

450.76

๗๖ ๕๖๗ ๗

๖๕๕

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้าง
ระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท

ของ

นิตยา เจริญสิทธิ์

27 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2531

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177892

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....เสาวลักษณ์ รัตนาวิชัย..... ประธาน

(ผศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนาวิชัย)

.....ไพศาล หวังพานิช..... กรรมการ

(รศ. ดร. ไพศาล หวังพานิช)

คณะกรรมการสอบ

.....เสาวลักษณ์ รัตนาวิชัย..... ประธาน

(ผศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนาวิชัย)

.....ไพศาล หวังพานิช..... กรรมการ

(รศ. ดร. ไพศาล หวังพานิช)

.....ชุตินา เจียมศิริ..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร. ชุตินา เจียมศิริ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....สมพร บัวทอง..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่ ๒๒ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ ดร. ไพศาล หวังพานิช ดร. ชุติมา เจียมศิริ Dr. Brendan Bartlett. และ Mrs. Margaret Usher ที่ได้ให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ให้คำปรึกษา ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ

ขอขอบคุณ ดร. สมศักดิ์ เลิศสิทธิชัย และคุณเพ็ญโสม เลิศสิทธิชัย ที่ให้ความช่วยเหลือในการบันทึกเทปที่ใช้ในแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการ คณะอาจารย์ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอคอนคม จังหวัดนครปฐม ที่ให้ความช่วยเหลือและความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะอาจารย์อนนท์ ศรีพิพัฒน์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือระหว่างการทดลอง

ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการ คณะอาจารย์หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือในการหาคุณภาพของเครื่องมือสำหรับการวิจัยนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อน ๆ น้อง ๆ เอกการมัธยมศึกษา คุณสุนันทา สภานุชาต คุณจินดา ชาติวงษ์ รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ อีกหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยมีใจจากกล่าวนามได้หมดในที่นี้ ที่ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่อาจมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ครู อาจารย์ทุกท่าน ที่วางรากฐานการศึกษาให้กับผู้วิจัย

นิตยา เจริญสิทธิ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	10
	เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง	10
	เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการพูด	15
	เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ	18
	เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง	37
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างระดับยอด	50
	เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	61
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	68
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
	กลุ่มตัวอย่าง	69
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	69
	การสร้างและหาคุณภาพ เครื่องมือ	69
	การดำเนินการทดลอง	82

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	83
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	83
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	88
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	88
การวิเคราะห์ข้อมูล	89
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	94
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	94
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	94
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	95
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า	96
การวิเคราะห์ข้อมูล	97
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	97
อภิปรายผล	97
ข้อเสนอแนะ	101
บรรณานุกรม	103
ภาคผนวก	114

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	82
2 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับการสอนตามคู่มือครูจากการทดสอบแต่ละครั้ง	89
3 การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู	91
4 การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู	92
5 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู	93

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งสำหรับการสื่อสารในแวดวงธุรกิจ และวิชาชีพต่าง ๆ ผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอในการติดต่อสื่อสาร จึงเป็นผู้ที่มีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ทั้งยังเป็นพื้นฐานที่ดีในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ด้วยเหตุนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงมุ่งเน้นถึงการสอนภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพและในการศึกษาระดับสูงต่อไป ดังที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 40) ไว้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ และเพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพ และในการศึกษาระดับสูงขั้น ความวัยและศักยภาพของผู้เรียน

อนึ่ง เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังกล่าว แนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงเปลี่ยนจากการเรียนที่เน้นโครงสร้างทางภาษามาเป็นการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาได้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน (Richards and Rogers. 1986 : 66, Widdowson. 1983 : 77) ถ้าพิจารณาทักษะทั้งสี่ ที่กล่าวมาแล้วนั้น ทักษะการฟัง พูด เป็นทักษะเบื้องต้นที่สำคัญเพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่บุคคลใช้ในการติดต่อสื่อสาร และในการสอนภาษานั้น ควรสอนตามลำดับ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยยึดหลักที่ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่คนเราเข้าใจและพูดก่อนการอ่าน หรือการเขียน (กานดา ณ ถลาง 2515 : 24, สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 4) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ฟินอคเคียวโร (Finocchiaro. 1964 : 28) ที่ว่าการใช้ภาษาในการติดต่อสนทนากันนั้น เริ่มต้นด้วยการฟัง

การพูด โดยเน้นที่การฟัง และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังและจับใจความสำคัญได้ ฟังและตอบคำถามได้ เล่าเรื่องที่ฟังและแสดงความคิดเห็นได้ นักเรียนจึงควรฝึกทักษะการฟัง และการพูด ภาษาต่างประเทศได้ทำนองเดียวกับที่เรียนการพูดและการฟังในภาษาแม่ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาด้วยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) ที่พัฒนามาจากการเรียนภาษาโดยวิธีธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของอัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 - 19) กล่าวว่า ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้น จะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน และอัชเชอร์ ยังเชื่อว่า ความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย จากการศึกษาของ ซัปโปโล (Zappolo. 1981 : 31) พบว่า การคิดต่อในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปใช้การฟัง 45% การพูด 30% การอ่าน 16% และการเขียน 9%

จากแนวคิดข้างต้น แสดงว่า การเรียนภาษาอังกฤษให้บรรลุเป้าหมายนั้นจะต้องเริ่มต้นที่ทักษะการฟัง การพูด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทักษะดังกล่าว ยังไม่บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเท่าที่ควร กล่าวคือ นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ความสามารถในการฟัง การพูดของนักเรียนยังต่ำ คือ ผู้เรียนฟังไม่รู้เรื่อง พูดได้น้อย เรียนภาษาอังกฤษแล้วไม่คุ้มค่า ไม่ได้ประโยชน์ นักเรียนไม่สามารถที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสนทนาได้เท่าที่ควรจะเป็น (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 1, ครรชนิ ยุทธเสรี 2528 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ของนิสิตปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2522 - 2528 พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์การวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ (คณะนิสิตปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อ้างถึงใน มัทนา มณีกุล 2529 : 3)

ปัญหาดังกล่าวมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ และปัจจัยที่สำคัญที่สุดได้แก่ วิธีสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยหลายชิ้น พบว่า ครูขาดประสิทธิภาพในการสอน โดยยังสอนโดยยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมความรู้ทางด้านไวยากรณ์ ใช้วิธีการแปลและการอ่านมากกว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารใช้ภาษาไทยในการสอน 80% - 90% ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกทักษะ

การฟัง การพูด และครูยังขาดการนำเอาเทคนิคการสอนใหม่ ๆ มาปรับปรุงการสอน (หน่วยศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา มปป., นันทิยา ไกรพัฒนพงศ์ 2522 : 4, คณะมนุษยศาสตร์ มศว. ปทุมวัน 2528 : 339) จะเห็นได้ว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การพูด บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษนั้น ต้องอาศัยวิธีการสอน และคุณภาพการสอนของครู ดังที่ แครร์รอล (Carroll. 1964 : 121 - 122) กล่าวว่าคุณภาพการสอนของครู เป็นตัวแปรที่สำคัญในกระบวนการสอนภาษา เวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับคุณภาพการสอนของครู ถ้านักเรียนไม่เข้าใจว่า กำลังเรียนอะไร นักเรียนจะต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากขึ้น นอกจากนี้ ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ทางด้านเนื้อหาและวิธีสอน กล่าวคือ ควรจะรู้ว่า จะสอนอะไรและควรสอนอย่างไร ✓

วิธีการสอนให้นักเรียนรู้จักใช้โครงสร้างระดับยอด (Top - Level Structure) ในการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (discourse analysis) เป็นวิธีการหนึ่งสำหรับตรวจสอบว่าการที่เนื้อหาถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน เป็นเรื่องราว นั้น มีโครงการหรือแผนการของเรื่องเป็นอย่างไร ถ้าเป็นทักษะการฟังก็จะช่วยให้ฟังเข้าใจง่ายขึ้น จำเรื่องราวได้ดี ถ้าเรื่องที่ฟังได้ง่ายขึ้น ส่วนในทักษะการพูดนั้น ถ้าผู้พูดใช้โครงสร้างระดับยอดเรียบเรียงข้อความ ก็จะทำให้ง่ายขึ้น เพราะการที่ผู้ฟังจะฟังผู้อื่นพูดได้ดีนั้นจะต้องฟังอย่างตั้งใจ เพื่อหาความหมายจากเรื่องราวที่ฟังโดยสามารถแยกเสียงเน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกความแตกต่างของเสียงได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้อยู่ในระดับกลไก แต่ที่สำคัญกว่านั้น ผู้ฟังจะต้องฟังในระดับสื่อสารและระดับวิเคราะห์วิจารณ์ได้ คือ เข้าใจคำสังคำอธิบาย เข้าใจความหมายของข้อความต่อเนื่อง (discourse) ที่มีศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้ สามารถฟังจากสถานการณ์จริง (authentic materials) เช่น ฟังวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์หรือละคร ได้เข้าใจ นอกจากนี้ยังสามารถเข้าใจความรู้สึก อารมณ์ และทัศนคติของผู้พูดรวมไปจนถึงความหมายที่เคลือบแฝงอยู่ รู้จักวิเคราะห์แยกประเภทข้อความที่ได้ยิน โดยผู้ฟังจะต้องจับประเด็นสำคัญของข้อความให้ได้ ไม่ว่าข้อความนั้นจะมีข้อความเพียงประโยคเดียว (sentence) หรือข้อความหลายข้อความที่ถูกผูกร้อยเข้าด้วยกันด้วยเครื่องสัมพันธ์ความ (cohesion) ที่เรียกกันว่าข้อความต่อเนื่อง (discourse) และยังหมายรวมไปถึงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในข้อความด้วย ไม่ว่าการพูดนั้นจะออกเสียงหรือแสดงเป็นท่าทางออกมา

คูลธาร์ด (Culthard. 1977 : 1) เสนอความคิดเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่อง (discourse) ไว้ว่า "ในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกันของมนุษย์นั้น จะใช้ภาษาอธิบายออกมาเป็น 3 ระดับ คือ ข้อความต่อเนื่อง (discourse) โครงสร้าง (Syntax) และเสียง (phonology)" นอกจากการพิจารณาภาษา 3 ระดับนี้แล้ว การใช้ภาษาที่ถูกต้องนั้น คือการพิจารณาแนวทางที่มนุษย์นำภาษามาใช้มากกว่าเรื่ององค์ประกอบของภาษาดังที่ ยูล (Yule. 1985 : 104) กล่าวว่าในการศึกษาภาษาพิจารณากันว่า ผู้ใช้ภาษาจะแปลความหมายภาษาที่ผู้อื่นใช้กับคนได้ตรงตามที่ต้องการแสดงออกหรือไม่ และยังหมายรวมไปถึงว่าทั้งผู้ใช้ภาษาและผู้รับภาษาสามารถที่จะเข้าใจเรื่องราวที่ตนได้อ่าน หรือเข้าใจความหมายของข้อความที่ได้ฟัง รู้จักการสัมพันธ์ความในข้อความต่อเนื่อง และประสบผลสำเร็จในการสนทนา นั่นคือ การรู้จักวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

สตับบส์ (Stubbs. 1983 : 9) กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (discourse analysis) ว่า เพื่อศึกษาภาษาเหนือระดับประโยคและยังใช้ศึกษาภาษาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติในรูปของระบบเสียง (phonological) หรือระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ (grammatical structure) รวมไปถึงแผนการหรือโครงการเรียบเรียงข้อความต่อเนื่อง (discourse organization) ซึ่งหมายถึงโครงสร้างระดับยอดของข้อความนั่นเอง นอกจากนี้ บาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1986 : 103) ให้ความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง แต่ละข้อความเข้าด้วยกัน โดยที่ความหมายของข้อความแต่ละข้อความยังคงความหมายเดิม ซึ่งวิธีการที่จะช่วยให้การตรวจสอบนี้มีประสิทธิภาพ คือ การใช้โครงสร้างระดับยอด (Top - Level Structure) เพราะเป็นโครงการที่ผู้เรียบเรียงข้อความใช้เพื่อจัดเรียบเรียงความคิดที่เกี่ยวข้องกันหลาย ๆ ความคิดเข้าเป็นเนื้อหาเดียวกัน หรือเป็นข้อความต่อเนื่องนั่นเอง โดยที่มีใจความหลักและรายละเอียดอื่น ๆ สนับสนุนเป็นการให้รายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาไม่ว่าจะเป็นในภาษาพูดหรือภาษาเขียน ถ้าผู้อ่านหรือผู้ฟังเข้าใจรูปแบบโครงการหรือแผนการในการเรียบเรียงเนื้อเรื่อง ก็คือรู้จักโครงสร้างระดับยอดของเนื้อเรื่อง จะทำให้ทราบว่าผู้พูดต้องการจะบอกอะไรให้ทราบใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังคืออะไร ก็สามารถช่วยให้ผู้ฟังวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องได้รวดเร็วและง่ายขึ้น ทำให้เข้าใจเรื่องที่ฟัง จับประเด็นสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ และยังสามารถใช้

โครงสร้างระดับยอดนี้ช่วยผลิตข้อความเพื่อการพูดได้ ไมเยอร์ และฟรีเดิล (Meyer and Freedle. 1984 : 121 - 142) ทำการศึกษาถึงผลของรูปแบบของข้อความต่อเนื่องต่อการระลึกเรื่องได้ โดยใช้ข้อความต่อเนื่องที่มีโครงสร้างระดับยอด 4 รูปแบบ คือ ข้อความแบบเปรียบเทียบ (Comparison) ข้อความแบบปัญหา-การแก้ไข (Problem - solution) ข้อความแบบเหตุผล (Causation) และข้อความแบบบรรยาย (Collection - description) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมหาวิทยาลัย ให้ฟังข้อความที่กำหนดค่าให้ ทั้งหลังจากฟังทันที และ ทั้งไว้อีก 1 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า โครงสร้างระดับยอดแบบต่าง ๆ ในข้อความต่อเนื่องมีผลต่อการเรียนรู้และการจำ อีกทั้งช่วยให้ระลึกสิ่งที่ฟังได้

จะเห็นได้ว่า การสอนให้นักเรียนเรียนรู้โครงสร้างระดับยอดของข้อความต่อเนื่อง ก็คือการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเป็น ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวได้ดี จำเรื่องได้แม่นยำและระลึกเรื่องราวได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) เปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครูว่าจะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ ตลอดจนศึกษาแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้ เป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ที่เน้นการเข้าใจโครงสร้างของความคิด และความหมายในข้อความต่อเนื่องมากกว่าความคิด และความหมายเพียงอย่างเดียว สำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษแก่นักเรียนให้มีผลดีและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอคกับที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการพิจารณาเลือกใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะฟัง-พูดของนักเรียนด้วยการเข้าใจโครงสร้างของความคิดและความหมายในข้อความต่อเนื่องมากกว่าความคิดและความหมายเพียงอย่างเดียว พร้อมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 615) จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 60 คน

2. ระยะเวลาในการทดลอง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 7 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 14 คาบ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการสอน คัดเลือกมาจากสถานการณ์จริง (authentic materials) โดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 615) เฉพาะที่เป็นทักษะฟัง-พูด

4. ตัวแปรที่จะศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนทักษะฟัง-พูด ซึ่งแบ่งออกเป็น

- 4.1.1 การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด
- 4.1.2 การสอนตามคู่มือครู
- 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 4.2.1 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
 - 4.2.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 4.2.3 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure) หมายถึงแผนการของผู้พูด หรือของข้อความที่ผู้พูดเรียบเรียงขึ้น เพื่อสื่อความหมายของ เรื่องที่พูดให้ผู้ฟัง เข้าใจ เรื่องง่ายขึ้น โดยมีการจัดเรียงเรียงความคิดหลาย ๆ ความคิดที่เกี่ยวข้องกันเข้าเป็นเนื้อหาเดียวกัน แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. การบอกรายละเอียดของเรื่อง (Listing/description)
2. ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem-Solution)
3. สาเหตุและผล (Cause-Effect)
4. การเปรียบเทียบ (Comparison)

โครงสร้างระดับยอด ยังเป็นวิธีการหนึ่งในการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง ที่หมายถึง การวิเคราะห์ประโยคที่ถูกนำมาผูกร้อยเข้าด้วยกันด้วย เครื่องสัมพันธ์ความ (cohesion) การ เชื่อมโยงความ (coherence) ตลอดจนปฏิสัมพันธ์ในข้อความ ซึ่งได้แก่ ข้อความระดับประโยคที่ ใช้สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ และข้อความระดับเสียงที่ผู้พูดใช้สื่อความหมายให้ผู้ฟัง เข้าใจ

2. คำไวยากรณ์ (Key words) หมายถึง คำสำคัญที่จะบ่งหรือชี้แนะความหมายของข้อความ
3. การสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้างระดับยอด หมายถึง การสอนให้นักเรียนรู้จักรูปแบบโครงสร้างระดับยอด 4 ชนิดคือ การบอกรายละเอียดของเรื่อง (Listing/description) ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem-Solution) สาเหตุและผล (Cause-Effect)

และการเปรียบเทียบ (Comparison) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจแผนการเรียบเรียงเนื้อหาในการสื่อความหมายของข้อความต่อเนื่องระดับเสียง และสามารถค้นหาความคิดหลักและรายละเอียดต่าง ๆ ของข้อความต่อเนื่องที่ได้ฟัง พร้อมทั้งใช้โครงสร้างระดับยอดเป็นแผนการในการเตรียมเรื่องสำหรับพูดให้ผู้อื่นฟัง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้หลักการโครงสร้างระดับยอดของ ไมเยอร์ (Meyer. 1975) และบาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1978) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. สอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างระดับยอดทั้ง 4 ชนิด และให้รู้จักคำใบ (Key words) ของโครงสร้างระดับยอดชนิดต่าง ๆ ซึ่งเป็นกุญแจนำไปสู่ความเข้าใจลักษณะของข้อความที่ฟังหรือพูด

2. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มฝึกฟังและเขียนแผนผังแสดงใจความสำคัญและรายละเอียดพร้อมทั้งบอกคำใบที่นักเรียนสังเกตได้ในข้อความ

3. นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายผลการฟัง

4. ให้สถานการณ์ใหม่แล้วนักเรียนสลับกลุ่มกันฟัง หลังจากนั้นเปิดอภิปรายร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนถึงเรื่องราวที่นักเรียนฟัง

5. ให้นักเรียนใช้รูปแบบโครงสร้างระดับยอดที่นักเรียนเรียนไปแล้ว เป็นแนวทางในการสร้างเรื่องขึ้นพูด โดยครูกำหนดสถานการณ์ให้หรือเรื่องราวจากภาพ

6. นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติงานของตน

3. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะด้านการฟัง-พูด ตามคู่มือแนวการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. สร้างความสนใจด้วยการซักถาม สร้างสถานการณ์ ใช้รูปภาพ เกี่ยวกับเรื่อง ที่นักเรียนจะได้ฟัง

2. แจงจุดประสงค์ว่านักเรียนจะเรียนอะไร และสามารถทำอะไรได้บ้างเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียน

3. ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็น เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง ส่วนวน โดยใช้สื่อประกอบ

4. เสนอบทเรียนใหม่ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง ส่วนที่นักเรียนจะได้ฟังจากเรื่อง
5. ำให้แนวการเรียนรู้ ใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ เพลง เกม หรือการเล่าเรื่อง แล้วให้นักเรียนเดาเรื่องที่จะเกิดขึ้น
6. นักเรียนลงมือปฏิบัติ โดยฟังเรื่องจากเทปแล้วทำแบบฝึกหัด
7. แจ้งผลการปฏิบัติ ชมเชยเมื่อนักเรียนทำถูก แก้ไขให้กำลังใจเมื่อนักเรียนทำผิด
8. ประเมินผลการปฏิบัติ จากการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน
9. ส่งเสริมความแม่นยำและถ้อยโอน แบ่งกลุ่มรายงานผล หรือเตรียมเรื่องมาพูด จัดประกวดสุนทรพจน์ โฆษณาสินค้า สัมภาษณ์ ฯลฯ

4. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจ ความหมายของข้อความที่ฟัง และจับประเด็นสำคัญของเรื่องราวที่ฟังได้ เล่าเรื่องที่ฟังได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษด้วย สำเนียง ศัพท์ ไวยากรณ์ถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา สื่อความหมายสำคัญของเรื่องที่พูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจที่ผลักดันให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามและเวลาของตนในการเรียนภาษาอังกฤษ ให้บรรลุผลตามที่ตนมุ่งหวังไว้ ตลอดจนก่อให้เกิดนิสัยที่ดีในการเรียนด้วย ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสุดา ชาตรีนันท์ (สุดา ชาตรีนันท์ 2528 : 137

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้า แยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสาร เกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง
2. เอกสาร เกี่ยวกับการพัฒนาการพูด
3. เอกสาร เกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
(The Natural Approach)
4. เอกสาร เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง
(Discourse analysis)
5. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างระดับยอด
(Top-Level Structure)
6. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง

1.1 ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะแรกที่จะก่อให้เกิดสมรรถวิสัยในการสื่อสาร การสนทนากันจะรู้เรื่องต้องฟังเข้าใจ ไม่ใช่เพียงแค่แยกเสียงเน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกตามความแตกต่างของเสียงได้เท่านั้น ผู้ฟังจะต้องฟังในระดับสื่อสารได้ คือ เข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย เข้าใจความหมายของข้อความที่มีหลายประโยค มีศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้

วิดโดสัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างคำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังนี้ คือ

การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคใดประโยค

หนึ่งโดยเจตพานั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไรและเข้าใจว่า ประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์ หรือตรงกับ ประสงค์ในการฟัง และไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ ถ้าจะพูดไปอีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนเข้าใจว่า ประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัด ส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะได้ยินหน่วยย่อยของภาษาใน รูปของกระแสเสียงและโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษา ผู้ฟังจะสัมพันธ์ หน่วยย่อยของภาษานั้น เข้าด้วยกันเป็นประโยค และเข้าใจความหมายของประโยค หรือกล่าวอีก นัยหนึ่งก็คือ การได้ยิน หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้ยิน โดยอาศัย ความรู้ใน เรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้า ด้วยกันเป็นข้อความหรือประโยค เพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

ริเวอร์ส (Rivers. 1982 : 16) กล่าวว่า การฟัง เป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ผู้ฟังต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำ และ เสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำ จาก สิ่งเหล่านี้ก็จะสร้างความสำคัญ (significance) ขึ้นมาอย่างหนึ่ง สิ่งนี้ผู้พูดให้ความหมายนั้น ความสำคัญจะอยู่ที่ความนึกคิดของผู้ฟัง ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกเลยที่แม้ว่าผู้ฟังจะรู้จักภาษาของผู้พูด อย่างดีแต่ผู้ฟังฟังไม่รู้เรื่องเลย ซึ่งถ้าหากว่าภาษาและวัฒนธรรมนั้นผู้ฟัง เพิ่งจะคุ้นเคย ความยุ่งยาก ในการฟังจะมีมากขึ้น

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 - 98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟัง คือการให้ปัจจัยป้อน (Input) แก่ผู้ฟัง ที่มีลักษณะที่มีความหมาย (comprehensible) อย่า พยายามบังคับนักเรียนให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังมีโอกาสใน การรับรู้ภาษาพอสมควร มีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยการฟัง เพื่อให้ผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนที่มี ความหมาย วิธีการหนึ่ง คือ วิธีการของ เจมส์ เอชเชอร์ (James Asher) ที่เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) วิธีการนั้นคือ ครูใช้คำสั่งกับนักเรียนให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติ

ตามในสิ่งที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมาย จนกว่าพวกเขาจะ เข้าใจในสิ่งที่ครูพูดออกมา

นอกจากนี้การที่จะให้การฟังได้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible input) นั้น อาจใช้ท่าทาง (Gesture) เข้าช่วย วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ (visuals) โดยเฉพาะรูปภาพ ซึ่งสามารถหาได้จากนิตยสารต่าง ๆ เมื่อมีวิธีการหลายอย่างช่วยในการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย นักเรียนหรือผู้ฟังจะสามารถพูดได้ในที่สุด

การฟังจึงหมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่งที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา และการฟังจะประสบผลสำเร็จได้ดีเมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

1.2 การพัฒนาการฟัง

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงพฤติกรรมและลักษณะการฟังไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้ มัทนา (มัทนา มณีกุล 2529 : 11 อ้างอิงมาจาก Dakin. 1973) เสนอว่าการฟังเป็นครึ่งหนึ่งของกระบวนการสื่อสาร เพราะสามารถทำให้ผู้รับเข้าใจเรื่องราวที่มีผู้ส่ง ส่งมาได้ ดังนั้น ในการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องฟังให้เข้าใจ ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ในการฟัง เพื่อให้ได้ข้อสนเทศ เพื่อการศึกษา หรือเพื่อเกิดความคิดสร้างสรรค์
2. ทำสิ่งแวดล้อมในการฟังให้เหมาะสม เช่น ตำแหน่งที่นั่งของห้องหรือการถ่ายเทของอากาศ
3. ฟังอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ ต้องคอยประเมินผลว่าผู้พูด พูดอะไรให้ความตั้งใจ ในระหว่างการฟัง คิดตั้งคำถามและหาคำตอบ
4. ไม่เกิดอคติกับผู้พูด หรือสิ่งที่ฟัง
5. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความหมายและนำมาสัมพันธ์กับเนื้อหา
6. ฝึกฝนการฟังอยู่เสมอทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่โรงเรียน พยายามเข้าร่วมกลุ่มอภิปราย การแสดงละคร การรายงาน และการฝึกฟังจากเทป วิทยุ แผ่นเสียงและจากคนอื่น ๆ

7. เมื่อพูดกับกลุ่มคนจำนวนมาก การพูดซ้ำ โดยเฉพาะถ้าเป็นเนื้อหาค่อนข้างซับซ้อนคิดอย่างไตร่ตรองว่ารู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างไร ทั้งความเป็นมา สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและการนำความคิดนั้นไปประยุกต์ใช้

แมคคีย์ (Mackey. 1965 : 261) ได้แบ่งพฤติกรรมกาฟังไว้เป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Reception Level) ผู้ฟังสามารถแยกเสียงที่ได้ยินว่าแตกต่างจากเสียงอื่นอย่างไร เช่น stress, intonation
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) ผู้ฟังต้องมีทักษะสูงพอที่จะสื่อความหมายได้ทันที และเข้าใจความหมายของทุกส่วนในข้อความหนึ่ง ๆ

ริเวอร์ส (Rivers. 1968 : 142 - 3) ได้ให้ความเห็นใกล้เคียงกับ Mackey โดยแบ่งทักษะการฟังออกเป็น

1. ระดับค้นเคย หรือระดับการรับรู้ (Reception Level) เกี่ยวกับการแยกแยะ (identification) คำ วลี โครงสร้าง ลำดับเวลา คำที่เป็นเหตุผลและคำขยายของวลีที่ซ้ำซ้อน
2. ระดับการเลือก (Selection Level) ฟังเพียงจับใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ยินรู้ถึงจุดหมายของผู้พูด

แวลเลท (Valette. 1972 : 88) ได้จำแนกพฤติกรรมกาฟังไว้ละเอียดถึง 5 ระดับด้วยกัน คือ

1. การสำเนียง (Perception) ผู้ฟังสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับคำ การเน้น (stress) และระดับเสียงขึ้นลง (intonation) ของข้อความ
2. การจำ (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้น ๆ ที่ได้ยิน
3. การรับความคิด (Reception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ บางประโยค และบทความสั้น ๆ
4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอน รู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยิน ความหมายแทรกอยู่และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้
5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังสามารถจะเข้าใจ และแยกแยะประเภทของข้อความที่ฟังว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมาย

ของผู้พูด จากน้ำหนักคำที่เน้นและน้ำเสียง สามารถประเมินผลได้ว่า ภาษาที่รับฟังนั้น เป็นภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ในการสื่อความคิด

เขาวลักษณะ (เขาวลักษณะ บุญศิริ 2522 : 16 อ้างอิงมาจาก Higgins. 1978)

ได้กล่าวถึงลำดับขั้นการฟังไว้ 6 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด
 2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้ โดยยังไม่ทราบความหมายใด ๆ
 3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยิน และทราบความหมายของคำแต่ละคำที่ได้ยิน
 4. ขั้นเข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วยเสียงที่ได้ยิน และเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำหน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น
 5. ขั้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินมาสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง
 6. ขั้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมายและทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยินทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้ เพื่อการฟังในลำดับต่อไป
- ในการพัฒนาการฟัง จนถึงขั้นเกิดความเข้าใจและวิเคราะห์ได้นั้น ผู้ฟังต้องผ่านขั้นตอนการจดจำเสียง จำแนกเสียงของคำหรือกลุ่มได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยคและฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถคัดเลือกองค์ประกอบทางภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิมและแปลความได้ และการแปลความที่ถูกต้องจะ เกิดขึ้นก็ต่อ เมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

2. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

ไฮมส์ (Hymes. 1972 : 269) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้หมายถึงการใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องเท่านั้น จะต้องรู้ว่ารูปแบบภาษานั้นจะใช้เมื่อไร อย่างไร และกับใคร

วาลเลท (Valette. 1972 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในด้านหน้าที่การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจงานสิ่งที่คนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่ดีนั้น ลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

พอลสตัน (Paulston. 1983 : 56 - 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย นั่นคือจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย

ดังนั้น องค์ประกอบที่ไม่ใช่คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

สกอต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการมีปฏิสัมพันธ์

เซียร์ลี (Searle. 1978 : 85 - 90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance act) หมายถึง การที่พูดถ้อยคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย

2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Propositionary act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกหรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดการเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ตักเตือน ยอมรับขอโทษ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

2.2 การพัฒนาการพูด

จากสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (The Input Hypothesis) ของแครชเชน (Krashen. 1983 : 21, 32 - 35) กล่าวว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่สอง ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากการสร้างสมรรถภาพโดยผ่านปัจจัยป้อน (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอายุ ผลที่ได้ในขั้นตอนแรกอาจมีข้อบกพร่องและไม่มีความถูกต้องมากนักอาจเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ซึ่งรวมถึงโครงสร้างด้วย ก็จะได้ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น ในการฟังภาษาที่มีโครงสร้างและความหมายที่ยากกว่าเดิม ผู้รับภาษาสามารถมีความเข้าใจได้โดยผ่านเนื้อหาที่นอกเหนือจากการพูด (Extra Linguistic Information) ซึ่งใช้สถิติศนุปรณ์เข้าช่วยในการรับรู้อาษา

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการพูด ✓

อิชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 - 19) พัฒนาหลักการสอนภาษาด้วยวิธี T.P.R. มาจากการเรียนภาษาโดยวิธีธรรมชาติประกอบด้วยหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ โดยกล่าวว่า ธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้นั้นจะต้องผ่านประสบการณ์ การฟังมาอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อ ความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การหัวเราะ เป็นต้น

อิชเชอร์ยังมีความเชื่ออีกว่า ความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่า ทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมอง และระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สิ่งที่ได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษา หรือสิ่งที่ได้จากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้ เมื่อ ได้รับคำสั่ง ฉะนั้น ในการเรียนการสอนที่จะทำให้ได้ผลดีควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดย ธรรมชาติ โดยดูจากความสำเร็จของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่น ๆ

นอกจากนี้การฝึกฟังมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและ สำเนียงที่ตินั้นขึ้นอยู่กับฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ ถูกต้องในขั้นแรก ๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้ เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งกีดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ ฝึกทักษะฟังก่อนทักษะพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบ ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้เองหลังจากได้รับปัจจัยป้อนที่มี ความหมายทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอและใช้เวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ สถานการณ์

3. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

3.1 หลักการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติออกแบบขึ้นสำหรับผู้เริ่มเรียนและช่วยให้ก้าวไปสู่ระดับต่อไปได้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจผู้พูดภาษาเป้าหมาย สามารถถ่ายทอดความต้องการและความคิดเห็นได้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องรู้คำศัพท์ วิธีการสร้างประโยค และรายละเอียดที่เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ทุกคำ เพียงแต่ทำให้สิ่งที่พูดและเขียนออกมานั้นมีความเข้าใจ การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อใช้พัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน (Krashen and Terrell. 1983 : 167) บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความสำคัญ และต้องทำให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยลดความวิตกกังวล สร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง (Richards and Rodgers. 1986 : 136)

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ เน้นการเสนอปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible input) ผู้เรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าเขาพร้อมที่จะพูด เรียกว่า Silent period ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะพูด จะตอบสนองคำพูดของครูโดยการปฏิบัติตามคำสั่งด้วยท่าทาง ต่อจากนั้นผู้เรียนจะเริ่มพูดคำเดียว ๆ และประโยคสั้น ๆ การใช้อุปกรณ์การสอน เช่น แผนภูมิ (Charts) รูปภาพ (Pictures) ของจริง (Real) ภาษาท่าทาง (Gestures) จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายยิ่งขึ้น

กลวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ได้รับปรุงและนำเอาเทคนิควิธีการสอนอื่น ๆ มาใช้ เช่น วิธีสอนที่ใช้ภาษาทางสรีระ (Total Physical Response) ของอัชเชอร์ กิจกรรมที่ใช้การเลียนแบบและท่าทาง (Mime) ภาษาท่าทาง (Gestures) กิจกรรมกลุ่ม (Group-work Activities) เป็นต้น

บทบาทของผู้เรียน (Learner Roles) จะไม่เน้นให้เรียนเรื่องกฎ ผู้เรียนจะได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทีละน้อย กิจกรรมที่ใช้จะเป็นการสื่อสารที่มีความหมาย โดยการใช้ข้อมูลที่เป็นบทความและภาษาท่าทาง ผู้เรียนจะมีการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาไปตามขั้นตอน และ

จะตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะสามารถพูดได้เมื่อไร พูดเกี่ยวกับอะไร และจะแสดงออกทางการใช้ภาษาอย่างไรบ้าง ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการพูด (Pre-production Stage) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาโดยที่ยังไม่ต้องตอบสนองโดยการใช้ภาษาเป้าหมาย (Krashen and Terrell. 1983 : 76) เช่น เด็กจะแสดงท่าทางตามคำสั่งของครู
2. ขั้นตอนการพูดเริ่มต้น (Early-production Stage) เด็กตอบสนองคำถามของครูโดยใช้คำตอบสั้น ๆ หรือคำเดียว ๆ เดิมคำในแผนภูมิ เดิมบทสนทนา
3. ขั้นตอนการพูด (Speech-emergent Phrase Stage) เด็กจะมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ เกม เขียนเรื่องส่วนตัวและความคิดเห็น ร่วมแก้ปัญหาในกลุ่ม

บทบาทของครู (Teacher Roles)

1. ครูต้องเป็นต้นกำเนิดของการใช้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายและพยายามใช้เวลาทั้งหมดให้กับการจัดปัจจัยป้อนที่เอื้อต่อการรับรู้ภาษาแก่ผู้เรียน
2. ครูต้องสร้างบรรยากาศที่น่าสนใจ มีมนุษยสัมพันธ์ต่อผู้เรียน และช่วยลดความวิตกกังวลในชั้นเรียน นั่นคือ ครูต้องไม่บังคับให้ผู้เรียนพูดก่อนที่เขาจะมีความพร้อมและแก้ไขข้อผิดพลาดโดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน
3. ครูต้องเลือกและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน อุปกรณ์การสอนให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

บทบาทของอุปกรณ์ที่ใช้สอน (The Role Instructional Materials)

จุดประสงค์ของการใช้อุปกรณ์ก็เพื่อจะทำให้ชั้นเรียนมีความหมาย การใช้ภาษาท่าทางจะช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ภาษาได้ดี อุปกรณ์ที่ใช้ต้องสัมพันธ์กับกิจกรรมในชั้นเรียนที่สนับสนุนการสื่อสาร การใช้รูปแบบและอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ตารางเวลา แผ่นปลิว ข้อความในโฆษณา แผนที่ หนังสือที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก เกมเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถรับรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น และเกิดการรับรู้ภาษาได้รวดเร็ว (Richards and Rodgers. 1986 : 137 - 138)

3.2 ทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) แครชเชน ได้เสนอสมมติฐาน 5 ประการเกี่ยวกับการรับภาษาที่สองไว้ดังนี้ (Krashen and Terrell. 1983 : 26 - 39)

1. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับ-การเรียนรู้

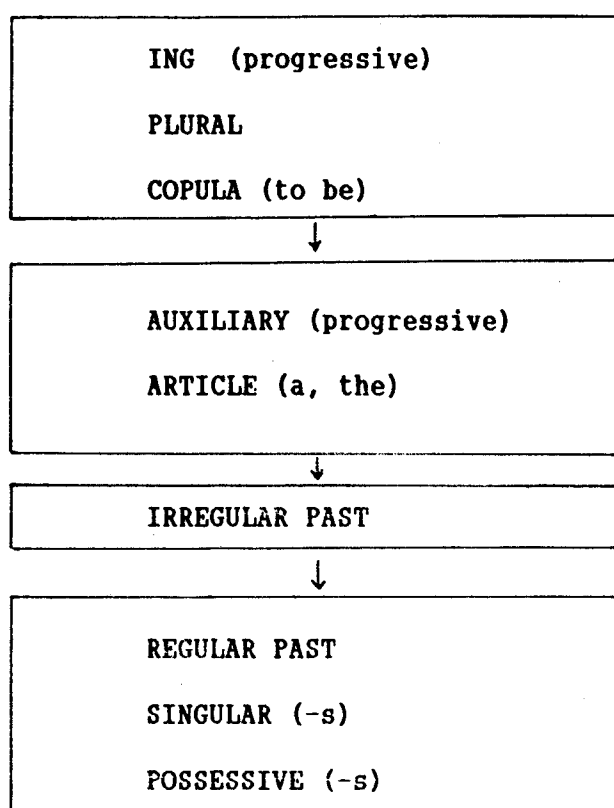
(The Acquisition - Learning Distinction Hypothesis) หัวใจของทฤษฎีการรับภาษา อยู่ที่ความแตกต่างระหว่างการเรียน (Learning) กับการรับรู้ (Acquisition) กล่าวคือการเรียน เป็นกระบวนการเรียนภาษาแบบที่เน้นกฎเกณฑ์และไวยากรณ์ ผู้เรียนเรียนภาษาโดยนึกถึงกฎอยู่ตลอดเวลา และมีความรู้จำกัดแค่ความรู้ทางไวยากรณ์ ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้องและรูปแบบ เป็นการเรียนแบบรู้ตัว ในขณะที่การรับ เป็นกระบวนการเรียนภาษา ที่เน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษา ความรู้ที่ได้จึงประกอบด้วยความรู้ทางไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความหมาย เป็นกระบวนการเรียนแบบไม่รู้ตัว และผู้เรียนค่อย ๆ ใต้ภาษา ความแตกต่างของการเรียนภาษาทั้งสองระบบ สรุปได้ดังนี้

การเรียนภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติ (Learning)	การเรียนภาษาแบบเป็นธรรมชาติ (Acquisition)
1. ภาษาที่สองจะเน้นแต่ละจุดแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ (Macro, Discrete, Fine Tuning)	1. ภาษาที่สองจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้างและการใช้ภาษาแยกกันไม่ได้ (Macro, Global, Net/Rough Tuning)
2. ลักษณะของภาษาเน้นเรื่องกฎ (Usage)	2. ลักษณะของภาษาที่สองเน้นความสามารถการใช้ภาษา (Use)

การเรียนรู้ภาษาแบบไม่เป็นธรรมชาติ (Learning)	การเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ (Acquisition)
3. ผู้เรียนจะมีความรู้ภาษาจำกัดแค่ทางไวยากรณ์ (Linguistic Competence)	3. ผู้เรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง (Accuracy) และรูปแบบ (Form)	4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความคล่องตัวในการสื่อสาร (Fluency) และความหมาย (Meaning)
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้ตัว (Conscious Learning)	5. เป็นกระบวนการเรียนรู้ตัวและค่อย ๆ ได้ภาษา (Unconscious Learning)

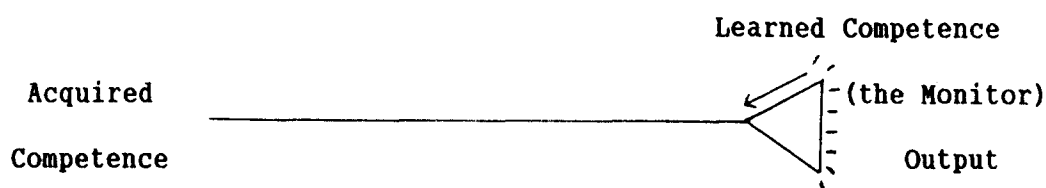
2. สมมติฐานเกี่ยวกับการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) เมื่อเร็ว ๆ นี้มีงานวิจัยเกี่ยวกับการรับภาษาว่าผลการรับกฎโครงสร้างไวยากรณ์ยืนยันว่าสามารถเรียงตามลำดับได้ ผู้เรียนจะสามารถรับโครงสร้างบางอย่างได้เร็วและช้าต่างกัน แม้ว่าจะมีบางคนไม่เห็นด้วย 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ก็มีหลักฐานทางสถิติที่มีนัยสำคัญที่เชื่อถือได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียงลำดับตามธรรมชาติมากที่สุด และที่สำคัญคือจะมีการศึกษาเรื่อง หน่วยคำ (Morphology) กันมาก ขรวาน (Krashen. 1982 : 12 citing Brown. n.d.) รายงานว่าเด็กที่รับภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก ตั้งใจที่จะรับหน่วยคำทางภาษา บางคำเร็วกว่าคำอื่น ๆ เช่น The progressive marker "ing" ในประโยค He is Playing baseball. The plural marker "s" ในวลี two dogs เป็นหน่วยคำแรกที่รับได้เร็ว ในขณะที่รับ The third person singular "s" ใน He lives in New York. และจะรับ

the possessive "s" ใน John's hat. ได้ในเวลาต่อมาหลังจากนั้น การจัดลำดับตามธรรมชาติของการรับภาษาที่สอง ต่างจากการเรียงลำดับในภาษาแรก แต่ก็มีบางอย่างคล้ายคลึงกัน แครชเชน (Krashen. 1977) ได้เสนอค่าเฉลี่ยการจัดลำดับภาษาที่สอง ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษาเปรียบเทียบการรับไวยากรณ์ของหน่วยคำ ที่มีเหตุผลสนับสนุนดังนี้

การวิจัยทางการเรียนภาษาสนับสนุนสมมติฐานนี้

3. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) อยู่ในสถานะการตรวจสอบ การรับและการเรียนในวิธีที่เฉพาะเจาะจง โดยปกติการรับจะเป็นการเลียนแบบการเปล่งเสียงภาษาที่สอง และรับผิดชอบเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ขณะที่การเรียนมีหน้าที่เพียงตรวจสอบ หรือ เปลี่ยนรูปแบบการเปล่งเสียงหลังจากเกิดการรับภาษาแล้ว ซึ่งสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

สมมติฐานการตรวจสอบ แสดงให้เห็นถึงการเรียนกฎเกณฑ์ตามปกติ (Formal Rules) หรือการเรียนแบบรู้ตัว จำกัดเพียงบทบาทในการแสดงออกทางภาษาที่สอง มิงงานวิจัยเสนอว่าการแสดงออกทางภาษาที่สอง สามารถใช้กฎการเรียนแบบรู้ตัวก็ต่อเมื่ออยู่บนเงื่อนไข 3 ประการคือ มีเวลาเพียงพอ (Time) ผู้เรียนต้องสนใจรูปแบบ (Focus on form) หรือคิดเรื่องความถูกต้อง และประการที่สาม ผู้เรียนต้องรู้กฎเกณฑ์ ไม่จำเป็นว่าต้องรู้หมดทุกกฎเพียงแต่เราแน่ใจว่านักเรียนได้ทราบบางส่วนก็พอ

4. สมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (The Input Hypothesis) สมมติฐานข้อนี้สำคัญมากเพราะเป็นสมมติฐานที่พยายามตอบคำถามว่า เราสามารถรับภาษาได้อย่างไร How do we acquire language? คำตอบก็คือเราสามารถรับไม่ใช่เรียน (Acquire not learn) ภาษาได้จากความเข้าใจปัจจัยป้อน (Comprehensible Input) นักเรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่ฟังและอ่านเป็นจุดสำคัญเริ่มแรกของโปรแกรมภาษา และจะทำให้เกิดความสามารถที่จะพูดหรือเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในการพูด (Speaking Fluency) ไม่สามารถสอนได้โดยตรง แต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏหลังจากผู้รับภาษาได้แสดงความสามารถจากการได้รับความเข้าใจของปัจจัยป้อนผู้เรียนสามารถสร้างความก้าวหน้าในการรับภาษาเป้าหมายขึ้นต่อไปได้ ถ้าหากว่าผู้เรียนเข้าใจหน่วยคำประธานเอกพจน์บุรุษที่ 3 ในภาษาอังกฤษเขาก็สามารถรับหน่วยคำนี้ เมื่อเขาได้ยินหรืออ่านข้อความอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถย้ายจากขั้น i ซึ่งเป็นระดับความสามารถของผู้เรียนไปยังขั้น $i+1$ ซึ่งเป็นขั้นที่ตามมาโดยการเรียงตามธรรมชาติ ผู้สอนสามารถจัดข้อมูลให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ

ได้ง่ายขึ้นหลายวิธี เช่น การใช้อุปกรณ์การสอนการแปลงรูปคำถามให้ง่ายลง การใช้บทความทางภาษาศาสตร์พิเศษ เป็นต้น

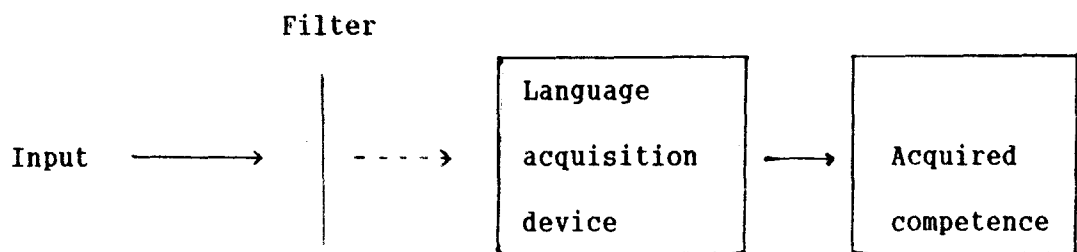
5. สมมติฐานเกี่ยวกับการกั้นกรองทางจิต (The Affective Filter) เป็นปัจจัยด้านความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กับกระบวนการรับภาษาที่สอง ประกอบด้วยส่วนย่อย 3 ประการ

5.1 แรงจูงใจ (Motivation) ผู้ที่มีแรงจูงใจสูงสามารถรับภาษาที่สองได้ดีกว่า

5.2 ความมั่นใจในตนเอง (Self-confidence) ผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองและจินตนาการแห่งตนดี สามารถรับภาษาที่สองได้ดีกว่า

5.3 ความวิตกกังวล (Anxiety) การลดความวิตกกังวลเป็นการนำไปสู่การรับภาษาที่สอง

ดังนั้นการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach) จึงพยายามให้ปัจจัยป้อนที่สามารถเข้าใจได้ง่าย และลดตัวสกัดกั้นความรู้สึกที่น้อยลง ดังการแสดงในแผนภูมิ

การเรียนภาษาแบบตามธรรมชาติ กิจกรรมที่สอนจะต้องเอื้อต่อการเรียนรู้ (กาญจนา ปรานพาล 1984 : LA2 อ้างอิงมาจาก Prapphai. 1983) เสนอองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาไว้ดังนี้

1. บรรยากาศการเรียน (Environmental Component) จะต้องเอื้อต่อการเรียนภาษาเพื่อสื่อสาร สิ่งที่เรียนจะต้องใกล้ตัวผู้เรียน และผู้เรียนเห็นว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในการใช้ภาษา กิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษา (Language Use) จะเอื้อต่อการเรียนภาษาได้มากกว่ากิจกรรม

ที่เน้นการเรียนภาษา (Language Usage) เพียงอย่างเดียว

2. ความสามารถของผู้เรียน (Cognitive Component) ผู้เรียนต้องมีความสามารถที่จะสื่อสารได้ สิ่งที่สอนจะต้องไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ระดับความสามารถที่เหมาะสม (Optimal Level) คือภาษาที่ยากกว่าความสามารถปัจจุบันเล็กน้อย Krashen เรียกระดับที่เหมาะสมว่า $i + 1$ i คือความสามารถปัจจุบันของผู้เรียน และ 1 คือสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ยากขึ้นได้ อาจเป็นโสตทัศนอุปกรณ์ (Visual Aids) หรือประสบการณ์ของผู้เรียน (Knowledge of the world)

3. ความชอบและความสนใจของผู้เรียน (Affective Component) ผู้เรียนจะอยากเรียนภาษาถ้าสิ่งที่เรียนตรงกับความต้องการ และความสนใจของคนในสถานการณ์นี้ สิ่งกีดกั้นการเรียนรู้น้อยลง และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

สำหรับการสอนในห้องเรียน แครชเชน ดูเลย์ และ เบิร์ต (กาญจนา ปราบพาล 1984 : 3 อ้างอิงมาจาก Krashen, Dulay and Burt. 1982) เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสผู้เรียนพบการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจทำได้โดยตามคำถามที่ผู้เรียนจะพบจริง ๆ เวลาสอบให้เน้นที่ความหมายหรือเน้นเรื่องที่อ่านและฟัง ในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่สอง อนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาท่าทาง (Non-verbal Responses) ได้และผู้สอนต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา

2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้นต้องให้โอกาสผู้เรียนปรับตัวก่อน (Silent Period) ให้ใช้ภาษาแรกได้ และถ้าผู้เรียนไม่ยอมตอบผู้สอนก็ไม่ควรโกรธ

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับผู้เรียน ผู้สอนอาจช่วยให้เข้าใจได้ โดยใช้สื่อการเรียนการสอน หรือกิจกรรมทางภาษา

4. ผู้สอนควรมีวิธีการทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในระหว่างที่เรียน และไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า เทคนิคที่ใช้กันได้แก่ เปลี่ยนชื่อหรือสมมติเป็นคนอื่น เมื่อผู้เรียนตอบผิด ผู้สอนให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ามุ่งที่จะแก้ความผิดพลาดไวยากรณ์ทุกตัว สำหรับการทำให้ผู้เรียนไม่เครียดผู้สอนอาจใช้ดนตรีและเพลงช่วย

5. ผู้สอนควรเรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน เพื่อแทรกความสนใจของผู้เรียนไว้ในบทเรียนสามารถทำได้ โดยสังเกตกลุ่มของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวันส่ง เพื่อที่รู้ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

6. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่อายเมื่อตอบผิด ซึ่งผู้สอนสามารถทำได้ โดยให้นักเรียนเล่นละคร (Role Playing) และไม่ควรแสดงความรำคาญเมื่อนักเรียนตอบผิด

7. ไม่ควรชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาแรกกับภาษาที่สอง เพราะอาจทำให้ผู้เรียนใช้ผิดได้ และไม่ควรรู้ใช้การแปลเป็นเทคนิคในการสอน ควรใช้การแปลอธิบายความหมายเท่านั้น

8. การวิจัยเกี่ยวกับ Natural Order ให้ข้อคิดว่ามีบางโครงสร้างที่ผู้เรียนจะเรียนได้เร็วกว่าโครงสร้างอื่น ๆ เพราะฉะนั้นผู้สอนไม่ควรหวังว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้ทุกอย่างได้หมดในเวลาเดียวกัน แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะไม่ให้ผู้เรียนเห็นโครงสร้างอื่น ๆ ควรแทรกไว้ในบทเรียนด้วย

9. สำหรับการสอนผู้ใหญ่ควรมีกิจกรรมที่เน้นเรื่องไวยากรณ์บ้าง เทคนิคการสอนควรสอนเฉพาะกฎที่ค่อนข้างจะตายตัว (Low-level, Easy rules) และเวลาที่ให้ไม่ควรมากเกินไป

10. ในการสอนบทสนทนา ควรให้ผู้เรียนเรียนบทสนทนาที่เขาจะพบจริง ๆ ไม่ใช่ห้องบทสนทนาในห้องเรียนแล้วนำไปใช้นอกห้องเรียนไม่ได้ เทคนิคการสอนทำได้โดยการสอนบทสนทนาที่เป็นจริง

นอกจากนั้น แครชเชนได้เสนอคุณลักษณะของปัจจัยป้อนที่เหมาะสมในการรับภาษาไว้ ดังนี้ (Krashen. 1982 : 138 - 139)

1. ลักษณะของปัจจัยป้อนที่เหมาะสมนั้นต้องมีความหมาย (Comprehensible) จุดประสงค์ในชั้นเรียนของวิธีสอนตามธรรมชาติ คือให้ปัจจัยป้อนที่มีความมุ่งหมายแก่เด็ก โดยครูจะให้ใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ง่าย

2. ต้องน่าสนใจและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน (Interesting and relevant) เทอเรล ได้เสนอว่า กิจกรรมที่นำมาใช้ต้องลดความวิตกกังวลในการรับรู้และสนทนาในเรื่องใกล้ตัว
3. ต้องไม่จัดลำดับของกฎไวยากรณ์ (Not grammatically sequenced) จุดเด่นในชั้นเรียน จะไม่เน้นการเรียนไวยากรณ์มากกว่าการสื่อความหมาย
4. ต้องมีปริมาณ (Quantity) เพียงพอ ในชั้นเรียนต้องจัดปัจจัยป้อนที่มีความหมายและมีปริมาณที่เหมาะสม
5. ระดับการลดความวิตกกังวล (Affective filter level) จะมีการลดความวิตกกังวล กล่าวคือ นักเรียนไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สองจนกว่าเขาจะพร้อมอีกครั้ง มีการแก้ไขข้อผิดพลาด ซึ่งต้องคำนึงถึงความรู้สึกของนักเรียนด้วย
6. การจัดอุปกรณ์เพื่อการสนทนา (Tools for conversation) กระบวนการนี้จะถูกเสนอในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้สนทนากับเจ้าของภาษาและเป็นเรื่องที่คาดว่าผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติคือออกแบบสำหรับการพัฒนาทักษะสื่อสารเบื้องต้น เป็นรายบุคคลทั้งทักษะการพูดและการเขียน กล่าวคือ ให้มีส่วนร่วมในการสนทนากับผู้เรียน โดยภาษาที่สอง ฟังการสนทนาของบุคคลอื่น ฟังประกาศนในสถานที่สาธารณะ ขอรบรายละเอียดข้อมูลจากบุคคลอื่น สามารถฟังวิทยุ คู่มือทัศนีย์ ภาพยนตร์และอื่น ๆ สามารถอ่านและเขียนโน้ตย่อถึงเพื่อนหรือคนงาน อ่านและกรอกรายละเอียดแบบฟอร์มได้ อ่านโฆษณาจากหนังสือพิมพ์และวารสาร อ่านและเขียนจดหมายส่วนตัว และสามารถอ่านหนังสือสิ่งบันเทิงทั่วไปได้ ครูผู้สอนหวังให้นักเรียนสามารถใช้หน้าที่ของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ สามารถเข้าใจภาษาเป้าหมายของผู้พูด เขาสามารถสร้างความเข้าใจได้ชัดเจน โดยไม่ต้องสนใจความถูกต้องเรื่องไวยากรณ์

สำหรับเรื่องบทบาทของไวยากรณ์ในการวางเป้าหมายของการสื่อสาร (The Role of Grammar in Setting Goals) แครชเชนและเทอเรล (Krashen and Terrell. 1983 : 71 - 75) ได้กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์และจุดมุ่งหมายในการสื่อสารที่มีความสัมพันธ์กัน ว่า การสื่อสารเกี่ยวกับหัวเรื่อง (Topic) ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ (Situation) ก็จะมีหน้าที่

(Function) ทางภาษา ซึ่งแสดงออกในลักษณะของโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ เช่น ถ้าเด็กเรียนเรื่องการสั่งอาหารในภัตตาคาร (Order meal in restaurant) อย่างน้อยต้องเข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร ดังนั้นในกลวิธีการสื่อสาร คำศัพท์ และโครงสร้าง เป็นส่วนสำคัญขั้นต้นที่จะต้องพิจารณา

ส่วนเป้าหมายของการสื่อสารโดยทั่วไปนั้น มีการวางแผนหลักสูตรเชิงสื่อสาร (Communicative Syllabus) โดยใช้ขั้นตอน 3 ขั้นสำหรับผู้เริ่มเรียน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวบุคคลและการใช้หัวเรื่อง และสถานการณ์ (Topics and Situations) ที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. ขั้นแรก คือการลดตัวสกัดกั้นทางด้านความรู้สึก (Lowering the Affective Filter) โดยการให้นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ ซึ่งเขาสามารถเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้ เราเรียกว่า ขั้นเอกลักษณ์รายบุคคล (Personal Identification Stage) เด็กเรียนรู้ที่จะบรรยายเรื่องของตัวเอง ครอบครัวและเพื่อนเป็นภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวและน่าสนใจ
2. ขั้นที่สอง เป็นการให้ปัจจัยป้อนที่สามารถเข้าใจได้ง่ายแก่เด็ก เกี่ยวกับประสบการณ์ (Experiences) และให้โอกาสเด็กได้สนทนาเกี่ยวกับประสบการณ์ของคนรวมไปถึงการใช้ภาษาเป้าหมายในสถานการณ์ปกติธรรมดา
3. ขั้นที่สาม ให้นักเรียนได้ใช้ความคิดเห็น (Opinion) มีการอภิปรายในเรื่องการเมือง สิทธิชน การสมรส ครอบครัว และอื่น ๆ เป็นการแสดงความสามารถของนักเรียน

กิจกรรมในชั้นเรียนเบื้องต้น (Classroom Activities in Early Stages)

กิจกรรมที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Activities) เนื่องจากครูไม่ต้องการบังคับให้เด็กพูดภาษาเป้าหมายจนกว่าจะมีความพร้อม หรือเกิดกระบวนการรับภาษาขึ้น ในชั่วโมงแรกต้องเสนอกิจกรรมที่เด็กสามารถเข้าใจได้ กล่าวคือ ให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษา แต่ยังไม่ต้องตอบสนอง

ในการฝึกนั้นมีเทคนิคมากมาย วิธีหนึ่งซึ่งได้พัฒนาและปรับปรุงโดย เจมส์ อัสเซอร์ เรียกว่า The Total Physical Response (TPR) เป็นวิธีการที่ครูออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม และ

เนื่องจากเด็กไม่สามารถตอบสนองทางคำพูดได้ คำสั่งแรก ๆ ควรเป็นคำง่าย ๆ เช่น stand up, raise your right hand เป็นต้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายกับวิธีนี้ได้ ครูสามารถใช้เด็กเป็นตัวอย่างในการสอนได้ คำถามง่าย ๆ เช่น What is your name? หรือ What is the name of the woman with short blond hair? เป็นวิธีการที่ทำให้เด็กจำชื่อเพื่อนด้วยกันได้ โดยที่เขาไม่รู้ตัวว่ากำลังเรียน เป็นวิธีการลดตัวสกัดกั้นทางด้านความรู้สึกได้ดีมาก

การใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน เช่น รูปภาพจากวารสาร ก็สามารถนำมาใช้ได้ โดยครูให้เด็กหาภาพมาแล้วครูนำเสนอทีละภาพและพูดเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ ต่อมาก็ส่งผ่านไปยังเด็กแต่ละคนดูและให้จำชื่อเจ้าของภาพ ตัวอย่างเช่น Tom has the picture of the sailboat. ครูถามว่า Who has the picture with the boat? เด็กที่เป็นเจ้าของจะถูกขานชื่อ ผู้ที่ถูกเอ่ยชื่อจะรู้สึกภาคภูมิใจ นับเป็นผลดีทางจิตใจทางหนึ่ง การใช้รูปภาพยังสามารถผนวกกับวิธี TPR ได้ เช่น เด็กมีภาพหนึ่งอยู่ ครูถามว่า If there is a woman in your picture, stand up. If there is something blue in your picture, touch your right shoulder. การที่ครูจะทำให้ปัจจัยป้อนง่ายยิ่งขึ้น วิธีหนึ่งที่สามารถทำได้คือ การย้ำและถอดความ (Repetition and Paraphrase) เช่น There are two men in this picture. Two. One, two (Counting) They are young. They are two young men. At least I think they are young. ครูสามารถย้ำคำถามอย่างเป็นธรรมชาติโดยที่ผู้เรียนไม่รู้สึกรำคาญ

การจัดกิจกรรมเพื่อความเข้าใจในการฟัง

เมื่อครูไม่ต้องการบังคับให้นักเรียนพูดภาษา เป้าหมาย จนกว่าเขาจะพร้อมนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดปัจจัยป้อนที่มีความหมายให้กับนักเรียน กล่าวคือ ต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาที่ไม่ต้องตอบสนองเป็นภาษาพูด เทคนิควิธีหนึ่งซึ่งเหมาะสมกับกิจกรรมขั้นนี้ที่สุดคือ

การสอนแบบ TPR (Total Physical Response) ของ อັชเชอร์ (Krashen and Terrell. 1983 : 75 - 76) ซึ่งเป็นวิธีการที่ได้มาจากหลักการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ซึ่งตามทฤษฎีแล้ว เด็กจะมีความสามารถในการฟังสูง เด็กจะสามารถทำตามคำสั่งได้ก่อนที่จะพูดเป็น อັชเชอร์ เชื่อว่าความเข้าใจในด้านการฟังของเด็ก ไม่เพียงแต่จะดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาทักษะในการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด ฉะนั้นในการเรียนการสอนภาษาที่สองซึ่งจะให้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยพิจารณาความสำคัญของการฟังและความเข้าใจก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ

ทฤษฎีการสอนของ อັชเชอร์ มีหลักสำคัญ 3 ประการ ดังนี้ (สุคา ชาตรีพันธ์ 2529 : 15 - 18)

1. ความเข้าใจในภาษาพูดควรจะพัฒนา ก่อนการพูด นั่นคือ การพูดภาษาที่สองด้วยความมั่นใจ ผู้เริ่มเรียนต้องฟังภาษานั้น ๆ อย่างถูกต้อง ชัดเจนและแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด
2. ความเข้าใจในภาษาที่สอง ควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม ดังนั้น การใช้ประโยคคำสั่งกลไกที่สำคัญ ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้
3. ไม่ควรบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สอง จากทักษะในการฟังอยู่ ผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูด และสามารถพูดได้ตามธรรมชาติ เมื่อมีความพร้อม

การสอนแบบ TPR ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะด้านการฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที โดยผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติพร้อมไปกับผู้เรียน จากนั้นให้ผู้เรียนลองกระทำด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบจากครูในการให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้คำผิดนั้น อັชเชอร์ เน้นว่าหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้วผู้เรียนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในขณะนั้น ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ควรแก้ไขอย่างนุ่มนวล ตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ควรแก้ไขอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม

การฝึกมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียงที่ติขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย ถ้าให้ผู้เรียนเริ่มฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียน ความผิดพลาดจะมีมาก และเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย แต่ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูดผู้เรียนจะได้

ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ตี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย

การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างการรับภาษา

หลักของการจัดชั้นเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ คือ การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างการรับภาษา เป็นกิจกรรมที่มีจุดประสงค์ในเหตุการณ์มากกว่าการเรียนฝึกหัดไวยากรณ์แบบรู้ตัว แต่ละกิจกรรมเล็งไปที่หัวเรื่องเฉพาะ และสถานการณ์ โดยกิจกรรมนั้น ๆ จะมีรูปแบบเฉพาะหรือมีโครงสร้างจุดประสงค์ของกิจกรรมคือ การทำให้ปัจจัยบ่อนง่ายขึ้นแก่ผู้เรียน ไม่ใช่การสอนโครงสร้างใด ๆ แครชเชน ได้เสนอการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างการรับภาษา เป็น 4 กลุ่มคือ (Krashen and Terrell. 1983 99 - 124)

1. กิจกรรมเกี่ยวกับความรู้สึกของมนุษย์ (Affective-humanistic)
2. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving)
3. เกม (Games)
4. เนื้อหา (Content)

1. กิจกรรมเกี่ยวกับความรู้สึกของมนุษย์ (Affective-humanistic)

กิจกรรมนี้พยายามที่จะรวมความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการการปฏิสัมพันธ์ ความคิด และประสบการณ์ของผู้เรียน แม้ว่ากิจกรรมนี้จะไม่สามารถใช้กับครูหรือนักเรียนได้ทุกกิจกรรม แต่ก็มีคุณค่ามากพอสำหรับชั้นเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและที่สำคัญคือ ต้องการกิจกรรมการรับภาษาที่เป็นเนื้อหา เช่น สิ่งที่นักเรียนกำลังพูด และครูผู้สอนพยายามที่จะลดการสกัดกั้นด้านความรู้สึก กิจกรรมเหล่านี้คือ

1.1 บทสนทนา (Dialogs)

เป็นการใช้บทสนทนาแบบเปิด เพื่อให้เด็กได้แสดงความสามารถในขั้นต้น บทสนทนาที่ใช้จะสั้นและน่าสนใจ สามารถวัดความริเริ่มของเด็ก นอกจากให้เด็กได้ใช้ความคิดของตน

แล้ว ครูยังสามารถให้เด็กได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ โดยการที่ให้เด็กแสดงบทบาทสมมติ

1.2 การสัมภาษณ์ (Interviews)

เป็นการให้เด็กจับคู่กันซักถาม โดยครูเตรียมชุดของคำถามให้ในขั้นแรก การสัมภาษณ์อาจทำเป็นตารางเขียนบนกระดาน หรือใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพียงคำเดียว ๆ หรือข้อความสั้น ๆ เช่น

What's your name ? My name is _____.

Where do you live ? I live in _____.

Do you study or work ? I _____.

การสัมภาษณ์ที่ดีที่สุด คือ การใช้เหตุการณ์ที่น่าสนใจในชีวิตของเด็ก เช่น คำถามเมื่อตอนเขาเป็นเด็ก การสัมภาษณ์วิธีอื่น ๆ คือ การเลือกบทบาทของบุคคลสำคัญ ให้ทั้งสองคนคิดคำถามและคำตอบเอง

การสัมภาษณ์ในวิธีการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ตามปกติแล้วจะมีสถานการณ์ที่ชัดเจนหรือเล็งไปที่หัวข้อเรื่อง การสัมภาษณ์เรื่องที่เด็กสนใจและตรงกับความต้องการ จะทำให้ประสบความสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้น การสัมภาษณ์เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยในกระบวนการรับภาษา โดยการลดสิ่งสกัดกั้นความรู้สึก เป็นการปฏิสัมพันธ์ต่อกันที่มีความหมายในการใช้ภาษา เป้าหมายสามารถใช้ได้ทั้งแบบกิจวัตรและแบบแผน

1.3 การเรียงลำดับชั้น (Preference Ranking)

เป็นกิจกรรมที่ฝึกเด็กพูด โดยใช้เอกสารแจกให้นักเรียนแต่ละคนเรียงลำดับความชอบของตนเป็นลำดับที่ หนึ่ง สอง สาม เช่น

My favorite Summer activity is

- swimming
- reading novels
- playing tennis

ต่อมาครูประเมินผลโดยการพูดคุยซักถามถึงเหตุผลที่นักเรียนเลือกอะไร เป็นลำดับแรกและต่อ ๆ ไป

1.4 แผนภูมิส่วนตัวและตาราง (Personal Charts and Tables)

การเสนอตารางการกระทำกิจกรรมของนักเรียน เป็นการจัดปัจจัยป้อนที่สามารถเข้าใจง่าย โดยต้องการให้ตอบเพียงคำเดียว หรือคำตอบสั้น ๆ ครูจะประเมินโดยการสนทนาซักถามแบบธรรมชาติ เทคนิคที่ใช้กับแผนภูมิคือ การซักถามความคิดเห็นของนักเรียน

1.5 กิจกรรมการใช้จินตนาการ (Activities Using the Imagination)

มีวิธีการง่าย ๆ คือ ให้นักเรียนปิดตาและจินตนาการถึงสถานที่ที่สนุกหรือน่ากลัว ต่อจากนั้นเรียกอาสาสมัครออกมาบรรยายเรื่องของตนให้เพื่อนฟังและซักถาม จุดสำคัญของกิจกรรมนี้ เรื่องที่จะให้เด็กจินตนาการต้องตรงกับความสนใจของเด็ก ครูผู้สอนจะประเมินผลกิจกรรมขั้นนี้โดยการซักถาม การวิพากษ์วิจารณ์ เสนอแนะและการโต้ตอบ

2. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-Solving Activities)

2.1 งานและชุดเรื่อง (Tasks and Series)

ในรูปแบบของงาน (Tasks Model) ครูและนักเรียนเลือกกิจกรรมเฉพาะ โดยมีจุดประสงค์เพื่อบรรยายส่วนประกอบของกิจกรรม มีขั้นตอน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นแรก ครูแนะนำคำศัพท์ที่จำเป็น ต่อมาครูและนักเรียนช่วยกันเรียงลำดับเหตุการณ์ และขั้นสุดท้ายอภิปรายโดยซักถามและพูดคุยถึงกิจกรรมเกี่ยวกับชีวิตของนักเรียนเป็นการสรุป ถ้าเป็นไปได้นักเรียนสามารถใช้การทำทางโดยใช้วิธี TPR เข้าช่วย เช่น

Good morning

1. It's seven o'clock in the morning.
2. Wakes up.
3. Stretch and yawn and rub your eyes.
4. Get up.
5. Do your exercises.
6. Go to the bathroom.

7. Wash your face.

8. Get dressed.

etc.

สำหรับการสร้างเรื่อง ครูสามารถใช้ชุดภาพการกระทำ ซึ่งสามารถสร้างเป็นเรื่องได้ โดยให้เด็กได้ใช้ความคิดเห็นสร้างสรรค์แต่งเรื่องเอง ครูคอยช่วยเหลือการจินตนาการโดย การซักถาม แต่ละขั้น ๆ ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น และต่อไปจะเป็นอย่างไร จนแต่งเป็นเรื่องได้

2.2 แผนภูมิ แผนกราฟ และแผนที่ (Charts, Graphs and Maps)

หนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษ เป็นสื่อการสอนอย่างดี เพราะเป็นการสร้างสถานการณ์ในการสื่อสารให้นักเรียนมีส่วนในการค้นหาข้อมูล ดังนั้นข้อความต่าง ๆ จึงเป็นจุดที่น่าสนใจ ตารางที่ใช้ เช่น ตารางเวลาและอัตราค่าโดยสาร แผนที่ก็สามารใช้แบบเดียวกับแผนภูมิ (Charts) ตาราง (Tables) และแผนกราฟ (Graph) กิจกรรมนี้เป็นการหาตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสถานที่ ในกรณีของผู้เริ่มเรียนซึ่งจำกัดเกี่ยวกับเรื่องของการใช้ภาษา ครูสามารถใช้บทสนทนาแบบเปิด เช่น

A : Can I help you ?

B : Where's the _____ ?

A : It's on _____.

นอกจากนี้ครูสามารถนำแผนที่ของสถานที่ หรือเมืองที่นักเรียนสามารถไปเที่ยวเรียกว่า "แผนที่นักท่องเที่ยว" (Tourist Maps) มาให้นักเรียนได้ฝึก โดยให้นักเรียน 2 คน ซักถามหาหนทางหรือสถานที่แก่กันและกัน คล้ายกับการลดช่องว่างของข้อมูล

2.3 การพัฒนาการพูดในสถานการณ์เฉพาะอย่าง (Developing Speech for Particular Situations)

เป้าหมายของวิธีสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ต้องการเตรียมผู้เรียน เพื่อใช้ภาษาเป้าหมายในสถานการณ์เฉพาะอย่าง ซึ่งก็ได้เสนอการใช้นิทสนทนาแบบปลายปิด (close - ended) และประโยคแบบปลายเปิด (open - ended)

Student 1 (clerk) : May I help you ?
 Student 2 (customer) : Yes, I'd like---please.
 Student 1 : Here you are. That will
 be _____. (amount)

ครูผู้สอนสามารถกำหนดสถานการณ์อื่น ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกคิด และประเมินผล โดยการพิจารณาการตอบของนักเรียน สามารถตรวจสอบการใช้ภาษาว่าถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์เพียงไร และแก้ไขให้ถูกต้อง

2.4 การโฆษณา (Advertisements)

การอ่านโฆษณาก็เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมให้นักเรียนได้แก้ปัญหา ข้อความสามารถหาจาก สิ่งพิมพ์หรือวารสาร สำหรับเด็กในขั้นต้นควรเป็นการเรียนเกี่ยวกับราคาและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับจำนวนนับ เช่น

How much does a twin-size bedspread cost ?

What is the telephone number of the Fox Hill Mall ?

3. เกม (Games)

ผู้สอนภาษาสามารถใช้เกมในการสอนภาษาในชั้นเรียน เป็นการกระตุ้นความสนใจได้อย่างมาก การใช้เกมเป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมการรับภาษา เป็นประสบการณ์ที่สำคัญในกระบวนการรับภาษา นักเรียนจะรับภาษาได้ดีก็ต่อเมื่อกิจกรรมที่ใช้สามารถทำให้เข้าใจได้ง่าย เด็กส่วนมากจะสนใจผลของ เกม ครูสามารถจัดเกมได้หลายรูปแบบทั้งเพื่อความเพลิดเพลินและการแข่งขัน โดยแบ่งเป็นทีม จำกัดเวลา

เกมส่วนมากมีส่วนประกอบจากการแก้ปัญหา กิจกรรมการแก้ปัญหานั้นส่วนการผลิตนั้นสามารถดัดแปลงโดยใช้เกมได้ ประเภทของกิจกรรมการแก้ปัญหานั้นแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ กิจกรรมที่ขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของนักเรียน และกิจกรรมที่แสดงออกเป็นรายบุคคลซึ่งไม่ได้ใช้กิจกรรมทางวาจา นอกจากนี้เกมยังรวมไปถึงการเดา เกมการเดาที่รู้จักกันดี เช่น เกม 20 คำถาม (Twenty Questions) สามารถนำมาใช้ในชั้นเรียนได้หลายแบบ โดยนักเรียน

คนหนึ่ง สมมติตนเองเป็นบุคคลสำคัญแล้วให้นักเรียนคนอื่นถามคำถามและนักเรียนที่เป็นบุคคลสำคัญก็ตอบเพียง Yes หรือ No

4. กิจกรรมเนื้อหา (Content)

การใช้กิจกรรมเนื้อหามีจุดประสงค์เพื่อให้เรียนสิ่งใหม่นอกเหนือจากภาษา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศิลปะ และดนตรีในภาษาเป้าหมาย ในกิจกรรมการรับภาษาอื่น ๆ จุดสำคัญอยู่ที่การดึงดูดความสนใจของเด็ก และช่วยให้เกิดปัจจัยป้อนที่เด็กเข้าใจได้ง่าย ตัวอย่างของกิจกรรมเนื้อหา ได้แก่ การฉายสไลด์ (Slide shows) แผ่นรูป (panels) การรายงานและการเสนอผลงานเป็นรายบุคคล กิจกรรมการบอกเล่า ดนตรี ภาพยนตร์ รายงานทางโทรทัศน์ ข่าวกระจายเสียง การอ่านและพิจารณาวัฒนธรรม

เทคนิคการจัดกลุ่มสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา (Grouping Techniques for Acquisition Activities)

การจัดปัจจัยป้อนให้สามารถเข้าใจง่าย เป็นส่วนสำคัญในการรับภาษา สำหรับเด็กที่เริ่มเรียนครูผู้สอนต้องใช้เวลาขณะที่จัดปัจจัยป้อนให้แก่เด็กนักเรียนโดยตรงและจัดกิจกรรม ซึ่งนักเรียนได้มีโอกาสในการพูดภาษา การเลียนแบบจากครูและเพื่อนในชั้นก็เป็นการช่วยนักเรียนได้ทางหนึ่ง

คริสตีสันและเบสซาโน (Christison and Bassano อ้างอิงมาจาก citing Krashen and Terrell. 1983 : 124 - 127) ได้พัฒนากิจกรรมในการจัดกลุ่มออกเป็น 6 ชนิด คือ

1. การสร้างใหม่ (Restructuring)
2. จุดศูนย์กลางเดียว (One-centered)
3. การรวมกลุ่ม (Unified group)
4. กิจกรรมคู่ (Dyads)
5. กลุ่มเล็ก (Small groups)
6. กลุ่มใหญ่ (Large groups)

1. กิจกรรมการสร้างใหม่ (Restructuring) กิจกรรมการสร้างใหม่ต้องการให้นักเรียนเดินไปทั่วห้องและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กิจกรรมนี้ดีสำหรับเด็กผู้เริ่มเรียนซึ่งยังไม่รู้จักกันมาก่อน
2. จุดศูนย์กลางเดียว (One-centered) กิจกรรมจุดศูนย์กลางเดียว เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนอาสาสมัครหนึ่งคน พูดภาษาและตอบคำถามจากเพื่อน เป็นการช่วยนักเรียนที่มีนิสัยเป็นอายุให้กล้าใช้ภาษา
3. การรวมกลุ่ม (Unified group) ในชั้นเรียนกลุ่มที่ใช้อาจมีหลายขนาดและหลายกลุ่ม สมาชิกทุกคนจะมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มแต่ละกลุ่มนั้น จุดสำคัญคือ สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องมีส่วนร่วมในการกระทำกิจกรรมให้เกิดผลสำเร็จ เช่น การสร้างเรื่องให้มีจำนวนประโยคเท่ากับจำนวนสมาชิกในกลุ่มโดยแต่ละคนจะเขียนประโยคลงในแผ่นกระดาษ แล้วสุมหยิบขึ้นมาชิ้นหนึ่ง ให้นักเรียนจำสิ่งที่ตนเขียนแล้วนำเรื่องไปส่งผู้สอน เมื่อได้รับสัญญาณ ให้แต่ละกลุ่มพยายามสร้างเรื่องโดยเรียงลำดับใหม่ กลุ่มแรกที่เสร็จก่อนให้เล่าเรื่องนั้น
4. กิจกรรมคู่ (Dyads) กิจกรรมคู่เป็นการให้โอกาสนักเรียนและคู่สนทนาได้ฝึกการพูดภาษาในช่วงเวลาเรียน แบบที่มีการสื่อสารอย่างจริงจังของกิจกรรมตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ
5. กลุ่มเล็ก (Small group) กิจกรรมกลุ่มเล็ก มีประโยชน์ในกิจกรรม การสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ ครูผู้สอนอาจจะใช้กิจกรรมการรับภาษากับกลุ่มเล็ก ๆ โดยเฉพาะการแก้ปัญหาและการขอมุมมองก่อนจะให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น
6. กลุ่มใหญ่ (Large group) โดยปกติมีประมาณ 7 ถึง 15 คน หรือทั้งชั้น

4. เอกสารเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse analysis)

4.1 ความเป็นมาของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

ในการศึกษาเรื่องของภาษา คำถามที่มักถามกันมักจะเป็น เรื่องของการใช้ภาษามากกว่าเรื่ององค์ประกอบของภาษา เรามักจะถามกันว่า ผู้ใช้ภาษาแปลความหมายของภาษาที่ผู้ใช้ภาษาของเขาติดต่อกับเราได้อย่างไร คือ เราในฐานะผู้ใช้ภาษา เกิดความรู้สึกในการอ่าน เข้าใจ

ความหมายที่ผู้พูด หรือแม้ข้อความที่พูดนั้นยุ่งเหยิง ปะปนกัน หรือเป็นข้อความต่อเนื่องที่ไม่ต่อเนื่อง ชาติเป็นหัวข้อ และยังประสบผลสำเร็จในการมีส่วนร่วมในการสนทนา สิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ หมายถึง การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

แฮร์ริส (Harris) และ มิทเชลล์ (Mitchell) เป็นนักภาษาศาสตร์กลุ่มแรกที่ทำ การศึกษาภาษาในระดับโครงสร้างของประโยค แฮร์ริส ศึกษาภาษาทางการเขียน ส่วนมิทเชลล์ ศึกษาทางภาษาพูด แฮร์ริส ใช้ชื่อในการศึกษาว่า "การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (discourse analysis)" แต่ก็เป็นที่น่าผิดหวัง เพราะเขาได้คิดวิธีวิเคราะห์คำพูดหรือข้อเขียนที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งไม่ได้อาศัยความรู้ของนักวิเคราะห์ความเฉพาะของคำ เขาประเมินวิธีการของเขาออกมาเป็น คำถามว่า "วิธีการใช้ได้หรือไม่ และเป็นทางนำไปสู่ผลที่เที่ยงตรงและน่าสนใจหรือไม่" หลังจาก นั้นเป็นเวลาถึง 20 ปี ไม่มีใครพัฒนาวิธีการนี้ อาจสืบเนื่องมาจากผลที่ออกมาไม่น่าสนใจ

ส่วนมิทเชลล์ ทำการวิเคราะห์ "Buying and selling in Cyrenaica" เสนอผลการวิเคราะห์ความหมายของคำ โดยใช้วิธีการของเฟิร์ธ (Firth) โดยแบ่งเป็นขั้น (Stage) ตามเกณฑ์ของความหมาย โดยแบ่งเป็นยุทธวิธีทางการค้า 3 วิธีคือ การขาย (market auctions) การค้าขายตลาดอื่น (other market transaction) และธุรกิจ ในร้านค้า (shop transaction) ยุทธวิธีที่ 2 และ 3 แบ่งออกเป็นอีก 5 ขั้นตอน คือ

1. การทักทาย (salutation)
2. การซักถามถึงสินค้า (enquiry as to the object of sale)
3. การสำรวจสินค้า (investigation of the object of sale)
4. การต่อรองราคา (bargaining)
5. การสรุปผล (conclusion)

ในขณะที่การวิเคราะห์นี้พูดถึงโครงสร้างของธุรกิจการค้า มีข้อโต้แย้งว่า ไม่ใช่ เป็นการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ ขั้นตอนถูกจำกัดโดยกิจกรรมที่เกิดขึ้นมากกว่าคุณลักษณะทาง ภาษาศาสตร์

ซินแคลร์ (Sinclair, et al. 1972) แบ่งระดับการจัดโครงสร้างใหญ่ ๆ ใน ภาษาพูดออกเป็น เสียง (phonology) ซึ่งประกอบด้วย phoneme, syllable, foot, tone,

group ไวยากรณ์ (grammar) ซึ่งประกอบด้วย morpheme, word, group, clause, sentence ข้อความต่อเนื่อง (discourse) ประกอบด้วย act, move, exchange และสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ (non-linguistic) ประกอบด้วย stage, transaction

4.2 ความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse analysis) เป็นคำที่มีความหมายแตกต่างกันไปตามการทำงานของนักวิชาการแต่ละด้านที่แตกต่างกันออกไป

นักภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguists) ถือว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเกี่ยวข้องกับโครงสร้างของปฏิสัมพันธ์ในสังคมที่แสดงออกมาทางการสนทนา

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguist) เห็นว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของความเข้าใจข้อความที่เขียนขึ้นสั้น ๆ

และนักภาษาศาสตร์เชิงคำนวณ (Computational linguists) เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เกี่ยวข้องกับการผลิตรูปแบบการใช้งานของการเข้าใจเนื้อหาที่ค่อนข้างยาก

คูลธาร์ด (Culthard. 1977 : 1) เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องว่า เป็นการพิจารณาแนวทางที่มนุษย์นำภาษามาใช้ในสังคมมากกว่าการพิจารณาองค์ประกอบของภาษา

ยูล (Yule. 1985 : 1) ให้ความเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องเป็นการตรวจสอบถึงวิธีการที่มนุษย์ผลิตภาษาออกมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสาร เพื่อจุดประสงค์ในการอธิบาย การอธิบายนั้นแสดงออกมาในหลายรูปแบบของข้อความต่อเนื่อง เช่น บทสนทนาในสถานการณ์ทางสังคมต่าง ๆ กัน ข้อความที่ตัดตอนมาจากข้อความในหนังสือพิมพ์ ประกาศโฆษณา นวนิยายสั้น ๆ ในหนังสือพิมพ์

สตับบส์ (Stubbs. 1983 : 1) ให้ความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องว่า เป็นการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการเกิดของภาษาที่เกี่ยวข้องกับข้อความต่อเนื่องในภาษาพูดหรือภาษาเขียนตามธรรมชาติ หรือถ้ามองอย่างผิวเผิน อาจหมายถึง การพยายามที่จะศึกษาถึงโครงสร้างของภาษาเหนือระดับประโยคหรืออนุประโยค และยิ่งกว่านั้นยังศึกษาถึงหน่วย

ใหญ่ ๆ ทางภาษาศาสตร์ เช่น คำพูดในการสนทนา 1 บทหรือเนื้อเรื่องในการเขียน 1 เรื่องและยังเกี่ยวข้องกับภาษาที่ใช้ในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ในบทสนทาระหว่างผู้พูด

จากความหมายของการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องนั้น หมายถึง การตรวจสอบอย่างพิถีพิถันว่า วิธีการที่ข้อความต่อเนื่องถูกผูกร้อยเข้าด้วยกันตามความหมายของเนื้อหาที่เป็นอยู่ เพื่อให้เกิดความหมายตามสถานการณ์และเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ของผู้พูด

4.3 การตีความหมายข้อความต่อเนื่อง (Interpreting discourse)

ถ้าให้การสนทนาการพรรณนาภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นพิเศษนั้นคือ การเกี่ยวข้องกับสิ่งที่แสดงถึงรูปแบบและโครงสร้างของภาษาที่ใช้ในภาษานั้นโดยแท้จริง อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้ใช้ภาษา ต้องสามารถทำให้ภาษานั้นง่ายขึ้นมากกว่าการตระหนักถึงรูปแบบและโครงสร้างของภาษานั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง สามารถเข้าใจภาษาที่ถูกตัดทอนออกเป็นส่วน ๆ ได้ เช่น พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ว่า "Trains collide, two die" แล้วนำเอาวลี 2 ส่วนมาสัมพันธ์กัน จะเข้าใจความหมายได้ หรือเกิดความรู้จากป้ายประกาศ เช่น "No shoes, no service" ตามหน้าต่างของห้างร้าน ในช่วงฤดูร้อน เข้าใจว่าวลี 2 วลีนั้นเกี่ยวข้องกันและเกิดเงื่อนไขขึ้นว่า "ถ้าคุณไม่สวมรองเท้า คุณจะไม่ได้รับบริการ" ยิ่งกว่านั้น การได้พบกับตัวอย่างของข้อความที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษที่ผิดกฎเกณฑ์ของภาษาแล้วเข้าใจความหมายได้ เช่น ตัวอย่างเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบีย ที่เรียนภาษาอังกฤษ เต็มไปด้วยข้อผิดพลาดหลายชนิด แต่ก็ยังเป็นที่เข้าใจได้

MY TOWN

My natal was in a small town, very close to Riyadh capital of Saudi Arabia. The distant between my town and Riyadh 7 miles exactly.

The name of this Almasani that means in English Factories. It takes this name from the people's carrer. In my childhood I remember the people live. It was very simple, most the people was farmer.

ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นจุดที่น่าสนใจเกี่ยวกับแนวทางที่กระทำต่อภาษาที่เต็มไปด้วยรูปแบบไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง มากกว่าการไม่ยอมรับเนื้อหาที่รูปแบบไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง และพยายามแสดงให้เห็นความรู้สึกกับภาษา นั่นคือ พยายามที่จะมาถึงการตีความที่มีเหตุผลของสิ่งที่ผู้เขียนตั้งใจแสดงความคิดเห็นออกมา (คนส่วนใหญ่พูดว่า พวกเขาเข้าใจเนื้อเรื่อง "My Town" ได้อย่างง่ายดาย) นั่นคือ ความพยายามที่จะตีความ (และถูกตีความ) และวิธีที่ประสบผลสำเร็จในการตีความคือ องค์ประกอบหลักของการสำรวจ ในการศึกษาข้อความต่อเนื่อง ต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่รู้ เกี่ยวกับรูปแบบและโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ แต่ในฐานะผู้ใช้ภาษาควรมีความรู้มากกว่านั้น

4.4 องค์ประกอบสำคัญในการตีความข้อความต่อเนื่อง

4.4.1 เครื่องสัมพันธภาพ (Cohesion)

เป็นที่รู้กันว่า เนื้อเรื่อง (text) ต้องมีโครงสร้างที่แน่นอน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยที่แตกต่างจากสิ่งที่ต้องการในโครงสร้างของประโยคเดี่ยว ปัจจัยบางตัวเหล่านั้น ถูกอธิบายด้วยคำว่า "เครื่องสัมพันธภาพ (cohesion)" หรือ ตัวเชื่อม เกิดขึ้นมาในเรื่อง ดังตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึง เครื่องสัมพันธภาพในเนื้อเรื่อง ดังนี้

My father once bought a lincoln convertible. He did it by saving every penny he could. That car would be worth a fortune nowadays. However, he sold it to help pay for my college education. Sometimes I think I'd rather have the convertible.

คำเชื่อมในเรื่องนี้ คือ คำสรรพนาม (pronoun) ซึ่งถือว่ามีอ้างอิงถึงคนหรือสิ่งของเดียวกัน เช่น father - he - he - he ; my - my - I ; Lincoln - it ตัวเชื่อมที่แสดงความหมาย เช่น Lincoln convertible - that car - the convertible และคำเชื่อมที่ให้ความหมายทั่วไป เช่น (money) bought - saving - penny - worth a fortune - sold - pay ; (time) once - nowadays - sometimes และยังมีตัวเชื่อม

(Connector) อย่างไรก็ตาม ตัวเชื่อมเหล่านี้ ให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ตามกับสิ่งที่กล่าวถึงไปก่อนแล้ว คำกริยาที่แสดงกาลในประโยคทั้ง 4 ตอนแรกนั้น เป็นอดีตสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์เหล่านั้น และเหตุการณ์อื่นที่แตกต่างออกไป ก็ถูกบ่งชี้ โดยปัจจุบันกาลในประโยคสุดท้าย

การวิเคราะห์เครื่องสัมพันธ์ความในเนื้อเรื่องเหล่านี้ ให้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งว่า ผู้เขียนวางโครงสร้างสิ่งที่ต้องการพูดอย่างไร และยังเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยตัดสินใจว่า งานชิ้นนั้นดีหรือไม่ มีข้อสังเกตอีกว่า รูปแบบโครงสร้างของเครื่องสัมพันธ์ความในภาษาหนึ่ง จะแตกต่างไปจากอีกภาษาหนึ่ง และอาจเป็นแหล่งหนึ่งที่ทำให้พบกับความยุ่งยากในการแปลเนื้อเรื่อง

เครื่องสัมพันธ์ความโดยตัวเองจะไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่จะทำให้เกิดความรู้สึกในการอ่าน เป็นการง่ายที่จะสร้างเรื่องที่มีเครื่องสัมพันธ์ความที่สัมพันธ์กันระหว่างประโยคมาก แต่ก็เป็นการยากต่อการตีความ สังเกตเนื้อเรื่องต่อไปนี้ ที่มีเครื่องสัมพันธ์ความ เช่น Lincoln - the car ; red - the color ; her - she ; letters - a letter และอื่น ๆ

My father bought a Lincoln convertible. The car driven by the police was red. That color doesn't suit her. She consists of three letters. However, a letter isn't as fast as a telephone call.

จากตัวอย่าง ทำให้เห็นชัดเจนว่า "connectedness" ที่ได้พบจากการตีความในเนื้อเรื่องธรรมดาทั่วไป ไม่ใช่สิ่งง่าย ๆ บนรากฐานตัวเชื่อมระหว่างคำ ต้องมีปัจจัยอื่นที่นำไปสู่เนื้อหาที่ถูกแบ่งแยกให้เด่นชัด ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างไปจากเนื้อเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่มีเครื่องสัมพันธ์ความ ปัจจัยนั้น คือ การเชื่อมโยงความ (Coherence)

4.2.2 การเชื่อมโยงความ (Coherence)

การเชื่อมโยงความไม่ใช่สิ่งที่คงอยู่ในภาษา แต่เป็นสิ่งที่คงอยู่ในมนุษย์ คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึก ในสิ่งที่ได้อ่านและได้ฟัง โดยพยายามตีความสิ่งที่ได้รับมา โดยอาศัยประสบการณ์จากโลกที่เป็นอยู่ ตามความเป็นจริงแล้ว ความสามารถที่จะเกิดความรู้สึกกับสิ่งซึ่งบางทีอาจเป็นส่วนย่อย ๆ ของความสามารถทั่วไปที่เกิดความรู้สึกกับสิ่งที่รับมาได้หรือจากประสบการณ์ในโลก อาจพบว่า เมื่ออ่านตัวอย่างเนื้อเรื่องสุดท้ายที่พยายามทำให้เนื้อเรื่องเหมาะสมกับสถานการณ์หรือประสบการณ์ที่สามารถพลิกแพลงให้เข้ากับรายละเอียดทั้งหมด ถ้าใช้เวลาในการศึกษาเรื่องนี้

ไปอีกยาวนาน จะพบหนทางที่จะรวบรวมองค์ประกอบที่หากคุณภาพไม่ได้ เข้าเป็นการตีความข้อความที่ผูกเข้าด้วยกันเดี่ยว ๆ กระบวนการนี้ ทำให้พบกระบวนการที่ทำให้ช่องว่างต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องเต็ม โดยการสร้างตัวเชื่อมที่มีความหมายที่ไม่จำเป็นต้องใช้คำหรือประโยค ถ้าพิจารณาอีกหนทางหนึ่ง จะพบว่า การเชื่อมโยงความเกี่ยวข้องกับการตีความข้อความต่อเนื่องทั้งหมด

ในการตีความหมายบทสนทนาที่ไม่มีกฎเกณฑ์ ต้องอาศัยการเชื่อมโยงความช่วยในการตีความ โดยที่มนุษย์มีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา ซึ่งสิ่งที่มีความหมายไม่มีอยู่ในสิ่งที่พูด บางทีก็เป็นสิ่งง่ายที่คาดหมายถึงความตั้งใจที่จะทำให้กระบวนการทั้งหมดดูแปลกและน่าสนใจ ต่อไปนี้ คือตัวอย่างที่ดี ปรับปรุงมาจาก วิดโดสัน (Widdowson. 1978)

Nancy : That's the telephone.

Ron : I'm in bath.

Nancy : O.K.

จากบทสนทนานี้ไม่มี เครื่องสัมพันธ์ความ คนเหล่านี้เข้าใจความหมายของสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้ จากการใช้รายละเอียดในแต่ละประโยคที่แสดงออกมา แต่ก็ยังต้องมีส่วนอื่นที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการตีความ นั่นคือ exchange ของรูปแบบเนื้อหาที่ถูกแสดงออกมาในรูปของการกระทำที่เป็นแบบที่ผู้พูดในรูปของปฏิสัมพันธ์ที่ออกมาในรูปของการศึกษา การกระทำของภาษา (Speech acts)

ดังนั้น จึงสามารถอธิบายลักษณะบทสนทนาสั้น ๆ ดังนี้

Nancy requests Ron to perform action.

Ron states reason why he cannot comply with request.

Nancy undertakes to perform action.

ถ้าการวิเคราะห์นี้เป็นไปได้สิ่งที่เกิดขึ้นในบทสนทนา จึงเห็นได้ชัดว่า ผู้ใช้ภาษาต้องมีความรู้ในเรื่องว่า ปฏิสัมพันธ์ในบทสนทนานั้นทำงานกันอย่างไร

4.4.3 เรื่องราวในการสนทนา (Speech events)

ในการสำรวจว่า อะไรคือสิ่งที่ควรรู้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการสนทนาหรือเหตุการณ์อื่น ๆ ในบทสนทนา (เช่น การได้วาทิ การสัมภาษณ์ การอภิปรายแบบต่าง ๆ จึงต้อง

ตระหนักอย่างรวดเร็วว่า มีตัวแปรที่ยิ่งใหญ่ ในสิ่งที่คนพูดและทำ ในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ กัน เพื่อที่จะเริ่มอธิบายถึงแหล่งของตัวแปรเหล่านั้น จะต้องมีการอธิบายถึงลักษณะ เช่น จะให้บทบาทเฉพาะของผู้พูดและผู้ฟังคนเดียว ผู้ฟังหลายคน และความสัมพันธ์ของคนเหล่านั้น ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นเพื่อน คนแปลกหน้า หนุม แก่ สถานภาพเท่ากันหรือไม่เท่ากัน และอื่น ๆ ปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อสิ่งที่พูดและวิธีการพูด จะต้องมีการอธิบายว่าหัวข้อ คืออะไร และ เนื้อเรื่องจะเกิดขึ้นอย่างไร ที่ไหน นอกจากปัจจัยเหล่านี้แล้ว จะต้องไม่วิเคราะห์โครงสร้างที่เป็นจริงของบทสนทนาเอง ในฐานะผู้ใช้ภาษาเฉพาะด้านวัฒนธรรม อาจอ้างความรู้ผิด ๆ ว่าบทสนทนาดำเนินไปอย่างไร

4.4.4 ปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา (Conversation Interaction)

โดยทั่วไป บทสนทนาภาษาอังกฤษสามารถอธิบายได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ส่วนใหญ่คนสองคนหรือมากกว่านั้น สลับกันพูด โดยรูปแบบแล้วคนหนึ่งพูดเพียงครั้งหนึ่งและจะมีการหลีกเลี่ยงความเจือปนในระหว่างที่มีการสลับกันพูด (ในวัฒนธรรมอื่นอาจไม่มี) ถ้าผู้มีส่วนร่วมพยายามที่จะพูดตลอด อีกฝ่ายก็ต้องหยุดพูด เช่น ตัวอย่าง A หยุดจนกระทั่ง B ต้องหยุดด้วย

A : Didn't you know wh-

B : But he must've been there by two.

A : Yes, but you knew where he was going.

แสดงว่าเกิดการพูดขณะเดียวกัน

โดยทั่วไปแล้ว คู่สนทนาจะคอยจนกว่าผู้พูดคนหนึ่งหยุดไป โดยการให้เป็นจุดสมบูรณ์ ผู้พูดอาจหยุดโดยการถามคำถาม หรือหยุดเมื่อจบวลีหรือประโยค คู่สนทนาอื่นจึงแสดงให้เห็นว่า เป็นรอบที่เขาต้องพูดได้หลาย ๆ ทาง เช่นกัน โดยเริ่มด้วยการทำเสียงสั้น ๆ ซ้ำกันในขณะที่ผู้พูดกำลังพูด หรือใช้กริยาจากร่างกาย หรือสีหน้า เพื่อแสดงสัญญาณให้ทราบว่า เขามีอะไรจะพูด

งานวิจัยที่น่าสนใจเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่องในสาขานี้ แสดงถึงความคาดหวังต่าง ๆ กันของรูปแบบการสนทนาและยุทธวิธีของคู่สนทนาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ในการสนทนา บางยุทธวิธีเป็นแหล่งของสิ่งที่คู่สนทนาอธิบายเป็นลักษณะของความไม่สุภาพ (ถ้าผู้พูดคนหนึ่งไปขัดจังหวะผู้พูดอีกคนหนึ่ง) หรือ "ความอาย" (ถ้าผู้พูดอีกคนหนึ่งคอยโอกาสเพื่อที่จะให้ถึงรอบของตนและไม่มีอะไรเกิดขึ้น) คู่สนทนาที่มีลักษณะไม่สุภาพหรืออาย อาจยึดแน่นกับบทสนทนา แบบสลับกันพูดน้อยมาก

ยุทธวิธีนี้อาจถูกใช้มากเกินไป สำหรับผู้พูดที่ติดลม "long - winded" หรือบางพวกที่ใช้ยุทธวิธี ยืนพื้น "holding the floor" (เช่น พวกนักบรรยาย, นักการเมือง) ดังนั้นยุทธวิธีนี้จึงถูกออกแบบมาเพื่อหลีกเลี่ยงการหยุด ยุทธวิธีนี้ใช้ในบางกรณี หรือในสถานการณ์ที่ต้องแสดงสิ่งที่พยายามจะพูดได้อย่างจริงจัง ถ้าการคาดหวังปกติ คือจุดสมบูรณ์ เป็นเครื่องแสดงการจบประโยค และการหยุดชั่วคราว ดังนั้น วิธีที่จะรักษารอบของผู้พูดไว้ คือ หลีกเลี่ยงตัวชี้หน้า 2 ตัวให้เกิดพร้อมกัน นั่นคืออย่าหยุดเมื่อจบประโยค ำให้ประโยคดำเนินต่อไป โดยใช้ตัวเชื่อม like and, and then, so, but ทิ้งไว้เมื่อถึงจุดหยุดชั่วคราว เพื่อแสดงว่าข้อความยังไม่จบอย่างชัดเจน และอาจเติมจุดหยุดชั่วคราว ด้วยเครื่องหมายแสดงความลังเล เช่น er, em, un, ah ดังเช่นตำแหน่งการหยุดชั่วคราวในตัวอย่างนี้ ำไว้ก่อนหรือหลังคำกริยามากกว่าไว้ท้ายประโยค

A. that's their favorite restaurant because they enjoy French food and when they were in France they couldn't believe it that you know that they had that they had had better meals back home.

จากตัวอย่างต่อไปนี้จะเห็นว่า ผู้พูด A หยุดชั่วคราวหลังการเสีรอบของตนเองด้วยการ ลังเลสั้น ๆ ครั้งแรก

A : Well that film was wasn't what he was good at

B : when di-

A : I mean his other em his later films were much more... er really more in the romantic style and that was more what he was you know em best at doing

B : So when did he make that one.

ยุทธวิธีเหล่านี้ ไม่ควรได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา หรือ "การโอหัง" (domineering) เป็นการแสดงคำพูดในการสนทนาของคนทั่วไป และยังเป็นส่วนที่ทำให้บทสนทนา ดำเนินไปได้ ผู้พูดจำตัวชี้หน้าเหล่านี้ได้ว่าเป็นวิธีการดำเนินรอบของตัวเอง และในการ

เจรจาธุรกิจ โดยอาศัยปฏิสัมพันธ์ทางสังคมผ่านภาษา ลักษณะหนึ่งของข้อความต่อเนื่องในการสนทนานั้นคือ เป็นสิ่งที่ต้องร่วมมือกัน ข้อสังเกตนี้เป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ เพื่อเป็นหลักของการสนทนา

4.4.5 หลักการร่วมมือในการสนทนา (The Co-operative principle)

สมมติฐานที่อยู่ภายใต้การแลกเปลี่ยนกันทางการสนทนา คือ การที่คู่สนทนามีส่วนร่วมมือซึ่งกันและกัน หลักการนี้มีกฎเกณฑ์อยู่ 4 ประการ ซึ่ง ไกรช (Grice. 1975) เป็นผู้คิดขึ้น หลักการกำหนดไว้ดังนี้ "มีส่วนสนับสนุนการสนทนาตามต้องการ ตามลำดับชั้นที่เกิด โดยมีจุดมุ่งหมายที่เป็นที่ยอมรับ หรือมีทิศทางในการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งที่เป็นธุรกิจ" กฎเกณฑ์ที่กล่าวถึงได้แก่

- ด้านปริมาณ (Quantity) : สนับสนุนการสนทนาให้มีรายละเอียดตามที่ต้องการ แต่ไม่มากนัก เกินกว่าที่ต้องการ
- ด้านคุณภาพ (Quality) : อย่าพูดสิ่งคาดว่าจะผิด หรือสิ่งที่ขาดพยานหลักฐาน
- ความสัมพันธ์ (Relation) : อยู่ในเรื่องเดียวกัน สัมพันธ์กัน
- กริยาท่าทาง (Manner) : ชัดเจน สั้น และเป็นลำดับ

การมีประสบการณ์ในการสนทนาโดยไม่ต้องอาศัยหลักการร่วมซึ่งกันและกันได้ แต่การอธิบายทั่วไปถึงสิ่งที่คาดหวังปกติที่มีในการสนทนาช่วยอธิบายคุณลักษณะปกติของแนวทางที่คนพูด ตัวอย่างเช่น การพูดธรรมดา เช่น Well, to make a long story short and I won't bore you with all the details เป็นตัวชี้ถึงการระวางในเรื่องความสำคัญของกฎเกณฑ์ด้านคุณภาพ (Quality maxim) ดูเหมือนจะถูกวางอยู่หลังแนวทางที่เริ่มการสนับสนุนการสนทนาด้วยการแสดงออก เช่น As far as I know, Now, correct me if I'm wrong and I'm not absolutely sure but ..., และมักจะสนใจที่จะแสดงถึงสิ่งที่รายงานคือ สิ่งที่คุณคิดและคนรู้สึก (not know) คือคำว่า possible หรือ likely (not certain)

may หรือ could (not must) เกิดขึ้น ดังนั้น ความแตกต่างระหว่างการพูดว่า John is ill และ I think it's possible that John may be ill ; ในคำพูดประโยคแรกอาจมีพยานหลักฐานที่แน่ชัดสำหรับประโยคบอกเล่า

การยึดหลักการมีส่วนร่วมในการสนทนา เป็นสิ่งที่ชัดเจนว่า ตอบคำถาม ซึ่งถ้ามองอย่างผิวเผินแล้วไม่เหมาะสม สามารถที่จะตีความได้ จากบทสนทนา

Carol : Are you coming to the party tonight ?

Laura : I've got an exam tomorrw.

โดยผิวเผินแล้ว คำพูดของลอรา ไม่ได้ตอบคำถามของ แครอล ลอราไม่ได้พูดว่า "Yes" หรือ "No" ดังนั้น แครอล จะตีความทันทีทันใดว่า คำพูดนั้นหมายความว่า "No" หรือ "Probably not." ทำอย่างไร จึงจะถือว่าความสามารถนี้ทำให้เข้าใจความหมายของประโยค ซึ่งในด้านความรู้สึกลึกทางภาษาเขียน หมายความว่าถึงสิ่งอื่นได้อีกดูเหมือนว่าขึ้นอยู่กับสมมติฐาน ที่ลอรา ถือว่าเป็นเรื่องเดียวกันและให้ความรู้ (เพื่อที่จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งในจุดนี้พยายามที่จะเข้าใจปฏิกิริยาของแครอล ถ้าแครอลพูดว่า "Roses are red, you know") ถ้าจะให้คำตอบที่มีรายละเอียดสัมพันธ์กัน ลอรา สามารถตอบว่า "exam tomorrow" ซึ่งเกี่ยวข้องกับ "study tonight" และ "study tonight" ทำให้ party tonight หมดข้อสงสัย ดังนั้น คำตอบของลอรา จึงไม่ใช่คำพูดอ้างอิงถึงกิจกรรมวันพรุ่งนี้ เพราะประกอบด้วยสิ่งที่เข้ามาพัวพัน (implicatures) (สิ่งที่เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อนำไปสู่ความหมาย) เกี่ยวข้องกับ tonight activities

4.4.6 ความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม

(Background knowledge/schemata)

ความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม (schemata) เป็นโครงสร้างความรู้เดิมที่มีอยู่แล้วในความทรงจำและสามารถกระตุ้นให้เกิดได้ภายใต้สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นานา ในการตีความข้อความต่อเนื่องที่ได้รับมาจากประสบการณ์เดิม เช่น สามารถตีความเรื่องข้างล่างนี้โดยอาศัยประสบการณ์เดิม เรื่อง ภัตตาคาร (Restaurant)

Trying not to be out of the office for long, andres went into the nearest restaurant, sat down and order a sandwich. It was quits crowded, but the service was fast, so she left a good tip when she had to rush back to work.

จากพื้นฐานความรู้เรื่องภคตาคาร ทำให้มองเห็นภาพและเหตุการณ์ในภคตาคารในเนื้อเรื่องสั้น ๆ จากตัวอย่าง เช่น แม้ว่าเนื้อเรื่องไม่ได้ให้รายละเอียดมาก ก็ยังสันนิษฐานได้ว่า แอนเดรียเปิดประตูเข้าไปในภคตาคารซึ่งมีโต๊ะ และเธอรับประทานแซนวิช แล้วจ่ายเงิน และอื่น ๆ เรื่องละเอียดเรื่องนี้ทำให้เกิดความพยายามที่จะจำเรื่องได้ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม และยังชี้ให้เห็นว่า ความเข้าใจสิ่งที่อ่านไม่จำเป็นต้องมาจากคำและประโยคในเนื้อเรื่อง แต่มาจากการตีความในสมอง

ความเข้าใจข้อความต่อเนื่อง เป็นผลกระทบที่มีอำนาจต่อการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นเครื่องมือในการเรียนภาษาตามธรรมชาติ เนื่องจากตระหนักว่ามีการสื่อสารผ่านภาษาบนรากฐานของความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม (schemata)

ยูลและบราวน์ (Yule and Brown. 1985 : 27 - 35) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เป็นการตรวจสอบภาษาพูด โดยเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับคำพูดตามโอกาสของการใช้ภาษามากกว่าความสามารถในการใช้ประโยคหนึ่ง เกี่ยวพันกับอีกประโยคหนึ่ง คือไม่ใช่การพิจารณาการใช้ภาษา แต่พิจารณาสิ่งเหล่านี้

1. คำอ้างอิง (Reference)

ลียงส์ (Lyons. 1968 : 404) ให้ความหมายว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและสิ่งที่เป็นความสัมพันธ์ของคำอ้างอิง คำ อ้างถึง สิ่งของ อาจหมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก

สตรอว์สันส์ (Strawson's. 1950) กล่าวว่า คำอ้างอิงไม่ใช่สิ่งที่ใช้ภาษากระทำ เป็นสิ่งที่คนใช้ภาษากระทำ

เซียร์ล (Searle. 1978 : 155) คำอ้างอิง อยู่ในความรู้สึกที่ผู้พูดอ้างถึง การใช้ภาษาไม่ได้อ้างถึงสิ่งที่ถูกนำมาเรียงลำดับความ

ดังนั้น ในการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง คำอ้างอิง หมายถึงการกระทำ
 ในส่วนของผู้พูดหรือผู้เขียน จากตัวอย่างที่ยกมานี้ เห็นว่า ผู้พูด A ใช้คำพูด my uncle และ he
 อ้างอิงถึงบุคคลหนึ่ง และ my mother's sister และ she อ้างอิงถึงอีกคนหนึ่ง

A : my uncle's coming home from Canada + he's due in +

B : how long has he been away for or has he just been away ?

A : Oh no they lived in Canada eh he was married to my mother's
 soster + + will she's been dead for a number of years now +

2. สมมติฐานเบื้องต้น (Presupposition)

กิวง (Givon. 1979 a : 50) ให้ความหมายว่า เป็นสมมติฐานที่ผู้พูด
 ทำขึ้นเกี่ยวกับผู้ฟังให้ยอมรับโดยปราศจากการท้าทาย

สตาลเนเคอร์ (Stalnaker. 1978) กล่าวว่า เป็นสิ่งที่ผู้พูดนำมาปูพื้นฐาน
 ทัว ๆ ไปกับคู่สนทนาในการสนทนา

3. เครื่องแสดงความหมาย (Implicature)

โกรช (Grice. 1975) พิจารณาถึงสิ่งที่ผู้พูดชี้แนะ ให้ความหมาย แสดงนัย
 โดยลักษณะจากสิ่งที่ผู้พูดพูดตามตัวอักษร

เครื่องแสดงความหมายใช้ในการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง เป็นลักษณะที่
 ปฏิบัติได้และมีลักษณะที่พิสูจน์ได้ เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำพูดตามตัวอักษรที่ถูกผลิตขึ้นใน
 ลักษณะพิเศษ ซึ่งถูกแบ่งโดยผู้พูดและผู้ฟัง และยังขึ้นอยู่กับคำได้ของผู้พูดและผู้ฟังด้วย

4. การวินิจฉัยความ (Inference)

เนื่องจากผู้วิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องหรือผู้ฟัง ไม่มีวิธีการประเมินความหมาย
 ที่ผู้พูดตั้งใจแสดงออกได้ จึงต้องใช้การวินิจฉัยความ เพื่อช่วยตีความคำพูดหรือตัวเชื่อมระหว่างคำพูด

5. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure)

5.1 ความหมายของโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structure)

ไมเยอร์ (Meyer, 1975) แบ่งเนื้อหาในเรื่องตามความสำคัญออกเป็นระดับยอด (top level) ระดับกลาง (middle level) และระดับล่าง (bottom level) ระดับเหล่านี้กำหนดขึ้นโดยการลำดับความสัมพันธ์กันของเนื้อหาในแต่ละตอน ระดับความสำคัญนี้ถูกกำหนดโดยวิธีการที่ผู้เขียนเลือกมา เพื่อสื่อความหมายของเนื้อหาไปยังผู้อ่าน

ระดับยอดของข้อความในเนื้อเรื่อง เป็นตัวกำหนดการบรรยายสถานการณ์หรือปัญหา ลำดับเหตุการณ์หรือการกระทำของตัวละครในเนื้อเรื่อง และการสรุปหรือการแก้ไข ปัญหาข้อความระดับกลางให้รายละเอียดสนับสนุนข้อความระดับยอด หรืออธิบายว่าทำไม เหตุการณ์ในเนื้อเรื่องที่ยังบรรยายจึงเกิดขึ้น ส่วนข้อความระดับล่าง เป็นส่วนที่เพิ่มเติมและอธิบายส่วนที่ไม่จำเป็นหรือสนับสนุนข้อความระดับกลาง

บาร์ทเลทท์ (Bartlett, 1986) ได้ให้ความหมายของโครงสร้างระดับยอดว่าเป็นลักษณะของการจัดเนื้อเรื่องเข้าด้วยกัน โดยกล่าวว่า

"ลักษณะเฉพาะของข้อความต่อเนื่องทำให้เนื้อความถูกวิเคราะห์ความคิดออกเป็นส่วน ๆ จัดเรียงเรียงตามระดับความสำคัญ และวางโครงร่างของโครงสร้างของสิ่งที่สัมพันธ์กันภายในเนื้อหาส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดในเนื้อเรื่อง โดยใช้โครงสร้างระดับยอด"

เสาวลักษณ์ (Saowalak Rattanavich, 1987 : 22 อ้างอิงจาก Usher 1987) ให้ข้อยืนยันว่า โครงสร้างระดับยอด เป็นวิธีการเพื่อการค้นหารายละเอียดซึ่งสำคัญที่สุดในเนื้อเรื่อง เป็นวิธีเรียงเรียงรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละตอน โดยเริ่มจากความคิดหลัก (main idea) แล้วจัดให้สัมพันธ์กับโครงสร้างระดับกลาง (รายละเอียดสนับสนุน) และโครงสร้างระดับต่ำ (รายละเอียดพิเศษ)

5.2 โครงสร้างระดับยอดและกระบวนการโครงสร้างระดับยอด

Top-Level Structure and Top-Level Structuring

กระบวนการโครงสร้างระดับยอด (Top-Level Structuring) คือ การจัดการกระทำโดยเจตนาและแน่วแน่เพื่อทำให้รายละเอียดของเนื้อเรื่องเหมาะกับโครงร่างของเรื่องเพื่อที่จะจัดไว้ให้ผู้อ่าน (Bartlett. 1986) เมื่อผู้อ่านนำเอาความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเรื่องมาช่วยในการอ่าน นั่นคือ กระบวนการโครงสร้างระดับยอด หรือ การแสดงออกของความรู้ ผู้อ่านต้องผลิตผลผลิตจากกระบวนการสร้างโครงสร้างระดับยอด เช่น เกิดภาพในสมองถึงสิ่งที่อ่านไปแล้ว ระลึกเรื่องย่อ ๆ ได้ หรือ จำเนื้อหาจากเนื้อเรื่องได้ ผลผลิตนี้ทำให้เกิดความทรงจำที่เป็นรากฐานที่มั่นคง เพราะกระบวนการโครงสร้างระดับยอด ยังผลิตผลของโครงสร้างระดับยอดและรากฐานใกล้เคียงความเป็นจริง การเรียกคืนมาก็ยังเชื่อถือได้มาก (เสาวลักษณ์ 1987 : 83 อ้างอิงมาจาก Bartlett. 1978, 1985, 1986; Bartlett, Turner & Mathams, 1981 : Meyer. 1975, 1985)

นอกจากนี้ อิชเชอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 1987 : 85 อ้างอิงมาจาก Usher. 1987) ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่ผู้อ่านพบหรือตระหนักถึงโครงสร้างระดับยอดในเนื้อหาแต่ละตอนว่า

กระบวนการโครงสร้างระดับยอดต้องการการจัดการกระทำ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในการอ่าน และยังเป็นแนวทางให้เกิดภาพความคิด ทำให้สิ่งที่อ่านมีความรู้สึกและจำได้ และสรุปไว้ว่า

เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับข้อความต่อเนื่อง มีความหยابละเอียดของเนื้อความเหมือนขนมเค้ก เนื้อเรื่องดีก็เปรียบเสมือนเนื้อเค้กที่มีการตรวจสอบความหยابละเอียดของเนื้อความจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ความหยابละเอียดของเนื้อความ คือ โครงสร้าง วิธีการที่จะประทับตราความหยابละเอียดของเนื้อความเป็นพิเศษ คือ การตั้งชื่อโครงสร้างระดับยอดของเนื้อหาพิเศษนั้น

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนกับโครงสร้างระดับยอด

ความสัมพันธ์นี้ใช้เพื่อชี้เฉพาะโครงสร้างระดับยอด ไมเยอร์

(Meyer. 1975) ระบุถึงความสัมพันธ์ระหว่างสำนวนถึง 18 ชนิด แต่ได้จัดเรียบเรียงใหม่เป็น 5 กลุ่ม (Bartlett. 1979, 1981; Bartlett; Turner & Mathams, 1981; Meyer. 1982; Meyer & Bartlett) การอธิบายเนื้อเรื่องออกมาในรูปโครงสร้างหรือแผนการเขียน ซึ่งขึ้นอยู่กับโครงสร้างระดับย่อ ความชัดเจนของแต่ละโครงสร้างจะแสดงโดย คำไข หรือ คำสัญญา ที่ผู้เขียนกำหนดไว้

บาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1985 : 88 - 91) กล่าวถึงโครงสร้างระดับย่อ 5 กลุ่ม ที่พบได้ทั่ว ๆ ไปในเนื้อเรื่องชนิดต่าง ๆ กัน ดังนี้ คือ

1. การรวมกลุ่ม (Collection) เป็นการรวมกลุ่มหรือเรียงลำดับความคิดหลักของเนื้อหาในตอนหนึ่ง ๆ เข้าด้วยกันเป็นกลุ่มหมู่ พวก หรือลำดับของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเนื้อเรื่อง คำสัญญา ได้แก่
2. การพรรณนา (Description, attribution or list) เป็นการรวบรวมความคิดหลักของรายการสิ่งที่เกิดขึ้นหรือสิ่งที่สืบเนื่องมาจากหัวเรื่อง เป็นตัวเชื่อมระหว่างหัวเรื่องและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่อง คำสัญญา ได้แก่ for example, such as, for instance
3. การเปรียบเทียบ (Comparison, adversative, contrast, bias, equivalent arguments, alternative arguments of argument plan) บ่งชี้ถึงความคิดหลักในเนื้อหาแต่ละตอน เป็นลักษณะในรูปแบบการเปรียบเทียบหรือตรงกันข้ามกัน ชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบหลักที่คล้ายคลึงกันหรือตรงกันข้าม เท่ากันหรือไม่เท่ากัน คำสัญญา ได้แก่ instead, however, in contrast
4. ปัญหา-การแก้ไข (Predicament-Response, problem-solution, question-answer) ชี้ให้เห็นความคิดหลักของเนื้อหาถูกรวบรวมขึ้นเป็นรายละเอียด 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นตัวตอบสนองเหตุการณ์ที่เป็นปัญหา อีกกลุ่มเป็นรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มาก่อน-หลัง (before-after) สถานการณ์ที่เป็นปัญหา สัญญาคำ ได้แก่ need to prevent
5. สาเหตุและผล (causation, Cause-effect, antecedent-consequent, before as a result) ชี้ถึงความคิดหลักของเนื้อหาที่ถูกจัดรวบรวมรายละเอียด

เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นสถานการณ์ที่เป็นเหตุ กลุ่มหลังเป็นสถานการณ์ที่เป็นผลมาจากกลุ่มแรกทั้งสองรวมกันด้วยเวลาที่เกิดก่อน-หลัง และเป็นเหตุเป็นผล หรือกิ่งเหตุผลมาจากกลุ่มแรก
 สัญลักษณ์ ได้แก่ because, so, if, then

โครงสร้างระดับยอด เป็นยุทธวิธีการอ่านที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักวิธีการจัด
 แนวทาง ผู้อ่านจะเรียนรู้วิธีการค้นพบแผนการเขียน หรือโครงสร้างระดับยอด เพื่อเรียก
 รายละเอียดของเนื้อหาขึ้นมาและยังสามารถใช้วิธีนี้ช่วยค้นหาความตั้งใจของผู้เขียนเกี่ยวกับเนื้อหา
 และรวบรวมความคิดที่เกี่ยวกับพันหลาย ๆ ความคิด โครงสร้างระดับยอดที่พบโดยทั่ว ๆ ไป ใน
 ชีวิตประจำวัน ได้แก่ การพรรณนา การเปรียบเทียบ ปัญหา-การแก้ไข และความเป็นเหตุเป็นผล
 ถ้านักเรียนมีโครงสร้างระดับยอดเหล่านี้เป็นพื้นความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม (Background
 knowledge or schemata) แล้ว นักเรียนก็จะสามารถเข้าใจเนื้อหาหรือเรื่องราวที่ใช้ในการ
 สื่อสารไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน และยังมีผลต่อการระลึกเรื่องราวได้
 อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แกรซเซอร์ (Graesser. 1981 : 29 - 32) ที่ว่า
 รูปแบบของการเรียบเรียงใจความสำคัญหรือโครงสร้างระดับยอด ช่วยให้ผู้อ่านแปลความหมาย
 วินิจฉัยความ คาดการณ์ล่วงหน้า และมีความสนใจในเรื่องที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านมีภูมิหลังเกี่ยวกับ
 เรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นเนื้อหาพิเศษที่ยากแก่การเข้าใจ และการจดจำ ดังนั้น การบอกชื่อโครงสร้าง
 ระดับยอดที่ใช้ในการเรียบเรียงใจความสำคัญได้ จึงมีความสำคัญในการอ่านและการสื่อภาษาทุก ๆ
 ทักษะ

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โครงสร้างระดับยอด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างระดับยอด ส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวข้องกับตัว
 โครงสร้างระดับยอดเอง และผลจากยุทธวิธีของโครงสร้างระดับยอดที่มีต่อผู้อ่านและผู้เขียนได้รับ
 ความสนใจมาแล้วเป็นเวลา 12 ปี (Usher. 1987. cited in Saowalak. 1987)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โครงสร้างระดับยอด ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับ
 โครงสร้างระดับยอดเองและผลของโครงสร้างระดับยอดที่มีต่อผู้อ่านและผู้เขียน โดย บาร์ทเลทท์
 (Bartlett. 1932) กล่าวถึงลำดับขั้นในการเรียบเรียงข้อความที่เป็นร้อยแก้วว่า "ความรู้เดิม
 ของผู้เขียน (author's schema) ตั้งแต่ปี 1965 และมีผู้รู้หลาย ๆ คนให้การสนับสนุนการใช้

คำว่า "แบบแผนหรือโครงการเขียนของผู้เขียน" เพื่อนำมาปรับปรุงความเข้าใจในการอ่าน การระลึกเรื่องราวได้ การวิเคราะห์วิจารณ์เรื่อง และมีประสิทธิภาพอย่างมากในการเขียน

ปี 1978 บาร์เลทท์ (Bartlett. 1978 : 6641 - A) สอนโครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนเชิงสาธกโวหารแก่นักเรียนเกรด 9 จำนวน 325 คน ในโรงเรียนขนาดใหญ่โดยให้นักเรียนบ่งชี้และใช้โครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนแบบเหตุผล ข้อเขียนเปรียบเทียบ ความต่างข้อเขียนบรรยายคุณลักษณะ และข้อเขียนปัญหา-การแก้ไข ผลปรากฏว่า นักเรียนใช้ยุทธวิธีการอ่านโดยบ่งชี้โครงสร้างระดับยอด สามารถจำเรื่องราวที่อ่านได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกให้ใช้ยุทธวิธีโครงสร้างระดับยอด

ไมเยอร์และฟิเดิล (Meyer and Freedle. 1979 : 200) ศึกษาผลของการสอนโครงสร้างระดับยอดแบบต่าง ๆ ที่มีต่อการจำเนื้อหาการอ่าน โดยให้นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 4 กลุ่ม อ่านบทความที่มีโครงสร้างระดับยอด 4 แบบ คือ ข้อเขียนแบบเปรียบเทียบ ข้อเขียนแบบเหตุ-ผล ข้อเขียนแบบปัญหา-การแก้ไข และข้อเขียนแบบบรรยายคุณลักษณะ โดยที่แต่ละกลุ่มอ่านข้อความที่มีโครงสร้างระดับยอดต่างกัน หลังจากนั้นทำการทดสอบ พบว่า กลุ่มที่อ่านข้อความที่มีการเปรียบเทียบและข้อเขียนสาเหตุและผล จำเนื้อหาที่อ่านได้ดีกว่าเนื้อหาที่มีข้อเขียนแบบบรรยายคุณลักษณะ และข้อเขียนแบบปัญหา-การแก้ไข ผู้วิจัยสรุปว่า ความแตกต่างของโครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนมีผลต่อการเรียนรู้และจดจำเรื่อง

ไมเยอร์และคนอื่น ๆ (Meyer and others. 1980 : 72 - 100) ได้ศึกษาผลของการสอนการใช้โครงสร้างระดับยอด ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและการจำเรื่อง โดยมีสมมติฐานว่า นักเรียนเก่งจะใช้โครงสร้างระดับยอดในการอ่านเพื่อให้ได้ความหมายจากข้อเขียน ขณะที่นักเรียนอ่านไม่เก่งไม่ใช้ยุทธวิธีนี้ และการใช้โครงสร้างระดับยอด ช่วยให้นักเรียนที่อ่านได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ใช้ยุทธวิธีนี้ ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเกรด 9 ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ เก่ง กลาง อ่อน และกลุ่มที่แตกต่างจากกลุ่มอื่น ให้อ่านข้อความที่มีการเรียบเรียงอย่างดี 2 ข้อความ เป็นแบบสาธกโวหาร มีโครงสร้างระดับยอดของการเขียน 2 แบบ คือ ข้อเขียนแบบปัญหา-การแก้ไขและข้อเขียนแบบเปรียบเทียบ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ที่อ่านเก่งมีวิธีการเรียบเรียงสิ่งอ่านได้

สอดคล้องกับโครงสร้างระดับยอดของข้อความที่อ่าน แม้ว่าข้อความที่อ่านไม่มีคำใบ้ (key words) เลยก็ตาม

เทย์เลอร์ (Taylor. 1980 : 405 - 408) ได้ศึกษาการระลึกได้ (recall) ของนักเรียนและความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับ 6 และระดับ 4 โดยแบ่งกลุ่มตามความสามารถในการอ่านเป็น ดี ปานกลาง และอ่อน กับกลุ่มผู้ใหญ่ ผลคือผู้ใหญ่ระลึกเรื่องที่อ่านได้ดีกว่าทุกกลุ่ม นักเรียนระดับ 6 กลุ่มเก่งใช้โครงสร้างระดับยอดมากกว่านักเรียนกลุ่มอ่อน และนักเรียนที่ใช้โครงสร้างระดับยอดระลึกเรื่องที่อ่านได้มากกว่า

ปี 1981 บาร์ทเลทท์ เทอร์เนอร์ และแมธแฮมส์ (Bartlett., Turner and Mathams. 1981) ทำการทดลองสอนนักเรียนระดับ 5 ให้รู้จักแผนการเรียบเรียงเนื้อหา รู้จักวิธีค้นหาโครงสร้างระดับยอด และวิธีการเรียบเรียงเนื้อเรื่องเพื่อเล่าให้ผู้อื่นฟัง โดยโครงสร้างระดับยอดเหล่านี้ จะเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนจำเรื่องและเข้าใจเรื่องได้ดี จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่รู้โครงสร้างระดับยอด สามารถเรียบเรียงเรื่องสำหรับนำไปพูด วางแผนการเขียนได้ดีกว่าพวกที่ไม่ได้รับการสอนโครงสร้างระดับยอด และหลังจากการสอนไปแล้ว 3 สัปดาห์ ทำการทดสอบนักเรียน พบว่านักเรียนได้รับประโยชน์จากการใช้โครงสร้างระดับยอด

และปี 1981 เช่นกัน บาร์ทเลทท์และอิชเชอร์ (Bartlett and Usher. 1981) จัดทำโปรแกรมการสอนโครงสร้างระดับยอด แก่นักเรียนเกรด 11 ในออสเตรเลียโดยเลือกโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ในเมือง และให้ครูประจำชั้นต่างวิชากัน สอนสัปดาห์ละ 5 คาบ ๆ ละ 50 นาที ใน 1 สัปดาห์ ตลอดจนเนื้อหาอื่น ๆ ที่ครูสอนเป็นประจำอยู่แล้ว ผลปรากฏว่า มีการเปลี่ยนแปลงจากการไม่ใช้โครงสร้างระดับยอด หรือไม่เข้าใจโครงสร้างระดับยอด มาเป็นใช้โครงสร้างระดับยอดจากเนื้อหา และยังสามารถเปลี่ยนแปลงนี้ไปใช้ในการเรียนชั่วโมงอื่น ๆ ด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

และในปี 1985 อิชเชอร์ (Usher. 1985) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้โครงสร้างระดับยอดเป็นยุทธวิธีในการอ่านกับระดับความสามารถของนักเรียนระดับมัธยม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 9 และระดับ 12 โดยแบ่งเป็นกลุ่มสูง 15 % กลาง 15% และต่ำ 15% ผลปรากฏว่านักเรียนระดับ 12 กลุ่มสูงใช้ยุทธวิธีโครงสร้างระดับยอดในวิชาภาษา

อังกฤษ และระลึกเรื่องราวได้ดีกว่ากลุ่มกลางและกลุ่มต่ำ ในระดับเดียวกัน และสูงกว่านักเรียนระดับ 9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนระดับ 9 ที่ใช้ยุทธวิธีโครงสร้างระดับยอดในการอ่านจำเรื่องราวที่อ่านได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ใช้

สำหรับในประเทศไทยนั้น ปี พ.ศ. 2529 สุภาพ บุตรสีหัด

(สุภาพ บุตรสีหัด 2529 : 73 - 77) ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจังหวัดหนองคาย โดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนอ่านตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ใช้โครงสร้างระดับยอดมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วไลพร ฉายา (วไลพร ฉายา 2530 : 63 - 64) ทำการศึกษาถึงผลของการสอนโครงสร้างระดับยอดที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีแปล ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้โครงสร้างระดับยอดและนักเรียนที่เรียนด้วยการแปลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 1987 : 95 - 101)

ทำการศึกษาผลการใช้บทเรียนโมดูลประกอบโครงสร้างระดับยอดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในประเทศไทย เปรียบเทียบกับการสอนอ่านแบบเดิม โดยวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ของวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ในประเทศไทย ที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage) จากภาคทางภูมิศาสตร์ 4 ภาค คือ ภาคกลาง โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน กรุงเทพมหานคร ภาคใต้ โรงเรียนเดชะปัตตนิยานุกูล จังหวัดปัตตานี ภาคตะวันออก เชียงเหนือ โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม ภาคเหนือ โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ แล้วสุ่มนักเรียนมาโรงเรียนละ 100 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 50 คน กลุ่มควบคุม 50 คน ใช้เวลาทดลองสอน 15 คาบ ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียนมีความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 4 โรงเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัลเวอร์แมน (Alvermann. 1982 : 160 - 171) ทดลองสอน

โครงสร้างระดับยอดด้วยการเสริมการใช้กราฟและไม่ใช้กราฟในการอ่านเรื่องที่เรียบเรียงเป็นแบบรายการง่าย ๆ ของการเปรียบเทียบ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 10 จำนวน 30 คน ปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้โครงสร้างระดับยอดที่เสริมด้วยกราฟ ระลึกใจความสำคัญได้มากกว่าใจความที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อย และนักเรียนใช้ยุทธวิธีนี้ในการระลึกเรื่องถึง 73% ในขณะที่กลุ่มที่ใช้โครงสร้างระดับยอดที่ไม่มีการเสริมด้วยกราฟใช้ยุทธวิธีนี้เพียง 67%

แครร์เรล (Carrell. 1983, 1985 : 23 - 35) ศึกษาผลของการสอน

โครงสร้างของเนื้อเรื่อง (story structure) ของเรื่องเล่า (narrative text) ที่มีต่อความเข้าใจเรื่องที่อ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ระดับกลาง (intermediate level) ที่ศึกษาอยู่ใน The Centre for English as a Second Language in Southern กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้พูดภาษาอาหรับ 5 คน ภาษาสเปน 8 คน ภาษามาเลเซียและอินโดนีเซีย 8 คน ภาษาญี่ปุ่น 5 คน และอื่น ๆ เช่น ภาษาอาฟริกัน กรีก และเกาหลี อย่างละ 5 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้อ่านเอาเรื่องจากเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์ 3 เรื่อง อีกกลุ่มหนึ่งให้อ่านเรื่องที่เว้นเหตุการณ์บางตอนของเรื่องไว้ ผลปรากฏว่า การใช้โครงสร้างระดับยอดของข้อเขียนในการอ่านมีผลโดยตรงต่อการจำเหตุการณ์ในเรื่องและความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

นาวาเร (Navarre. 1984 : 1355 - a) ศึกษาผลการใช้โครงสร้าง

ระดับยอดที่มีต่อความเข้าใจและการจำเรื่องที่มีการเขียนแบบสาธกโวหาร โดยสอนนักเรียนระดับ 6 และระดับ 10 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองใช้โครงสร้างระดับยอดช่วยในการอ่านเป็นเวลา 3 สัปดาห์

ส่วนกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเก่า ผลการทดลองปรากฏว่า การสอนให้นักเรียนใช้โครงสร้างระดับยอดช่วยนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับสูงอ่านได้เข้าใจมากขึ้นและจำเนื้อหาที่อ่านได้ดี

สแลทเทอร์และคนอื่น ๆ (Slater and others. 1985 : 190) ศึกษาผลของการสอนนักเรียนระดับ 9 จำนวน 224 คน ให้รู้จักโครงสร้างของเนื้อเรื่อง (text structure) ของข้อเขียนเชิงสารกโวหาร ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ เก่ง กลาง อ่อน ตามคะแนนที่ได้จากการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน California Achievement Test (1977) ข้อความที่ให้อ่านเป็นข้อเขียน 4 แบบ คือ ข้อเขียนแบบปัญหา-การแก้ไข แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม เพื่อใช้วิธีสอน 4 แบบ ที่แตกต่างกัน คือ กลุ่มทดลองกลุ่มแรกสอนโดยใช้แผนผังแสดงโครงสร้างของเนื้อเรื่อง กลุ่มทดลองที่สองสอนโครงสร้างของเนื้อเรื่องแต่ไม่ใช้แผนผังแสดง กลุ่มควบคุมกลุ่มแรกได้รับการสอนโดยให้จดโน้ตย่อ กลุ่มควบคุมกลุ่มที่สองได้รับการสอนโดยไม่ให้จดโน้ต ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นและการใช้โครงสร้างข้อเขียนช่วยในการอ่านจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เข้าใจขึ้น ซึ่งสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนรู้ลักษณะของโครงสร้างของเนื้อเรื่องก่อน จะสามารถอ่านเรื่องเข้าใจง่ายขึ้นและจำเรื่องได้มากขึ้นด้วย

บาร์ทเลทท์และคนอื่น ๆ (Bartlett and others. 1984 : 176 - 184) ได้ทดลองสอนการใช้โครงสร้างระดับยอดในการอ่านและระลึกเรื่องแก่นักเรียนระดับ 5 จำนวน 54 คน ปรากฏผล คือ นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม และการใช้โครงสร้างระดับยอด ทำให้ระลึกเรื่องได้สูงสุด ในขณะที่คนไม่ใช้โครงสร้างระดับยอดได้คะแนนต่ำสุด และพบว่า การใช้ยุทธวิธีนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความจำและความเข้าใจได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้นักเรียนยังใช้ยุทธวิธีนี้ในการอ่านเรื่องที่ยาก หรือเรียบเรียงไว้ไม่ดี ให้จำได้ง่ายขึ้น เข้าใจง่ายขึ้น และทำให้การเขียนเรียงความได้ดีกว่าเดิม

นอกจากนี้บาร์ทเลทท์ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างระดับยอดเป็นยุทธวิธีในการสอนอ่านอีกมากมาย อีกทั้งยังให้หลักเกณฑ์การใช้โครงสร้างระดับยอดไว้ 6 ขั้นตอน เพื่อเป็นกลยุทธ์ในการอ่าน ดังนี้ คือ

1. ผู้อ่านไม่ใช้รูปแบบที่เป็นระบบของแผนการ เขียนในการระลึก เรื่องราว
2. ผู้อ่านใช้แผนการ เขียนที่แตกต่างออกไปโดยไม่ทราบว่าจะทำอะไรลงไป
3. ผู้อ่านใช้แผนการ เขียนเดียวกันกับ เนื้อ เรื่องโดยไม่ทราบถึงสิ่งที่กระทำ
4. ผู้อ่านใช้แผนการ เขียนที่แตกต่างกัน โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่เหมือนกับแผนการ เขียนใน เนื้อหา
5. ผู้อ่านใช้แผนการ เขียนที่เหมือนกับ เนื้อ เรื่องและทราบสิ่งที่กระทำ
6. ผู้อ่านใช้แผนการ เขียนที่เหมือนกับ เนื้อ เรื่องอย่างไม่เปลี่ยนแปลงและทราบว่าเขากระทำไปแล้ว หรือตัดสินใจที่จะไม่ใช้ยุทธวิธีอย่างเคร่งครัด

การศึกษาของบาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1978, 1981, 1985) ชี้ให้เห็นว่าก่อนที่จะฝึกใช้ยุทธวิธีนี้ ผู้อ่านจะต้องใช้โครงสร้างระดับยอดอย่างมีประสิทธิภาพได้ในสถานการณ์หนึ่งแล้วไม่สนใจรูปแบบอื่น ๆ ที่มีอยู่ เป็นที่เชื่อถือได้ว่า ผู้อ่านที่ใช้ยุทธวิธีนี้นาน ๆ ครั้ง แต่ไม่คิดที่จะใช้ เวลาที่ควรจะใช้ ส่วนพวกอื่นที่ใช้รูปแบบของเนื้อหาแตกต่างไปจากรูปแบบที่ผู้แต่งใช้ในเนื้อหา ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้เป็นผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่ำ

ในปี 1986 บาร์ทเลทท์ (Bartlett, 1986) ได้ทำการศึกษาเรื่องราวการใช้โครงสร้างระดับยอด และให้ขั้นตอนในการสอนโครงสร้างระดับยอดไว้ ดังนี้

1. ครูต้องตระหนักว่า ความคิดรวบยอดเรื่องโครงสร้างระดับยอดของเนื้อเรื่องเป็นสิ่งจำเป็น ถ้านักเรียนไม่มีความรู้เรื่องนี้ ครูต้องเริ่มต้นสอนให้พวกเขารู้จักก่อน
2. ความรู้เรื่องโครงสร้างระดับยอด 4 รูปแบบ คือ ข้อเขียนแบบรายการ ข้อเขียนแบบเปรียบเทียบ ข้อเขียนแบบเหตุ-ผล และข้อเขียนแบบปัญหา-การแก้ไข เป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นต้องสอนให้นักเรียนรู้
3. ในขณะที่อ่านควรสอนให้นักเรียนรู้จักค้นหาโครงสร้างระดับยอดในเนื้อเรื่องแรก ๆ พวกเขาอาจต้องการความช่วยเหลือจากครู และต่อไปก็จะค่อย ๆ ช่วยเหลือตนเองได้

4. ระหว่างที่อ่าน นักเรียนควรรู้ว่ามีโครงสร้างที่นักเรียนคุ้นเคยอยู่หรือไม่ ครูจำเป็นต้องสอนให้เขาใช้ยุทธวิธีนี้ และมีโอกาสได้อธิบายถึง เครื่องสัมพันธ์ความที่นักเรียนไม่แน่ใจหรืออาจใช้การเดาความด้วยก็ได้

5. หลังจากการอ่าน นักเรียนควรได้รับการตรวจสอบความรู้เกี่ยวกับ โครงสร้างระดับยอที่ใช้อยู่เสมอ และเป็นประโยชน์มาก เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่านักเรียนมี กระบวนการในการอ่านเป็นของพวกเขาเอง ควรให้พวกเขาได้พูดคุยถึงกระบวนการที่เขาใช้ บართเลทท์ ยังได้ให้เกณฑ์ในการตรวจสอบประสิทธิภาพของการสอน โครงสร้างระดับยอไว้ ดังนี้

1. ครูออกแบบกระบวนการความรู้ความ เข้าใจภายใต้ยุทธวิธีโครงสร้าง ระดับยอและใช้คำศัพท์เพื่อการสื่อสารในการอภิปรายถึงกระบวนการ

2. ครูพูดคุยถึงองค์ประกอบความรู้ที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตัวอ้างอิงเฉพาะในยุทธวิธีนี้ รวมทั้ง

2.1 ในการสื่อสารต้องการรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับเนื้อหา

2.2 จากข้อ 2.1 จำอะไรได้บ้าง

2.3 จะรู้ได้อย่างไรว่าโครงสร้างชนิดไหนเป็นชนิดไหน

2.4 รูปแบบของโครงสร้างระดับยอ คืออะไร

2.5 จากข้อ 2.1 - 2.4 ต้องคำนึงถึงอะไรบ้าง

2.6 จะเดาอะไรที่เกี่ยวกับโครงสร้างระดับยอได้บ้าง

2.7 จะตรวจสอบหรือ เปลี่ยนแปลงงานที่เดาไว้ได้อย่างไร

3. ครูพูดคุยถึงประโยชน์ของโครงสร้างระดับยอ

4. ลักษณะเด่นของงานถูกรวบรวม เข้า เป็น เนื้อหา เดียวกันกับกระบวนการ ทางความรู้ โดยมีการวางแผนการกระทำและการตรวจสอบงาน

5. ครูพูดคุยถึงประโยชน์ของคำไข (key words) เพื่อกระบวนการทาง ความรู้ ซึ่งจะชี้ให้เห็นประสิทธิภาพของนักเรียนทุกคน

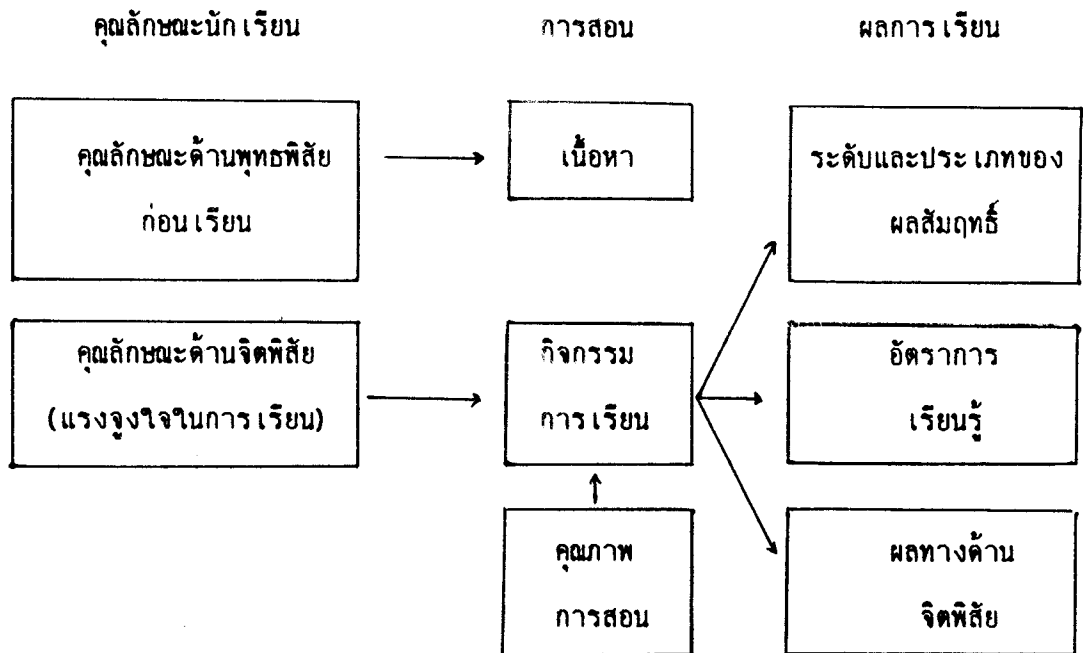
6. จัดให้นักเรียนมีการฝึกฝนที่เหมาะสม เป็นรายบุคคล เกี่ยวกับการใช้ยุทธวิธี โครงสร้างระดับยอด
7. มีการทบทวนเกี่ยวกับกระบวนการและประโยชน์ที่เกี่ยวกับเนื้อหาของ โครงสร้างระดับยอด และให้นักเรียนพยายามที่จะใช้
8. มีการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนและครู ในเรื่องความสำเร็จของ ปฏิสัมพันธ์และคุณลักษณะของการสอน

ปี 1984 ไมเยอร์และฟรีเดิล (Meyer and Freedle. 1984 : 121 - 143) ทำการศึกษาถึงผลของรูปแบบของข้อความต่อเนื่องต่อการระลึกได้ โดยทำการศึกษากับ นักศึกษาระดับผู้ใหญ่ โดยให้นักศึกษาฟังข้อความที่มีโครงสร้างระดับยอด 4 รูปแบบ คือ ข้อความ แบบเปรียบเทียบ (comparison) ข้อความแบบปัญหา-การแก้ไข (Problem-solution) ข้อความแบบเหตุ-ผล (Causation) และข้อความแบบบรรยายคุณลักษณะ (Collection-Description) หลังจากฟังแล้ว ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบเขียนเพื่อวัดการระลึกสิ่งที่ได้ฟัง ทั้ง หลังจากฟังทันทีและทั้งไว้อีก 1 อาทิตย์ ผลปรากฏว่า โครงสร้างระดับยอดแบบต่าง ๆ ใน ข้อความต่อเนื่องมีผลต่อการเรียนรู้และการจำ ช่วยให้นักศึกษาระลึกสิ่งที่ได้ฟังได้

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

6.1 แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom. 1976) กล่าวว่า ความสามารถด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) คือ ความรู้ที่จำเป็นก่อนการเรียน คุณลักษณะด้านจิตพิสัย (Affective) คือ แรงจูงใจในการเรียน คุณภาพด้านการสอนจะเป็นตัวกำหนดผลการเรียนอันได้แก่ ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ อัตราการเรียนรู้ และผลทางด้านจิตพิสัย ดังแผนภูมิ

(บุญชม ศรีสะอาด 2528 : 45 - 46)

7.2 ความหมายของการจูงใจ

การจูงใจ (Motivation) หมายถึง การกระตุ้นหรือล่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้นด้วยสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การจูงใจมีพลังมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับส่วนประกอบสำคัญ 2 ส่วน คือ

1. แรงจูงใจ (Motive) ได้แก่ ความต้องการ สนใจ หักศนคติ ลักษณะนิสัย ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดภายในร่างกาย
2. สิ่งจูงใจหรือเครื่องล่อ (Incentive) ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกร่างกาย ซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางพฤติกรรม

7.3 ประเภทของแรงจูงใจ

ซูชีพ อ่อนโคกสูง (ซูชีพ อ่อนโคกสูง 2522 : 53) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) โดยใช้สิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศเป็นเครื่องล่อ (incentive) ให้เขาเกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้เครื่องล่อนี้

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง แรงจูงใจในการใช้พฤติกรรมหรือสิ่งที่จะกระทำเป็นเครื่องล่อให้เกิดความอยากจะทำ แรงจูงใจภายในนี้จะมีผลยิ่งขึ้นไม่หมดหรือหายไปง่าย ๆ

แรงจูงใจภายในมีค่าดีกว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ยากกว่า ดังนั้น ในการใช้แรงจูงใจกับเด็กมักใช้แรงจูงใจภายนอกเสียก่อนแล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายใน ในภายหลัง

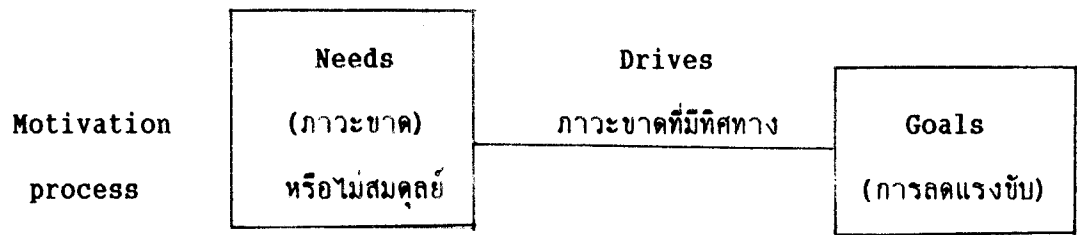
7.4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

การ์คเนอร์ (Vijchulata and Lee. 1983 : 69 Citing Gardner and Lambert. 1972) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. Integrative orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนต่าง ๆ และเพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของสังคมนั้น เป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ

2. Instrumental orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้น หรือเพื่อให้ได้งานอาชีพที่ดี เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป เป็นต้น

อรัทัย ชื่นมนุชย์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 16 - 17 อ้างอิงมาจาก อรัทัย ชื่นมนุชย์ 2520) กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The Motivation Cycle) ว่า ประกอบด้วย ส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ (Needs) แรงขับ (Drives) และเป้าหมาย (Goals) ดังรูป

- Needs** เป็นสภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้น เมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลย์ทางสรีระหรือทางใจ
- Drives** เป็นตัวสำคัญของกระบวนการ มีแรงจูงใจหรือว่องจรแห่งแรงจูงใจ เพราะแรงขับหรือ drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (action oriented) และ เสริมกำลัง เพื่อไปสู่การบรรลุ เป้าหมาย
- Goals** เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ได้ที่จะทำให้แรงขับ (drives) ลดลงหรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความโน้มเอียงที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลย์ของกายหรือทางใจ กลับมีขึ้นใหม่

ออสซูเบล (Ausubel. 1968 : 368 - 379) ได้เสนอความต้องการและแรงขับภายในที่ทำให้เกิดแรงจูงใจไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการที่จะสำรวจ คือความต้องการที่ค้นหาเพื่อจัดความสงสัยที่มีอยู่
2. ความต้องการที่จะสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม คือความต้องการที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งกับสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา และการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
3. ความต้องการที่จะทำกิจกรรม คือความต้องการที่จะเคลื่อนไหวหรือออกกำลังกาย
4. ความต้องการที่จะได้รับการกระตุ้น คือความต้องการที่บุคคลประสงค์ที่จะให้ตัวเองได้รับการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม โดยสิ่งแวดล้อม บุคคล ความคิด และความรู้สึก
5. ความต้องการที่จะได้รับความรู้ คือความต้องการที่จะค้นหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความต้องการในข้อ 1-4 และ เพื่อจัดระบบความรู้ให้กับตนเอง

6. ความต้องการที่จะส่งเสริมตัวเองให้สูงขึ้น คือความต้องการที่จะให้ตนเองเป็นที่รู้จักและยอมรับนับถือจากผู้อื่น

7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

พิมสเลอร์ ซันด์ลันด์ และแมคอินไทร์ (Pimsleur Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ทำการวิจัยพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็นตัวประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ส่วน นาเยฟ การ์มา (Khamar. 1971 : 103) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลางในประเทศคูเวต พบว่า ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอน และชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมากผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและแรงจูงใจมาก

ในปี ค.ศ. 1977 กิลราร์ด (Gilrard. 1979 : 100) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของครูที่ตนต้องการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่มุ่งใจให้นักเรียนอยากเรียน ได้คำตอบดังนี้

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้วัสดุทัศนอุปกรณ์

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2519 : 217) ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิตจำนวน 120 คน จากสถาบันการศึกษาต่อไปนี้ แห่งละ 30 คน นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และบางแสน ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

ในปี 2524 นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ทำการวิจัยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ผลมีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูงกว่าเปอร์เซนต์เฉพาะเรื่องการรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกัน

และในปี 2528 สดดา ชาตริพันธ์ (สดดา ชาตริพันธ์ 2528 : 74) ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ Total Physical Response ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยสรุปว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรม เสริม และการสอนตามคู่มือครู มีสัมฤทธิ์ทางการ เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรม เสริม และการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรม เสริม และการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนแรงจูงใจในการ เรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อ ทั้งช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง และมีความคงทนในการ เรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อทั้งช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง

อารีย์ แววชาญ (อารีย์ แววชาญ 2529 : 88) ได้ศึกษาความ สามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียน โดยวิธีสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เอาความหมายของสำนวนจากบริบท และโดยการสอนตามคู่มือ ครู ผลการวิจัย พบว่า แรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รัชนิ ศิริมาลา (รัชนิ ศิริมาลา 2529 : 68) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบ ชีแนะ (Suggestopedia) กับวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบชีแนะ และเรียนโดยการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา มีแรงจูงใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เบญจา สิบเสน (เบญจา สิบเสน 2530 : 80) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทุกขะการฟัง-การพูด และแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุตทัศน์ของ เคลลี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีฝึกความ เข้าใจแบบสุตทัศน์ของเคลลี และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการ เรียน ภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (ยุพิน พุทธาพิพัฒน์ 2531 : 79) ทำการศึกษาความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครูพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอคอนคาญ จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 60 คน โดยการจัดนักเรียนคละกัน แล้วใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยการจับสลาก แบ่งเป็นกลุ่มละ 30 คน แล้วใช้วิธีสุ่มเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด และกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่แผนการสอน 2 วิธี คือ
 - 1.1 แผนการสอนทักษะฟัง - พูด โดยใช้โครงสร้างระดับยอด
 - 1.2 แผนการสอนตามคู่มือครู
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพ เครื่องมือ

1. แผนการสอนทักษะฟัง-พูดโดยใช้โครงสร้างระดับยอด จำนวน 7 แผน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการสอนทักษะฟัง-พูดจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศของ บำรุง ตรีรัตน์ (บำรุง ตรีรัตน์ 2524) และจากหนังสือการสอนทักษะ ภาษาอังกฤษของ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ ม.ป.ป.) เพื่อเป็นแนว ทางในการสร้างแผนการสอน

1.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 615) โดยคัดเลือก เฉพาะจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับการฟัง-พูด จากหนังสือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

1.3 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง-พูด ที่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่คัด เลือกไว้จำนวน 2 จากเนื้อหาจริงที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น ข่าว ประกาศ โฆษณา บทความ สุนทรพจน์ การสัมภาษณ์ เป็นต้น

1.4 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละ เรื่องก่อนการสร้าง แผนการสอน

1.5 สร้างแผนการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ตามหลักการของ ไมเยอร์ (Meyer. 1975) และบาร์ทเลทท์ (Bartlett. 1978) ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้สถานการณ์ชักถามนักเรียนด้วยคำถาม กว้าง ๆ เพื่อดึงจุดสำคัญของเรื่องเพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับโครงสร้างระดับยอดที่จะ สอน

ขั้นที่ 2 สอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างระดับยอด 4 ชนิด และรู้จักคำใบ (Key words) ของโครงสร้างระดับยอดชนิดต่าง ๆ โดยแบ่งสอนทีละ ชนิด ตามลำดับคือ การ บอกรายละเอียดของเรื่อง (Listing/description) การเปรียบเทียบ (Comparison) ปัญหาและข้อแก้ไข (Problem-solution) สาเหตุและผล (Cause-effect) โดยใช้แผ่นใส สอนความหมาย ให้ตัวอย่างข้อความ พร้อมทั้งคำใบ

ขั้นที่ 3 สอนคำศัพท์ยาก เพื่อเป็นแนวทางในการฟัง โดยใช้รูปภาพ สถานการณ์ หรือบทสนทนาสั้น ๆ เพื่อดึงประสบการณ์เดิม (schema) ออกมา

ขั้นที่ 4 นักเรียนปฏิบัติ โดยฟังข้อความจากเทป และแบ่งกลุ่มทำ work sheet เขียนแผนผังแสดงใจความสำคัญ พร้อมทั้งรายละเอียด ค้นหาคำใบ ที่นักเรียนสังเกตได้ใน

ข้อความที่ฟัง

ขั้นที่ 5 นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายผลงานที่ทำ ถึงรูปแบบของโครงสร้าง ระดับยอด และคำไข

ขั้นที่ 6 แจก task ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเตรียมเรื่องมาพูด โดยใช้ โครงสร้างระดับยอดที่เรียนไปแล้ว เป็นแผนการหรือโครงการของเนื้อเรื่อง โดยทำเป็นคู่ กลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่แล้วแต่ลักษณะของงานที่ครูกำหนดให้

ขั้นที่ 7 รายงานผลการปฏิบัติงานในขั้นที่ 6 ให้เพื่อนฟัง นักเรียนที่ฟังช่วย กันตรวจสอบโครงสร้างระดับยอด คำไข ครูประเมินผลโดยการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในขณะทำงาน ความร่วมมือ ตรวจสอบการใช้โครงสร้างระดับยอด คำไข ให้คำแนะนำปรึกษา แก้ไข เมื่อนักเรียนทำผิด ตลอดจนชมเชยเมื่อนักเรียนทำถูก

2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม การสอนทักษะฟัง-พูด ตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมและลำดับขั้นการสอนโดยศึกษาวิธีการสร้างแผนการสอนจากคู่มือแนวการสอน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 วิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ 615) เฉพาะที่เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการฟัง-พูด แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 7 แผน โดยยึดจุดประสงค์ และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ในการสอนกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ โดยการสนทนาถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนหรือใช้รูปภาพ เกม สถานการณ์จำลอง เพื่อเป็นการนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ แจ้งให้นักเรียนทราบว่า ในคาบเรียนนี้ นักเรียนจะเรียนอะไร และเมื่อจบคาบเรียนนี้ นักเรียนจะทำอะไรได้บ้าง

ขั้นที่ 3 ทบทวนประสบการณ์เดิม ทบทวนโครงสร้างศัพท์ที่นักเรียนเรียนไปแล้ว โดยใช้ เกม รูปภาพ สถานการณ์ ตลอดจนท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 4 กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ใช้สื่อ การเล่าเรื่อง หรือบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเรียนรู้ เสนอสิ่งใหม่ที่นักเรียนจะพบ เช่น ศัพท์ โครงสร้าง รวมไปถึงการออกเสียง

ขั้นที่ 6 นักเรียนปฏิบัติ ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติโดยทำเป็นคู่ กลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ แล้วแต่ลักษณะของงานที่มอบให้

ขั้นที่ 7 แจ้งผลการปฏิบัติ ชมเชยเมื่อนักเรียนทำถูกแก้ไข ให้นักำลังใจเมื่อเกิดข้อบกพร่อง

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ สังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก เช่น ความสนใจ ความตั้งใจ การร่วมมือในการทำงาน เป็นต้น

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและถ่ายโอน เมื่อมีโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฟัง พูด จัดให้มีการประกวดกัน

การหาคุณภาพ เครื่องมือในการทดลอง

1. หลังจากสร้างแผนการสอน 2 วิธีแล้ว ผู้วิจัยได้นำแผนการสอนดังกล่าวไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบแผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายและการประเมินผล พบข้อบกพร่องทางการใช้ภาษา และข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริม เมื่อพบว่า นักเรียนที่ยังไม่ผ่านจุดประสงค์ถึง 80% ให้มีการทบทวนก่อนเรียนเสมอ

ส่วนแผนการสอนของกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษอีก 3 ท่านตรวจสอบ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายและการประเมินผล พบข้อบกพร่องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม เวลาที่ใช้ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม จำนวน 60 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่อง ซึ่งได้แก่การจัดกิจกรรมทั้งเป็นคู่และ เป็นกลุ่มนั้นใช้เวลามาก จึงนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำไปทดลองสอนจริง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างข้อสอบของ ชาวาล แพร์ตกุล (ชาวาล แพร์ตกุล 2520 : 118 - 210), Language Tests at School (Oller. 1979) และเทคนิคการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2529)

3.2 สร้างแบบทดสอบ โดยแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก โดยให้นักเรียนฟังข้อความจากเทป เช่น ประโยค บทสนทนา ข่าว ประกาศ โฆษณา และการสัมภาษณ์ที่คัดเลือกมาจากสถานการณ์จริง โดยยึดเกณฑ์ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการสอน จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถาม ดังนี้

1. ข้อคำถามที่วัดความสามารถในการตีความหมายของข้อความที่ฟัง
2. ข้อคำถามที่วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง
3. ข้อคำถามที่วัดความสามารถในการสรุปและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ

เรื่องที่ฟัง

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการทดสอบแบบถามตอบปากเปล่า มีลักษณะดังนี้

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนฟังสถานการณ์ ประกาศ เรื่องราวจากการสัมภาษณ์ ข่าว แล้วสัมภาษณ์นักเรียนจากเรื่องที่นักเรียนฟัง

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนดูภาพประกอบ แล้วเล่าเรื่องเกี่ยวกับภาพที่นักเรียนเห็น โดยให้นักเรียนตอบคำถามลงในเทปบันทึกเสียง

3.3 กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออยเลอร์ (Oller. 1979 : 320 - 323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 กำหนดความสามารถ 5 ด้าน ดังนี้คือ น้ำเสียง ไวยากรณ์ ศัพท์ ความคล่องแคล่วในการพูด และความเข้าใจ โดยที่ความสามารถแต่ละด้าน จะแบ่งออกเป็นข้อย่อย ๆ อีก 6 ระดับ จากระดับ 1 (poor) ถึง ระดับ 6 (excellent) ดังนี้

น้ำเสียง

- ระดับ 1. การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
2. มีที่ผิดสำคัญ ๑ บ่อย และลงเสียงหนักผิดที่ ทำให้เข้าใจยากต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ
3. สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิด บางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
4. สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
5. ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
6. ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย

ไวยากรณ์

- ระดับ 1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมมาก่อนล่วงหน้า
2. พูดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมากทำให้สื่อสารไม่ได้
3. พูดผิดบ่อย ๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด
4. พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ
5. ผิดไวยากรณ์น้อยมาก แต่ไม่ใช่ข้อผิดพลาดในรูปประโยค
6. มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

ศัพท์

- ระดับ 1. รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาง่าย ๆ ได้
2. รู้ศัพท์น้อยมาก ใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น (บอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทาง และสนทนาภายในครอบครัวได้)
3. เลือกใช้ศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและในอาชีพของตน
- ในระดับธรรมดา

4. ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ คำศัพท์ทั่ว ๆ ไป พอดีพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

5. รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของคนมากและถูกต้อง ศัพท์ทั่ว ๆ ไป มากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อน และเหตุการณ์ในสังคม

6. ศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด

ระดับ 1. การพูดยังติดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

2. พูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

3. ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี

4. การพูดที่ลั้งเลและอึกอักบางครั้ง

5. พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้น ไม่เท่าเจ้าของภาษา

6. พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป หรือในวิชาชีพ มีความราบเรียบเหมือน

เจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

ระดับ 1. เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

2. เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามาก และในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับ

สังคม การเดินทาง ต้องการพูดซ้ำ ๆ และพูดใหม่

3. เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องการพูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง

4. เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราเร็วตามปกติในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ต้องการพูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

5. เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่น หรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคย คำพูดที่ซ้ำหรือเร็วเกินไป

6. เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

3.3.2 เมื่อตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ในข้อ 3.3.1 แล้วให้นำผลการตรวจไปลงตารางกำหนดน้ำหนักคะแนนของ FSI ที่เสนอไว้ข้างล่าง ซึ่งแปลงเป็นคะแนนหาผลรวมทั้งหมด มีคะแนนเต็มเท่ากับ 99

ตารางกำหนดน้ำหนักคะแนนของ FSI

ระดับความสามารถ	1	2	3	4	5	6	
น้ำเสียง	0	1	2	2	3	4	_____
ไวยากรณ์	6	12	18	24	30	36	_____
ศัพท์	4	8	12	16	20	24	_____
ความคล่องในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12	_____
ความเข้าใจ	4	8	12	15	19	23	_____
						รวม	_____

3.4 กำหนดผู้ให้คะแนน 1 ท่าน รวมทั้งผู้วิจัยด้วย เป็น 2 ท่าน จากผู้ที่มีประสบการณ์ทางการสอน คุณวุฒิ และอายุใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการแนะนำและเข้าใจเกณฑ์การตรวจให้คะแนนตามแบบ

3.5 หากค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 ท่าน โดยวิธีการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ถึวน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 164 - 165)

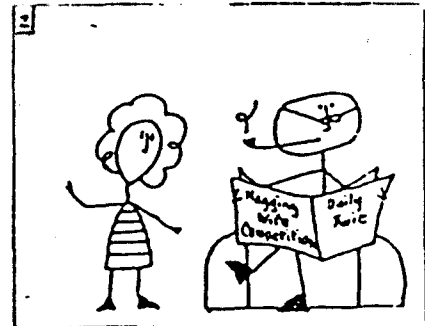
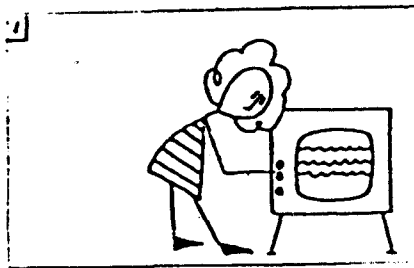
3.6 ให้คะแนนความสามารถในการพูด โดยหาค่าเฉลี่ยจากผู้ตรวจให้คะแนน 2 ท่าน
ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูด เป็นแบบทดสอบแบบถาม-ตอบปาก
เปล่า มีลักษณะ ดังนี้

ตอนที่ 1 ให้สถานการณ์นักเรียนฟัง แล้วสัมภาษณ์นักเรียน นักเรียนตอบคำถามที่นักเรียน
ได้ยิน

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนดูภาพที่จัดให้ แล้วนักเรียนเล่าเรื่องจากภาพที่นักเรียนเห็น
ตัวอย่าง

Direction : You will see Mum and her husband in the pictures.

Look at them and then tell a story about them.

You should begin your story like this :

Yesterday Mum wanted to watch the television but when she
turned it on, she found it

การหาคุณภาพแบบทดสอบ 2 ฉบับ ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ปฏิบัติดังนี้

1.1 นำแบบทดสอบ 2 ฉบับที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษา
อังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขและแนะนำเพื่อให้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมายรายวิชา และตรวจสอบ

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ✓ ว่าข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเชิด วิทยุอนันตพงษ์ 2526 : 69 - 71)

- + 1 ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 ข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ซึ่งแสดงว่า ข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อสอบที่มีค่าดัชนี ความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ผู้วิจัยจะตัดออกหรือนำไปปรับปรุงแต่งข้อสอบใหม่

1.2 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไข

1.3 นำแบบทดสอบที่ได้แก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 100 คน แล้วนำมาวิเคราะห์รายข้อ โดยการตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกินกว่า 1 แห่งให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27% ของฟาน (Fan. 1952 : 16 - 32) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป จากจำนวน 30 ข้อ ได้จำนวน 20 ข้อ

1.4 นำข้อสอบที่คัดเลือกแล้วจากข้อ 6 จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 50 คน แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 168 - 170) ได้

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยปฏิบัติดังนี้

2.1 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียวกับที่ทดสอบความสามารถในการฟังมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ถ้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีค่าอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ จากจำนวน 10 ข้อ ได้ 6 ข้อ แต่นำไปใช้จริงในการวิจัย 4 ข้อ

2.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) สูตร Cronbach (ถ้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84

4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 137 - 139) และปรับปรุงแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุดา ชาตรินันท์ (สุดา ชาตรินันท์ 2528 : 137 - 141) ข้อความในแบบสอบถาม ถามในด้านความรู้สึก ความต้องการ ความสนใจ ลักษณะนิสัย ความมานะพยายามในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ คือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง

4.2 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของข้อความแต่ละข้อความ ดังนี้

4.2.1 ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก (positive) ให้คะแนนดังนี้ มากอย่างยิ่ง 5 คะแนน มาก 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน น้อย 2 คะแนน น้อยอย่างยิ่ง 1 คะแนน

4.2.2 ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางลบ (negative) ให้คะแนนดังนี้ มากอย่างยิ่ง 1 คะแนน มาก 2 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน

น้อย 4 คะแนน น้อยอย่างยิ่ง 5 คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียนเฉพาะข้อความที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงหรือตรงกับการกระทำของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะ โรงเรียนบังคับให้เรียน					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนภาษา อังกฤษ เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย					

4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถาม 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความทางบวก และทางลบ ตลอดจนตรวจดูว่าคำถามนั้นวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

4.4 นำแบบสอบถามไปหาคณาจารย์โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 100 คน

4.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่ง เป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนน

แต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาความสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีค่าอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ไว้ใช้ในการวิจัยจริงจำนวน 20 ข้อ

4.6 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัย Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 216 - 217)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-	T ₂

สัญลักษณ์

ER	แทน	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
CR	แทน	กลุ่มควบคุม (Control Group)
T ₁	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดกระทำทดลอง (Pretest)
T ₂	แทน	การสอบหลังจากที่จัดกระทำทดลอง (Posttest)
X	แทน	การสอนทักษะการฟัง การพูดโดยใช้โครงสร้างระดับยอด
-	แทน	การสอนทักษะการฟัง การพูดโดยใช้การสอนตามคู่มือครู

ขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง

1. ทำการสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่มใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ ๗ ละ 50 นาที รวม 7 สัปดาห์

3. ทำการสอบหลังเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูด และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ทำการสอบก่อนเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Difference Scores

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร
(บุญเชิด วิทยานันตพงษ์ 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
$\sum R$ แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S^2_H}{N_H} + \frac{S^2_L}{N_L}}}$$

เมื่อ X_H	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
X_L	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
S^2_H	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูง
S^2_L	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มต่ำ
N_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
N_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 168 - 170)

$$r_{tt} = \frac{N}{N-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2_t} \right\}$$

เมื่อ N	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
p	แทน	สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
q	แทน	สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1-p$
S^2_t	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบฉบับนั้น

1.4. หาค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการพูดและแบบ
 สอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient)
 สูตร Cronbach (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 172)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_t} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

$\sum S^2_i$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถาม
 แต่ละข้อ

S^2_t แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

1.5 หาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดของผู้ตรวจ 2 ท่าน โดยใช้การคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ฉ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 164 - 165)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X
 $\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
 $\sum Y^2$ แทน ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
 $\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
 N แทน จำนวนคน

1.6 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด และแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ในรูป Difference Scores
(Scott. and Wertheimer. 1962 : 262 - 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S^2_D}{n_1} + \frac{S^2_D}{n_2}}$$

$$S^2_D = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	MD ₁	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
	MD ₂	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม
	S ² _D	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
	n ₁	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลอง
	n ₂	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
\bar{X}_1	แทน	คะแนน เฉลี่ยก่อนการทดลอง
\bar{X}_2	แทน	คะแนน เฉลี่ยหลังการทดลอง
MD	แทน	คะแนน เฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนการทดลอง กับหลังการทดลอง
S^2_D	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนการ ทดลองกับหลังการทดลอง
t	แทน	ค่าอัตราส่วนวิกฤติ t ใน t -distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความ เป็นอิสระ
กลุ่มทดลอง	แทน	การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด
กลุ่มควบคุม	แทน	การสอนตามคู่มือครู

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากการสอบแต่ละครั้ง

ทักษะ	กลุ่มทดลอง N = 30				กลุ่มควบคุม N = 30			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
การฟัง	8.33	1.97	11.73	2.90	7.03	1.81	7.43	1.56
การพูด	9.20	1.45	12.43	1.41	8.07	1.11	9.67	1.54
แรงจูงใจ	60.43	7.78	66.70	8.72	55.33	8.02	58.70	8.19

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบ หลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ทั้งทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง และ ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองในกลุ่มควบคุมทั้งทักษะการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนการทดลอง แต่ค่าคะแนนส่วน เบี่ยงมาตรฐานการทดสอบหลังการทดลองทักษะการฟังสูงกว่าก่อนการทดลองแสดง ว่า คะแนนการทดสอบหลังการทดลองของนักเรียนมีการกระจายมาก ส่วนด้านทักษะการพูดนั้น คะแนนส่วน เบี่ยง เบนมาตรฐานการทดสอบหลังการทดลองน้อยกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าคะแนน การทดสอบหลังการ เรียนมีการกระจายน้อย สำหรับกลุ่มควบคุมนั้นค่าคะแนนส่วน เบี่ยง เบนมาตรฐาน การทดสอบก่อนการทดลองสูงกว่าหลังการทดลองด้านทักษะการฟังแสดงว่าคะแนนการทดสอบหลัง การทดลองของนักเรียนมีการกระจายน้อย ส่วนคะแนน เบี่ยง เบนมาตรฐานการทดสอบหลังการ ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองด้านทักษะการพูด แสดงว่าคะแนนการทดสอบหลังการทดลองของ นักเรียนมีการกระจายมาก ส่วนค่าคะแนน เฉลี่ยของการทดสอบหลังการทดลองของนักเรียนใน กลุ่มทดลองของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่า คะแนนการทดสอบหลังการทดลองของนักเรียนมีการกระจายมาก สำหรับกลุ่มควบคุมค่าเฉลี่ยของ คะแนนการทดสอบหลังการทดลองของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อน การทดลอง แต่ค่าคะแนนส่วน เบี่ยง เบนมาตรฐานการทดสอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เล็กน้อย

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}_{T1}	\bar{X}_{T2}	MD	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	30	8.33	11.73	3.36	4.80	4.96**
กลุ่มควบคุม	30	7.03	7.43	0.53		

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}_{T1}	\bar{X}_{T2}	MD	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	30	9.20	12.43	3.23	1.63	5.09**
กลุ่มควบคุม	30	8.07	9.67	1.60		

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}_{T1}	\bar{X}_{T2}	MD	S^2_D	t
กลุ่มทดลอง	30	60.43	66.70	6.26	22.74	2.36*
กลุ่มควบคุม	30	55.33	58.70	3.36		

* $p < .05$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการ เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อ เปรียบ เทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับกลุ่มที่ เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อ เปรียบ เทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับกลุ่มที่ เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อ เปรียบ เทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับกลุ่มที่ เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอคอนท่อม จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 60 คนที่เรียนรายวิชา อ 615

2. กลุ่มตัวอย่าง

คือประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จำนวน 60 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย นำมาคละกันแล้วจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนกลุ่มทดลอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการการใช้โครงสร้างระดับยอด จำนวน 7 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

3.2 แผนการสอนกลุ่มควบคุม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามกระบวนการการสอนทักษะฟัง-พูดของหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 7 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

4. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบที่ให้ให้นักเรียนฟังประโยค บทสนทนา และข้อความจากเทปบันทึกเสียง ให้เลือกคำตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่า p ในแต่ละข้อระหว่าง .23 - .80 และมีค่า r ระหว่าง .20 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับซึ่งหาโดยวิธี KR-20 ได้เท่ากับ .80

4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบสัมภาษณ์ถาม-ตอบ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ให้ฟังเรื่องราว การสัมภาษณ์ แล้วครุถามเกี่ยวกับเรื่องราวที่ฟังไปแล้ว นักเรียนตอบคำถามโดยบันทึกลงเทป จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนคุณภาพประกอบเพื่อเป็นแนวทางในการตอบคำถามและ
แต่งเรื่องราว โดยตอบคำถามบันทึกเทป จำนวน 9 ภาพ

แบบทดสอบฉบับนี้มีค่าอำนาจจำแนก (t) ระหว่าง 2.18 - 5.55 และมีค่า
ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งหาโดยวิธี ∞ - coefficient ได้เท่ากับ .84

4.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย
ปรับปรุงมาจาก สุดา ชาครินทร์ เป็นแบบทดสอบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับดังนี้คือ มากอย่าง
ยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย น้อยอย่างยิ่ง จำนวน 20 ข้อซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก t ระหว่าง 1.84
- 9.68 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับซึ่งหาโดยวิธี ∞ - coefficient ได้เท่ากับ
.86

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใน
การเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเองทั้งสองกลุ่ม ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 คาบ คาบละ 50
นาที สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลา 7 สัปดาห์
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ด้วยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ฉบับ
เดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
4. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดนั้น
ใช้เกณฑ์การตรวจแบบ FSI โดยผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจ
ให้คะแนนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองได้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจเฉลี่ยเท่ากับ .92

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ในรูป Difference scores

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่เรียนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่เรียนโดยการใช้โครงสร้างระดับยอดและนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีข้อค้นพบดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ได้ตั้งไว้

จากการทดลองครั้งนี้พบว่า การสอนทักษะฟังโดยใช้โครงสร้างระดับยอดมีลักษณะเด่น ซึ่งอาจเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังแตกต่างไปจากนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู เพราะการสอนให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างระดับยอดนั้นช่วยให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของความคิดและความเข้าใจในเนื้อหาภาษาที่นักเรียนได้ยิน ได้ฟัง คือ

สามารถวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องระดับเสียงที่นักเรียนได้ฟังและเข้าใจได้ว่าผู้พูดต้องการสื่อความหมายอะไรกับคน ทำให้เข้าใจเรื่องราว จำเรื่องราวได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบาร์ทเลทท์และคนอื่น ๆ (Bartlett and others. 1984 : 183 - 184) ที่พบว่า การใช้โครงสร้างระดับยอมีความสัมพันธ์กับความจำและความเข้าใจในทางบวก ผู้ใช้โครงสร้างระดับยอมีการพัฒนาทั้งความจำและความเข้าใจมากกว่าผู้ที่ไม่ได้ใช้โครงสร้างระดับยอ นอกจากนี้โครงสร้างระดับยอยังทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคาดการณ์ล่วงหน้า (Predictive skill) ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในทักษะการฟัง ประกอบกับโครงสร้างระดับยอยังเป็นเครื่องสัมพันธ์ความชนิดหนึ่งในเนื้อความ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจโครงสร้างระดับยอแล้วก็เท่ากับนักเรียนสามารถวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องได้ง่ายขึ้น และรวดเร็วขึ้น ดังที่ วิภา (วิภา จันทนาภิเกษ 2530 : 105) ให้ข้อคิดเห็นว่า เมื่อผู้ฟังได้ยิน คำเชื่อม (conjunction) ต่าง ๆ ผู้ฟังรู้ว่าเนื้อความต่อไปจะเป็นอะไร เพราะคำเชื่อมจะแสดงความสัมพันธ์ของเนื้อความในประโยคหน้าและประโยคหลัง ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น เมื่อได้ยินคำว่า "because" ผู้ฟังจะต้องรู้ว่าผู้พูดกำลังจะกล่าวถึงสาเหตุหรือเหตุผล หรือเมื่อได้ยินคำว่า "however" แสดงว่าผู้พูดจะแสดงข้อขัดแย้งหรือข้อโต้แย้งกับข้อความที่นำมาก่อน นอกจากนี้บางครั้งผู้พูดก็อาจจะกล่าวไปว่ากำลังจะพูดถึงอะไรต่อไป เป็นต้น เมื่อผู้พูดพูดว่า "The question is" ข้อความที่จะตามมาจะต้องเป็นข้อสงสัยหรือคำถาม หรือ "The reasons are" แสดงว่า ผู้พูดกำลังจะชี้แจงเหตุผล เป็นต้น สิ่งที่กำลังกล่าวถึงนี้คือยุทธวิธีโครงสร้างระดับยอนั้นเอง

นอกจากนี้การที่นักเรียนรู้จักโครงสร้างระดับยอ ทำให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม (schemata) ที่จะสามารถช่วยให้นักเรียนตีความข้อความต่อเนื่องได้อย่างรวดเร็วทำให้เข้าใจสิ่งที่ฟังได้เข้าใจง่าย และรวดเร็ว ดังที่ แกรซเซอร์ (Grasser. 1981 : 29 - 32) กล่าวว่า โครงสร้างระดับยอช่วยให้นักเรียนแปลความหมาย วิจัยความ คาดการณ์ล่วงหน้า และมีความสนใจในเนื้อหาที่ได้ยินได้ฟัง ทำให้การรับภาษามีภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง ซึ่งเป็นเนื้อหาพิเศษที่ยากแก่การเข้าใจและการจดจำ ดังนั้น การที่นักเรียนรู้จักโครงสร้างระดับยอที่ใช้ในการเรียบเรียงใจความสำคัญของเนื้อหา จึงมีความสำคัญในการสื่อภาษาทุก ๆ ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การสอนทักษะพูดโดยใช้โครงสร้างระดับยอด ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากการสอนตามคู่มือครู

การที่ผู้เรียนมีโครงสร้างระดับยอดเป็นความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์เดิม (schemata) เป็นเครื่องช่วยในการวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องสำหรับทักษะฟัง ส่วนทักษะพูดนั้นประสบการณ์เดิมหรือโครงสร้างระดับยอดนี้ก็สามารรถช่วยให้ ผู้พูดใส่ใจความ เข้าด้วยกันอย่างมีแบบแผนและโครงสร้าง ผู้พูดจึงพูดได้อย่างมั่นใจ นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มทดลองยังได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible Input) จากการฝึกทักษะฟัง และการทำแผนภูมิโครงสร้างของข้อความตลอดจนการฝึกหาคำไข ที่ช่วยบ่งชี้แนะความหมายของข้อความมาแล้วอย่างเพียงพอ จึงทำให้สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการรับภาษาของ แครชเชน (Krashen. 1983 : 15, 35) ที่กล่าวว่า การรับภาษาเกิดจากการได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายทางการฟังมาแล้ว และยังสอดคล้องกับหลักการของอัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 - 19) ที่ว่า ความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังมาก่อนการพูด ซึ่งสรุปได้ว่าความสามารถในการพูดนั้นเกิดขึ้นได้เองหลังจากได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอและใช้เวลาในการปรับตัว (silent period) ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

จากสาเหตุดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การสอนทักษะฟัง พูด โดยใช้โครงสร้างระดับยอด ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูดได้ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการสังเกตพบว่า

3.1 การที่นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางด้านนี้สูงขึ้น เพราะนักเรียนประสบผลในการฟัง การพูด โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ที่ทำการศึกษเปรียบเทียบเจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษา กับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

3.2 การเรียนโดยใช้โครงสร้างระดับยอทำให้ให้นักเรียนไม่ต้องเสียเวลาในการเรียนคำศัพท์ เพราะนักเรียนสามารถใช้โครงสร้างของความคิดและความหมายเข้าช่วย ทำให้นักเรียนเดาความหมายของศัพท์ได้ จึงทำให้เข้าเรื่องรวดเร็วขึ้น นักเรียนจึงให้ความสนใจในการเรียนมากขึ้น ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นด้วย เพราะเห็นว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่ของยาก ประกอบกับเนื้อหาที่เลือกมานั้นอยู่ในชีวิตประจำวันของนักเรียน เช่น รายการโทรทัศน์ โฆษณา สินค้า และพยากรณ์อากาศ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน จึงทำให้เกิดแรงจูงใจสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิมสเลอร์ ชันด์ลันด์ และ แมคอินไทร์ (Pimsleur, Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ทำการศึกษาพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็นตัวประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ นาเยฟ การ์มา (Khamar. 1971 : 103) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลางในประเทศคูเวต พบว่า ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนขึ้นอยู่กับครูผู้สอน วิธีสอนและชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมากผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและแรงจูงใจมาก

ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า การสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้างระดับยอทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจแตกต่างไปจากการสอนตามคู่มือครู

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ซึ่งอาจจะ เป็นประโยชน์ต่อการ เรียน การสอน ดังต่อไปนี้

1.1 จากการศึกษาพบว่า การสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอดให้ผลดีแก่ผู้ เรียน ในด้านการฟัง การพูด และจากการศึกษาของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย 1987 : 95 - 101) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลประกอบโครงสร้างระดับยอด มีความเข้าใจการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความสามารถในการ เขียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทำให้ผู้วิจัย เห็นว่าสมควรนำเอาโครงสร้างระดับยอดไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นัก เรียนได้พัฒนาทักษะ ต่าง ๆ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยการเข้าใจโครงสร้างของความคิดและความหมายใน ข้อความต่อเนื่องมากกว่าการเข้าใจความคิดและความหมายของข้อความ เพียงอย่างเดียว

1.2 ในการเลือก เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอนควรรู้ใช้ เนื้อหาที่เป็นจริง เช่น ข่าว ประกาศ โฆษณา จากหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและแรงจูง ใจในการเรียนดีขึ้น และทุกครั้งก่อนสอนควรมีการทบทวนโครงสร้างระดับยอดที่นักเรียน เรียนไป แล้วเพื่อเป็นการดึงประสบการณ์เดิม (schemata) ของนักเรียนออกมาเพื่อการเตรียมพร้อมบท เรียนใหม่

1.3 ในการฝึกฟัง เนื้อหาที่นำมาให้นักเรียนฟังไม่ควรมีความยาวมากนัก เพราะ จะทำให้นักเรียนเบื่อและหมดความสนใจ จากการสังเกตจากการวิจัยพบว่า ถ้าเนื้อหาใดมีความ ยาวเกินกว่า 10 นาที นักเรียนจะเริ่มเบื่อ จึงควรเลือกให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรศึกษาเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนทุกระดับ และควรสอนตลอดภาคเรียน เพื่อศึกษาพัฒนาการของนักเรียนทุกทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

2.2 ควรศึกษาเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนเฉพาะกลุ่มซึ่งมีระดับสติปัญญาแตกต่างกัน คือ สูง กลาง ต่ำ ว่าจะมีความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

2.3 ควรศึกษาเรื่องเดียวกันนี้กับความคงทนในการเรียนรู้ และวัดการระลึกเรื่องได้ของนักเรียน

2.4 ควรศึกษาเรื่องเดียวกันนี้กับวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

מגדל מנורה

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มศว. ประสานมิตร 2528,
274 หน้า
- กาญจนา ปราบพาล การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมและอุดม
ศึกษา Thai/TESOL'S Occasional Paper No. 1984/2
- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2515, 105 หน้า
- เจลิยวศรี จิรสิทธิ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูด จากบทเรียน
ซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional Notional Based Syllabus
กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Sturctural-Based Syllabus
ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2520, 88 หน้า อัดสำเนา
- ชวาล แพร์ตกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2516, 434 หน้า
เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.บ.ท. 2520, 407 หน้า
- ซูชีพ อ่อนโคกสูง จิตวิทยาการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2522, 177 หน้า
- ครรชนี ยุทธเสรี การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ
Getting through to People ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร
2528 , 88 หน้า อัดสำเนา
- นันทิยา ไกรพัฒพงษ์ การศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522, 145 หน้า อัดเสาเนา
- นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างผู้เรียน
โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 90 หน้า อัดสำเนา

- บวรเพ็ญ ทิวะเวช การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และควมสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและการสอนตามคู่มือครู ปรินทิพย์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2530, 148 หน้า อัดสำเนา
- บุญชม ศรีสะอาด พัฒนาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มศว. มหาสารคาม 2528, 291 หน้า
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ การทดสอบอังกเณฑ์ : แนวคิด และวิธีการ คณะศึกษาศาสตร์ มศว. ประสานมิตร 2526, 285 หน้า
- เบญจา สิบเสน การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสุตทัศน์ของเคลลี ปรินทิพย์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2530, 158 หน้า อัดสำเนา
- บํารุง โตร์ตัน วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2524, 254 หน้า
- ประพาศน์ พุทธิประภา วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ บรรณบัณฑิต 2528, 191 หน้า
- มัทนา มณีกุล การหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก การทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตท้องที่การศึกษา 2 กรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529, 124 หน้า อัดสำเนา
- ยุพิน พุทธิพัฒน์ การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู ปรินทิพย์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2531, 151 หน้า อัดสำเนา
- เยาวลักษณ์ บุญศิริ การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 126 หน้า อัดสำเนา

- รัชนิ ศิริมาลา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบซีแนะ (Suggestopedia) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2529, 163 หน้า อัดสำเนา ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ทวิกิจการพิมพ์ 2524, 258 หน้า
- _____ หลักการวิจัยทางการศึกษา ศึกษาพรจำกัด 2528, 314 หน้า
- วไลพร ฉายา ผลของการสอน Top-Level Structure ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2530, 123 หน้า อัดสำเนา
- วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรือนอักษร 2524, 153 หน้า
- วิไล ชิวเจริญกุล ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 167 หน้า อัดสำเนา
- วิภา จันทนาโกเมษ "จะสอนอะไรในชีวิตจริงการฟัง" ภาษาปริทัศน์ 8 : 104 - 114 ภาคต้น ปีการศึกษา 2530
- ศรินครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน, มหาวิทยาลัย รายงานการวิจัยเรื่องความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คณะมนุษยศาสตร์ มศว. ปทุมวัน 2528, 421 หน้า
- ศรีมาลา พิมพ์ะนิตย์ การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนเขียนตามคู่มือครู ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2529, 119 หน้า อัดสำเนา
- ศึกษาศิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 อมรินทร์การพิมพ์ 2523, 372 หน้า

- ศึกษานิเทศก์, กรมสามัญศึกษา คู่มือแนวการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 วิชาภาษาอังกฤษ 5-6 (อ 615 - ย 616) หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 2526, 222 หน้า
- คู่มือแนวการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 วิชาการฟัง-พูด 1 (อ 661) หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 12 2526, 88 หน้า
- สุดา ชาตรินันท์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ Total Physical Response ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2527, 113 หน้า อัดสำเนา
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ การสอนทักษะภาษาอังกฤษ ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มปป., 110 หน้า
- สุภาพ บุตรสีหัด การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านด้วยการใช้ TLS.SQ 3R และวิธีสอนตามคู่มือครู ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2529, 204 หน้า อัดสำเนา
- สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน พิมพ์ครั้งที่ 2 ประมวลศิลป์ 2526, 220 หน้า
- ล้ำออง หิรัญบุรณะ พินซ์ โครงการติดตามและประเมินผลโครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา มปป. 477 หน้า
- อารีย์ แววชาญ การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษ โดยสอดแทรกวัฒนธรรมโดยให้เดาความหมายของสำนวนจากบริบทและโดยการสอนตามคู่มือครู ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มศว. ประสานมิตร 2529, 214 หน้า อัดสำเนา
- อัจฉรา วงศ์โสธร "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษ" ภาษา 6 : 1 - 2 มิถุนายน 2519

- Alexander, L.C. "Materials design : Issues for the 1980's A European Point of view." in The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. p. 247-265, London, Oxford University Press, 1981.
- Asubel, David. Educational Psychology : A Cognitive View. Holt, Rienhart & Winston, 1968.
- Asher, J.J. Learning Another Language Through Action. California, Sky Oaks Production, Inc., 1982. 163 p.
- Barry, Francis Joseph. "Small Group Discussion as a Prewriting Activity : A Naturalistic Inquiry." Dissertation Abstracts International. 45(8) : 2423-A, February, 1985.
- Bartlett, Brendan J. "Top - Level Structure as an organizational Strategy for Recall of Classroom Text," Dissertation Abstracts International. 39(11) : 6641-A, May, 1979.
- So This is the Main Idea : Where Use of an Author's Top-Level Sturcture Helps a reader. Paper Presented at the eighth World Congress in Reading, Manila, Phillippines, August, 1980.
- Bartlett, Brendan J., Ann Turner and Peter Mathmas. "Top - Level Structure : A significant relation in the family of Memory - Strategies for Fifth-Graders," Brisbane College of Advanced Education. Semester 1 : 168-210, 1980.
- Bartlett, Brendan J., Ann Turner and Peter Mathams. "Organisational Structure : The Key to Improved Comprehension and Recall," Reading : An Australia Perspective. 83 - 102, Golbe Press, 1985.
- Brown, Grillian and George Yule. Discourse analysis. Cambridge University Press, 1985, 288 p.
- Brumfit, Christopher J. and Johnson, K. The Communicative Approach to Language Teaching. Oxford University Press, 1979, 243 p.

- Carrell, Patricia L. "The Effects of Rhetorical Organization on ESL Readers," TESOL Quarterly. 18(3) : 441-469, September, 1984.
- _____ "Evidence of Formal Schema in Second Language Comprehension," Language Learning. 34(2) : 87-112, June, 1984.
- Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Pergamon Press, 1980, 149 p.
- Carroll, John B. Language and thought. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall, Inc., 1964. 118 p.
- Conner, Ulla. "Recall of Text : Differences between First and Second Language Readers," TESOL Quarterly. 18(2) : 239-256, June, 1984.
- Coulthard, Malcolm. An Introduction to Discourse analysis. Longman, 1977, 195 p.
- Cronbach, Leejoseph. Essential of Psychological Testing. 3rd. ed., New York, 1970, 752 p.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Educational Testing Service, Princeton, 1952, 137 p.
- Finocchiaro, Marry. "The Functional-Notional Syllabus." English Teaching Forum. 17/2 : 12-13, April, 1979.
- _____ Teaching English as a Second Language. Harper & Row Publishers, 1958.
- _____ Teaching Children Foreign Language. McGraw-Hill, 1964.
- _____ "Reflections on the Past, the Present, and the Future." English Teaching Forum. 20(3) : 2-13, 1982.
- Girard, Denis. "Motivation the Responsibility of the Teacher." English Language Teaching Journal. 102, January, 1979.

- Graesser, A.C., "A Schema-Based Framework for Representing Knowledge"
Brisbane College of Advanced Education. Semester 1 : 1-36, 1984.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. McGraw Hill,
Inc., 1969, 151 p.
- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. Longman Group Limited.
1975, 236 p.
- Hennigs, D.G. "A Writing Approach to Reading Comprehension-Schema
Theory in Action." Language Arts. 59 : 8-17, January 1982.
- Hymes, Del. "Models of Interaction of Language and Social Life,"
Sociolinguistics : The Ethnography of Communication. p. 101-102,
Holt, Rinehart and Winston, 1972.
- Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic
Analysis of the Issues. Rowley, Massachusetts : Newbury House,
1971, 336 p.
- Khamar, Nayef, "Motivation and the Young Foreign Language
Learner." English Language Teaching Journal. 31 : 103-111 July
1971.
- Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language
Acquisition. Pergamon Press, 1982, 202 p.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach.
The Alemany Press, 1983, 200 p.
- Krashen, Stephen D. and Robin C. Scarcell. Research in Second
Language Acquisition. Newbury House, 1980, 181 p.
- Lyons, J. Introduction to Theoretical Linguistics. Cambridge
University Press., 1968, 205 p.

Mackey, William. Language Teaching Analysis. Indiana University Press., 1965, 103 p.

Meyer, Bonnie J.F. The Organization of Prose and Its Effects on Memory. North-Holland Publish Company, 1975, 249 p.

_____ "Text Structure and Its Use in Studying Comprehension Across the Life Span" Advances in Reading/Language Research. 2 : 9-54, 1983.

Meyer, Bonnie J.F., David M. Bradt and George J. Bluth. "Use of Top-Level Structure in Text : Key for Reading Comprehension of Ninth-grade students," Reading Research Quarterly. 17(1) : 72-103, 1980.

Meyer Bonnie J.F. and Roy O. Freedle. "Effects Of Discourse Type on Recall," American Educational Research Journal. 21(1) : 121-143, Spring, 1984.

Navarre, M.M. "Effect of Teaching Top-Level Sturcture on Comprehension and Recall of Expository Text," Dissertation Abstracts International. 45 : 1354-A, November, 1984.

Oller, John W. Language Tests at School. Longman Group Ltd., 1979, 492 p.

Paulston, Christina Bralt and Selekman, Howard R. "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skills. 1983 192 p.

Pimsleur, Donald M. Sundlund, and Ruth M. Under Achievement in Foreign Language. New York, McIntyre, 1966.

Rand, M.K. "Story Schema : Theory, Research and Practice," The Reading Teacher. 37 : 377-382, January, 1984.

- Revell, Jane. Teaching Techniques fro Communicative English. The MacMillan Ltd., 1979, 84 p.
- Richards and Rogers. Approach and Methods in Language Teaching. Cambridge University Press., 1986. 171 p.
- _____ Teaching Foreign Language Skills. The University of Chicago Press., 1981, 152 p.
- Rumelhart, D.E. "Schemata : The Building Block of Cognition," Comprehension and Teaching Research Review. Newark : International Reading Association., 1981.
- Saowalak Rattanavich. The Effects of Using Top-Level Structure Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English to Thai Students. Project Report Seameo - REIC Fellowship Grant-November 1987, 256 p.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Addison Wesley Publishing Company. Inc., 1983, 321 p.
- Scott. and Michael Wertheimer. Introduction to Psychological Research. John Wiley & Sons, Inc., 1962. 445 p.
- Scott. Roger. "Speaking in Keith, John and Keith, Morrow (Eds)" Communication in the Classroom. Longman Group Ltd., 1981, 132 p.
- Searle, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press., 1978, 203 p.
- Sinclair and Coulthard. Towards an Analysis of Discourse. Oxford University Press., 1978, 163 p.
- Slater, W.H. "Teaching Expository Text Structure with Sturctural Organizers on Ninth-grade Students' Comprehension and Recall of Four Patterns of Expository Text," Reading Research Quarterly. 20(2) : 189-200, Winter, 1985.

- Stubbs, Michael. Discourse analysis. Basil Blackwell,. 1983, 272 p.
- Swanson, Charlene Clements. "Readability and Top-Level Structure : Effects on Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International. 40(3) : 1370-A, September, 1979.
- Taylor, Barbara M. "Text Structure and Children's Comprehension and Memory for Expository Material," Journal of Educational Psychology. 74(3) : 323-340, 1982.
- Taylor, Barbara M. and Richard W. Reach. "The Effects of Text Structure Instruction on Middle-grade Students Comprehension and Production of Expository Text," Reading Research Quarterly. 14(2) : 134-136, Winter, 1984.
- Ur, Penny. Discussions that work. Cambridge University Press., 1986, 121 p.
- _____ Teaching Listening Comprehension. Cambridge University Press., 1984. 167 p.
- Valette, Rebecca M. and Renee Desick. Modern Language Performance Objective and Individualization. Harcourt Brace Jovanovich, 1972.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. Oxford University Press., 1983, 168 p.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabus. Oxford University Press, 1976, 92 p.
- Yule, George. The Study of Language. Cambridge University Press, 1985, 220 p.
- Zappolo, Celeste. "A Graded Listening Comprehension Progress," English Teaching Forum. 19(4) : 31, 1981.

การพนัน

ภาคผนวก ก

แผนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้าง
ระดับยอด

Lesson plan No. I

Session 1 - 2

Time : 100 minutes

General Objectives.

1. Students are able to comprehend what they listen and tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to talk about interesting things in daily life.

Terminal Objectives.

1. Students are able to recognize the list/description TLS when they listen to the text.
2. Students are able to tell the main idea and details of the text they listened correctly.
3. Students are able to use the list TLS to help them in organizing text for speaking.

Teaching activities.

1. Teacher and Students have a discussion about the weather in order to let students form and express the idea of list.
2. Have students listen to the forecast from the tape.
3. Let students do the worksheet about the organization of the forecast and the details.
4. Discuss about the worksheet between teacher and students.

5. Teach them about the text organization by using transparencies about the list/description TLS and the key words. Then have a solution about worksheets.

6. Let them Listen to a new passage about job application.

7. Students do the worksheet about mapping the main idea, details and key words in groups.

8. Discuss about the worksheets.

9. Divide them into group of 4. Let them listen to the story again and tell them to use the list/description TLS to help them in composing a passage.

10. Students report their work, the other groups listen and then try to find the TLS and the key words. Teacher walks around to help in each group.

Teaching aids.

1. Worksheet
2. Transparencies
3. Wordcards for new vocabularies.

Evaluation.

1. Observe students while working in groups.
2. Check their exercises for 80 % accuracy.

After lesson note.

Those who haven't attended 80 % accuracy. Prepare them oral examples to be used next time before beginning comparison.

Lesson plan No. II

Session 3 - 4

Time : 100 minutes

General Objectives :

1. Students are able to recognize the comparison TLS when they listen to the text.
2. Students are able to comprehend and tell the main idea and details in form of comparison TLS.
3. After listening to the given text, students are able to retell the story in their own words by using comparison TLS.

Terminal Objectives :

1. Students are able to see the difference between the list TLS and the comparison TLS.
2. Students are able to recognize the key words of both TLS and comprehend the text they listened.
3. Students are able to use comparison TLS in retelling the text they listened.

Teaching activities :

1. Teacher asks students about the weather today and let them compare with the weather yesterday in order to form the comparison TLS.
2. Teacher reviews the list TLS by using forecast chart they studied last session and asks them about the main idea and details. Ask them that except forecast we still have a list of what, then show the chart of T.V. programme.

3. Let them listen to the T.V. programme and then do the worksheet.
4. Have a discussion about T.V. programme and let them compare the list TLS and the comparison TLS.
5. Teach them about the text organization or comparison TLS and the key words by using transparencies.
6. Let them listen to the text and do the worksheet.
7. Have a discussion about the worksheet and let them correct their work.
8. Divide them into group of 3 and let them speak by using comparison TLS. Students are given two pictures and each one tells the differences of the pictures; other takes note. Teacher walks around to help them.
9. Each group report their work, the others and teacher check TLS, main idea, details and key words.

Teaching aids.

1. Transparencies.
2. Worksheet
3. T.V. programme and forecast charts

Evaluation.

1. Observe students while working in groups.
2. Check their exercises for 80 % accuracy.

After lesson note.

Lesson plan No. III

Session 5 - 6

Time : 100 minutesGeneral Objectives :

1. After listening the given text, students are able to retell the story by using their own words.
2. Students are able to tell the interesting story to their friends.

Terminal Objectives :

1. Students are able to see the difference between the list TLS and the comparison TLS.
2. Students are able to recognize the key words of both TLSs and comprehend the text they listened.
3. Students are able to use one TLS to compose the story to tell their friends

Teaching Activities:

1. Teacher and students talk about future life in order to know what they would like to do after they finished their studies. This is to form and express the idea of list and comparison TLS.
2. Teacher reviews the use of these two TLSs and their key words. Students listen to the text and do the worksheet.
3. Have students discuss about their worksheets and evaluate them.
4. Have students discriminate and point out the difference of

the two TLSs from their work. Teacher writes them on the board.

5. Divide them into pair and let them do the given worksheet to practice speaking by using either TLS.

6. Teacher walks around to help them while working and check their main idea, details, key words and the correct TLS.

Teaching aids.

1. worksheet
2. pictures of some vocabularies

Evaluation :

1. Observe students while answering questions orally.
2. Check their exercises.

After lesson note.

Lesson plan No. IV

Session 7 - 8

Time : 100 minutes

General Objectives :

1. Students are able to comprehend what they listened and tell the main idea and details correctly.
2. Students are able to discuss the interesting thing they want to.

Terminal Objectives :

1. Students are able to recognize the problem-solution TLS when they listen to the text.
2. Students are able to comprehend and tell the main idea and details in form of the problem-solution TLS and criticise the text they listened.
3. Students are able to use problem-solution TLS in composing text in speaking.

Teaching activities :

1. Teacher and students talk about the problems they face in daily life, such as the heavy traffic and try to solve this problem in order to form and express the idea of problem-solution.
2. Teacher gives out a worksheet to do after listening to the text. Students do the worksheet to find the main idea, details and the key words.

3. Discuss between teacher and students in order to find the main idea and details.
4. Teacher teaches them about problem-solution TLS by using transparencies.
5. Break them into group of 4 and let them do the worksheet to find TLS, main ideas and details after listening to the texts. Teacher walks around to help with the problems of vocabulary and structures. Students discuss the text they listened in group.
6. Let them do the task in pair-work by using Problem-solution TLS in order to practice speaking.
7. Teacher walks around to help them while they are working.

Teaching aids :

1. Pictures about traffic jam
2. Worksheet
3. Pair-work tasks
4. Transparencies

Evaluation :

1. Check their worksheets.
2. Observe students while working in both group and pair.

After lesson note :

Lesson plan No. V

Session 9 - 10

Time : 100 minutesGeneral Objectives :

1. Students are able to conclude what the main ideas of the text they listened are.
2. Students are able to criticise the text they listened.

Terminal Objectives :

1. Student are able to discriminate the three TLSs they have studied; list, comparison and problem-solution.
2. Students are ble to tell the main ideas in terms of the above TLSs after listening to the texts.
3. Students are able to state their points of view about the text they listened.
4. Students are able to compose the announcement by using either type of TLS.

Teaching Activities :

1. Review the TLSs of list, comparison and problem-solution and let students compose the sentences of these three TLSs.
2. Have students Listen to the texts again. Students have to pay attention carefully to the different text organizations and groups of key words of each TLS. Teacher asks questions to evaluate whether they can recognize them.

3. Teacher and students conclude what the differences among the three TLSs are.

4. Divide them into group of 6 to compose three announcements by using three TLSs.

5. Let each group report their work in No. 4. Teacher and other groups check TLS, main ideas and details of their announcements.

Teaching aids :

1. Pictures, word cards
2. Transparencies
3. Worksheets
4. Group-work task

Evaluation :

1. Observe students while answering questions.
2. Check their exercises.
3. Observe students while working in group.

After lesson note :

Lesson plan No. VI

Session 11 - 12

Time : 100 minutes

General Objectives :

1. After listening the given texts, students are able to retell the story by using their own words.
2. Students are able to tell about their own experiences to other people.

Terminal Objectives :

1. Students are able to tell the main ideas and details of the texts they listened in term of the cause-effect TLS.
2. Students are able to do exercises of the cause-effect TLS and to retell the text they listened.
3. Students are able to use cause-effect TLS to compose a story to tell other people.

Teaching activities :

1. Teacher and students talk about the cause of things around them such as air pollution and water pollution. Use pictures as teaching aids in order to form and express the idea of cause-effect.
2. Teacher and students talk about the interview such as Miss Universe and then let them listen to the text about interviewing and ask about the main idea and details.

3. Teacher asks students to consider how the main idea and the details form by the TLS and then teacher explains how the main idea stuck together by the cause-effect TLS. Teacher tells them to notice the key words of the TLS.

4. Students write the TLS, main ideas and details in the boxes in their worksheets.

5. Divide them into group of three and let them listen to other texts and do the worksheets to get the main ideas, details and key words.

6. Teacher and students discuss about their work and one in the group reports their work by retelling the story and stating the TLSs.

7. Let them do the pair-work task about their experiences. Another takes note by using TLS diagram.

8. Teacher walks around to observe them and help them if they have some problems.

Teaching aids :

1. Pictures
2. Worksheets
3. Pair-work tasks

Evaluation :

1. Observe students while working in group and pair.
2. Check their exercises.

After lesson note :

Lesson plan No. VII

Session 13 - 14

Time : 100 minutesGeneral Objectives :

1. After listening to the given texts, students are able to retell the story and do the exercises or any activities related to the story.
2. Students are able to criticise or state their own opinions about the text they listened.

Terminal Objectives :

1. Students are able to discriminate the four TLSS, List, comparison, problem-solution, and cause-effect.
2. Students are able to tell the main ideas and details in term of the four TLSS.
3. After Listening to the given texts, students are able to tell the TLSS, and to state their opinions about the text.

Teaching Activities :

1. Review the list TLS by having students listen to the forecast and have a discussion.
2. Compare the list TLS with other three TLSS. Students revised the previous session in order to discriminate this four TLSS and the key words. Students listen to many kinds of text such as, forecast, T.V. programme,. Job wanted, interview, announcement, advertisement and lecture.

After that they do their worksheet about mapping the main ideas, details and key words.

3. Teacher and students discuss the problems in case some students do not clearly understand.

4. Break them into group of 4 and let them compose the text which assigned in group-work task for speaking. They can choose any kinds of TLSS.

5. Each group report their work, teacher and the others check TLSS main ideas and details.

Teaching aids :

1. Pictures
2. Transparencies
3. Worksheet
4. Group-work tasks

Evaluation :

1. Observe students while answering questions.
2. Observe students while working in group.
3. Check their exercises.

After lesson note :

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใน
การ เรียนภาษาอังกฤษ

Listening Test

(Tape Script)

Part I. Objective : After Listening, students are able to understand the text they listened.

Direction : Choose the best answer whether it is the same meaning as the text you heard by marking an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on your answer sheet.

Example : You will hear.

When Frank finishes his degree, he will throw a big party.

You see.

- a. Frank finished preparations for his party.
- b. Frank will get a degree in Finish.
- c. Frank will entertain when he graduates.
- d. Frank throws parties all the time.

The correct answer is c.

1. Dennis would rather listen to the evening news on the radio than read the morning newspaper.
2. He was only a boy, but he worked as hard as a grown man.
3. We've moved into an empty house so I'd like to buy a new bedroom suit.
4. After talking to your advisor, you may sign up for classes.
5. We have to leave at eight o'clock in order to get to the office before nine.

6. The truch traffic on the highway is so heavy I can barely see where I'm going.
7. Perhaps we should just stay home. The concert started at eight o'clock and we're already a half-hour late.

Part II. Objective : After listening to the conversation, students are able to answer the problem correctly.

Direction : Listen to these dialogues and then answer the questions you heard by marking an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on your answer sheet.

Example : You will hear.

Man : I'm having a party on Saturday. Can you come ?

Woman: It's very kind of you, but I'm afraid I can't.

Man : Are you going out ?

Woman: No, but unfortunately I've got nobody to look after my daughter.

Man : Oh, that's a pity. Perhaps next time.

Question : What did the woman finally do ?

You see the answer.

- a. She went to the party.
- b. She looked after her daughter.
- c. She held the party at her home.
- d. She invited the man to the party.

The correct answer is b.

8. Man : I'll have the chicken, please.

Woman : Will you have mashed potatoes and peas or macaroni and cheese with the chicken ?

Man : I'd prefer mashed potatoes, but no peas.

Question : What is the man having with the chicken ?

9. Man : Could you tell me the best way to get to Kanchanaburi ?

Woman : That's easy. Just take Route Three Two One West all the way there.

Question : What is the best way to get to Kanchanaburi ?

10. Woman : I guess I'll send Mary a postcard from Phuket when I go there on my vacation.

Man : I'm sure that she'd be glad to get one. She has a collection of cards from all over the world.

Question : What do we learn about Mary ?

11. Man : I hope that the bank will be open.

Woman : The sign says :

nine A.M. to five P.M. Weekdays.

nine A.M. to twelve noon Saturdays.

closed Sundays.

12. Man : Can you tell me when the next bus leaves for Chieng mai ?

Woman : The next bus leaves in three minutes. If you run, you might catch it.

Question : What will the man probably do ?

Part III. Objective : After listening to these texts, students are able to summarize the important ideas.

Direction : Listen to these texts and then answer the questions you heard by choosing the best item and putting an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on your answer sheet.

- A. Many of us enjoy cooking, but simply never have much time for it. Mary Baker's new cookbook, *The 50-minute, Feast*, has been written for people like ourselves. It includes over 500 recipes from all over the world.

Question.

13. Who is *The 50-minute Feast* intended for ?

- B. The problem is the ingredients for these dishes seldom include anything that is not easily available in the local grocery store so Mrs. Baker provides an index to help you cook with the ingredients you already have. *The 50-minute Feast* gives you step-by-step directions and has a color photograph of the final creation.

Question.

14. Where are the ingredients for these dishes available ?

15. What special information does the index give ?

16. How can the recipes be best described ?

- C. Porntip Narkhirankanok the new Miss Universe had an interesting interview about her good personality. One question was why she was so confident. "I am confident because I am educated. I always think before doing something. My parents reared me in Thai style and I live a life as a Thai."

Question.

17. What do you think about her ?

D. Prime Minister Prem Tinsulanonda has approved plans to present Miss Universe Porntip Narkhirankanok with a plaque, a locket and a two-baht gold necklace when she returns to Thailand.

Question.

18. What is the new about ?

E. During the beginning of an academic year, we have "Wai Kru" ceremony in every school. For reasons which go far back into our past history, "Wai Kru" the ceremony of paying respect to teachers is always held on Thursday. This is because Thursday's star is the planet Jupiter, and Thai astrologers have long believed that Jupiter is the "teacher-star" since it confers knowledge, concentration and wisdom. This is why Thursday is universally considered in Thailand to be the day on which students should pay respect to their teachers.

Questions.

19. What is the text about ?

20. What does Wai Kru mean ?

Listening Test

(For Students)

Part I.

Direction : Choose the best item whether it is the same meaning as the text you heard by marking an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on your answer sheet.

Example : You will hear.

When Frank finishes his degree, he will throw a big party.

Your answer : a) Frank finished preparations for his party.

b) Frank will get a degree in Finish.

c) Frank will entertain when he graduates.

d) Frank throws parties all the time.

The correct answer is C.

1. a) Dennis is a newcaster on the radio.
b) Dennis listens to the radio, then reads the paper.
c) Dennis would listen to the radio in the evening if he had time.
d) Dennis prefers the radio to the paper.
2. a) The man did the boy's work.
b) The man had only one son.
c) The boy worked like a man.
d) The boy and the man worked together.

3. a) I like seeet things.
b) I need a new suit.
c) I want to buy some furniture.
d) I know we were going to move
4. a) Your advisor put a sign up on the door.
b) Your advisor is quite tall.
c) You may have to get glasses after all.
d) You should talk to your advisor before signing up.
5. a) We will leave at eight o'clock.
b) We start work at eight o'clock.
c) We start work at seven o'clock.
d) We will leave at nine o'colck.
6. a) The traffic isn't bad today.
b) The trucks weigh a lot.
c) There are a lot of trucks on the highway.
d) The highway has been closed to heavy trucks.
7. a) It's seven=thirty.
b) It's eight o'clock.
c) It's eight-thirty.
d) It's nine o'clock.

Part II.

Direction : Listen to these dialogues and then answer the questions you heard by marking an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on you answer sheet.

Example : You will hear.

Man : I'm having a party on Saturday. Can you come ?

Woman : It's very kind of you, but I'm afraid I can't.

Man : Are you going out ?

Woman : No, but unfortunately I've got nobody to look after my daughter.

Man : Oh, that's a pity. Perhaps next time.

Question : What did the woman finally do ?

Your answer.

- a) She went to the party.
- b) She looked after her daughter.
- c) She held the party at her home.
- d) She invited the man to the party.

The correct answer is b.

8. a) Mashed potatoes without peas.
b) Mashed potatoes and peas.
c) Peas, but no mashed potatoes.
d) Macaroni and cheese.

9. a) Route 123.
b) Route 321.
c) Route 231.
d) Route 031.
10. a) That Mary is going to Phuket.
b) That Mary is going on vacation.
c) That Mary has travelled all over the world.
d) That Mary likes postcards.
11. a) It's closed.
b) 12 noon to 9 p.m.
c) 9 a.m. to twelve noon.
d) 9 a.m. to 5 p.m.
12. a) Catch a cold.
b) Sit next to the bus stop.
c) Hurry to get the bus.
d) Fix his torn sleeve.

Part III.

Direction : Listen to these texts and then answer the questions you heard by choosing the best item and putting an 'X' in the space under the letter a, b, c, or d. on your answer sheet.

13. a) People with little time to spare.
b) People who dislike cooking.
c) People who like to eat quickly.
d) People with big appetites.
14. a) In foreign countries.
b) A local stores.
c) Through Mrs. Baker.
d) At over five hundred stores.
15. a) Where to buy ingredients.
b) How long the food needs to cook.
c) How to use the ingredients you have.
d) How to serve your final creation.
16. a) They are colorful.
b) They are creative.
c) They are inexpensive.
d) They are step-by-step directions.
17. a) She was brought up in Thailand and this made her confident.
b) Because of education and thinking before doing, she is confident.
c) Her personality made her confident.
d) She didn't care for doing something as Thai style.

18. a) The list of presents for Miss Universe.
b) Returning of Miss Universe to Thailand.
c) Prime Minister Prem Tinsulanonda's excitement.
d) Prime Minister Prem Tinsulanonda's glad to meet Miss Universe.
19. a) The effect of Wai Kru.
b) The difinition of Wai Kru.
c) The reason why have "Wai Kru" on Thursday.
d) The reason why we have to Wai Kru.
20. a) Jupiter.
b) Teacher.star.
c) Paying respect to Jupiter.
d) Paying respect to teacher.

Speaking Test

Part I. Objective : After listening to the given text, students are able to talk about what they heard.

A. Listen to the text carefully.

Protectron International Thailand Company, LTD.

- requires
- female, age 20-25
 - University graduate
 - Able to type both Thai and English
 - Written and spoken English

Apply in person or send your resume with one recent photo to :

Personnel Manager

Protectron International (Thailand) Co., LTD.

2083 New Petchaburi Rd. Bangkok 10310.

Tel. 314-5150-1

Answer this question by recording the tape recorder.

1. What is the text about ? (Answer clearly with details.)

B. Listen to this interview.

A : If you have a problem, to whom do you turn for advice ?

B : My father is the first person I think of, whenever a problem arises. He's always ready to give me a helping hand. He gives love and warmth, teaches and guides, and makes me feel confident.

Answer this question by recording the tape recorder.

2. What is the interview about ? (Answer clearly with details.)
3. Who helps you when you have a problem ?

Part II. In this part you will see the pictures and then you will hear the direction. Follow that direction and record your answers in the tape recorder.

Direction : Look at these pictures and tell the story about the pictures from No. 1 to No. 9.

Begin your story like this, "Yesterday Mum wanted to watch television, but when she turned it on, she found it

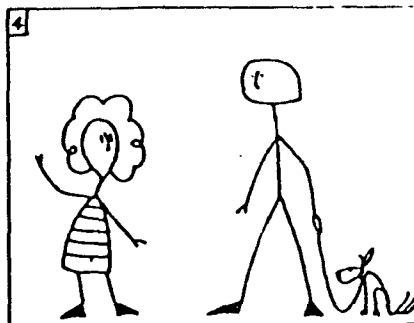
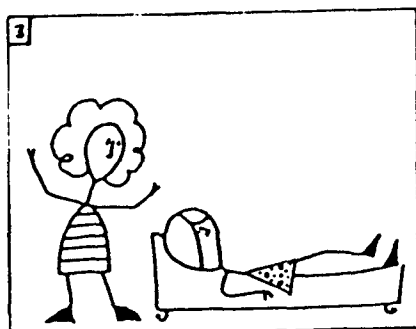
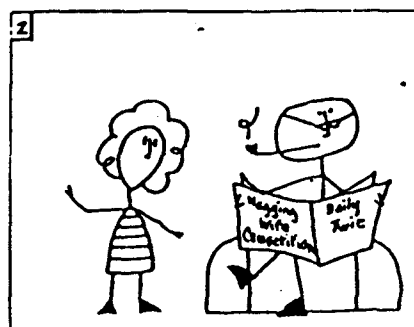
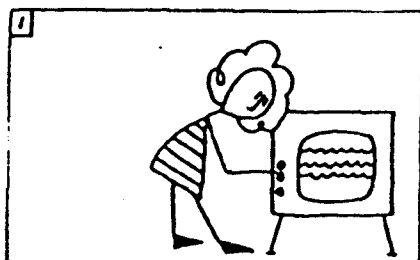
Speaking Test
(For Students)

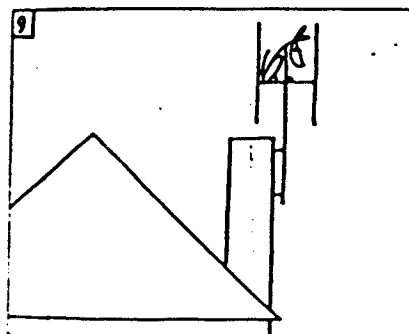
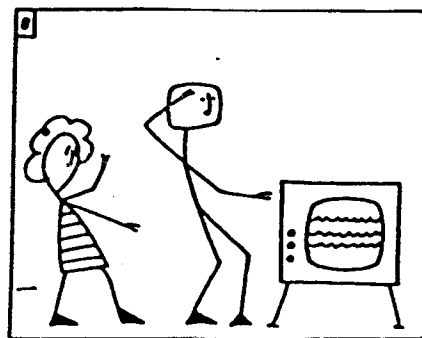
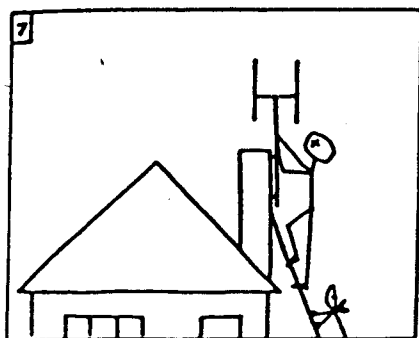
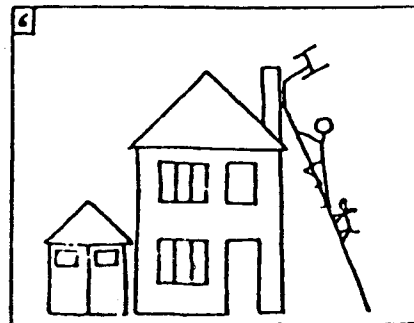
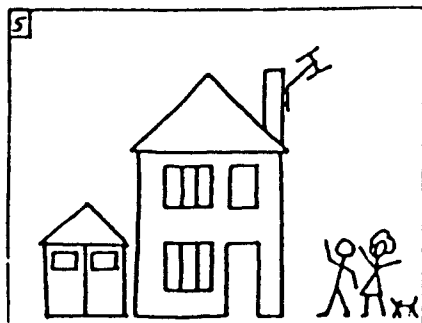
Part II.

Direction : Look at these pictures and tell the story about the pictures from No. 1 to No. 9.

Begin your story like this,

Yesterday Mum wanted to watch television, but when she turned it on, she found it

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อ พฤติกรรมและความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้เลือกตอบ 5 ช่องคือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่า จะตอบในช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

	ความรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
ข้อความ						
(0) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้าเอาใจใส่วิชาภาษาอังกฤษ					✓	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่า ข้อความที่ให้แสดงความรู้สึก เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่นแล้ว นักเรียนต้องการตอบว่าเอาใจใส่ภาษาอังกฤษน้อย

คำสั่ง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียน เฉพาะข้อที่ตรงกับความรู้สึก
ที่แท้จริงหรือตรงกับภาระกระทำของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อเดียว

ข้อความ \ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้า เรียนภาษาอังกฤษ เพราะ					
โรงเรียนบังคับให้ เรียน					
2. ข้าพเจ้า รู้สึกว่าการ เรียนภาษาอังกฤษ					
เป็นสิ่งที่น่า เบื่อหน่าย					
3. เมื่อถึงชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้า					
รู้สึกไม่อยาก เรียน					
4. เมื่อ เปรียบ เทียบวิชาภาษาอังกฤษกับ					
วิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าคิดว่าภาษา					
อังกฤษ เป็นวิชาที่ยาก					
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบทำกิจกรรมประกอบ					
การสอนภาษาอังกฤษที่ครูให้ทำในชั้น เรียน					
6. ภาษาอังกฤษคง เป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์					
สำหรับข้าพเจ้า					
7. เมื่อมี เวลาว่างข้าพเจ้าชอบฟัง เพลง					
หรืออ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
8. ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ					
ข้าพเจ้าจะพยายาม เข้าไปทักทายและ					
พูดคุยด้วย					

ข้อความ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
9. ข้าพเจ้ามักจะลอกการบ้านในวิชาภาษาอังกฤษของ เพื่อนส่งครูเสมอ					
10. เมื่อเกิดปัญหาในการ เรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะถามครูหรือ เพื่อนที่ เรียน เก่งกว่า					
11. นอก เหนือจากบทเรียนที่ครูสอนข้าพ เจ้า จะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่ม เติมในวันหยุดหรือหลัง เลิก เรียน					
12. เมื่อมีรายการ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น การตอบปัญหา, รายการ Follow Me เป็นต้น ข้าพ เจ้าจะติดตามดูทุกครั้ง					
13. ข้าพ เจ้าพยายามหาวิธี เรียนภาษา ภาษาอังกฤษให้ได้ดีที่สุด					
14. ทุกวันหลังจาก เรียนภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพ เจ้าจะหา เวลา เพื่อนักทบทวนศัพท์ ที่เรียนไปแล้ว เสมอ					
15. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพ เจ้าพยายาม จะฝึกพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด					
16. ข้าพ เจ้ารู้สึกสนุกสนานทุกครั้งและ อยากมีส่วนร่วม เมื่อโรงเรียนจัดกิจกรรม เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
17. ข้าพเจ้ารู้สึกอายหรืออึดอัดที่ต้องมา แสดงกิจกรรมหน้าชั้นเรียน					
18. ข้าพเจ้าขอให้ครูใช้ภาษาอังกฤษ สอนตลอดชั่วโมงเรียน					
19. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อนเรียนภาษา อังกฤษดีกว่าข้าพเจ้า					
20. ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงภาษา อังกฤษที่เน้นการสนทนาติดต่อสื่อสาร กันโดยเฉพาะ					

ตาราง 2 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง

ข้อ	p	r	ข้อ	p	r
1	.21	.46	11	.23	.35
2	.66	.45	12	.43	.45
3	.32	.34	13	.45	.56
4	.47	.45	14	.36	.31
5	.77	.44	15	.28	.57
6	.47	.45	16	.49	.25
7	.27	.23	17	.43	.38
8	.79	.42	18	.49	.33
9	.60	.46	19	.63	.31
10	.83	.49	20	.52	.45

ตาราง 3 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2	
1.	3.8	0.01	2.5	0.28	2.41
2.	2.5	0.28	2.0	0	2.63
3.	2.88	0.13	2.13	0.13	5.35
4.	4.50	0.57	3.0	0	5.76

ตาราง 4 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2	
1.	4.08	1.07	2.88	0.86	4.61
2.	4.32	0.31	2.96	0.87	6.80
3.	4.36	0.82	2.92	0.40	6.54
4.	3.28	0.91	2.60	0.46	3.09
5.	4.20	0.33	2.84	0.47	8.00
6.	4.68	0.72	3.72	0.87	4.36
7.	3.12	0.21	1.28	0.69	9.68
8.	2.56	2.34	1.56	0.84	2.86
9.	4.56	0.34	3.00	1.16	6.50
10.	3.60	0.83	3.12	1.11	1.84
11.	2.44	1.42	1.32	0.31	4.31
12.	3.44	4.84	1.80	0.62	3.56
13.	4.08	0.99	3.16	1.05	3.28
14.	2.80	0.41	1.72	0.55	3.28
15.	3.36	0.65	2.20	0.66	5.04
16.	3.28	0.46	2.32	0.81	4.17
17.	3.60	0.50	2.84	1.05	3.17
18.	3.04	0.45	2.20	0.90	3.16
19.	2.88	0.61	2.36	0.90	2.16
20.	4.16	0.64	2.48	1.01	6.46

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้โครงสร้าง
ระดับยอด และการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

นิตยา เจริญสิทธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2531

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคงทองวิทยา อำเภอคอนคาญ จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้โครงสร้างระดับยอด กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลอง 14 คาบ คาบละ 50 นาที

ก่อนการทดลองมีการทดสอบก่อนโดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองมีการทดสอบอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test ในรูป Difference Scores

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA VI STUDENTS' LISTENING, SPEAKING
ABILITIES AND MOTIVATION IN LEARNING ENGLISH THROUGH
TOP-LEVEL STRUCTURE AND THROUGH THE METHOD IN
TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

NITAYA CHAROENSIT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

December 1988

The purpose of study was to compare the Mathayom Suksa VI students' listening, speaking abilities and motivation in learning English.

The 60 subjects were simply randomized from Mathayou Suksa VI students in the first semester of 1988 academic year of Kongthong wittaya School, Amphor Dontoom, Nakhon Pathom. They were divided into the experimental and control groups with 30 students in each. The experimental group was taught through Top-Level Structure; whereas the control group was taught through the method in the teacher's manual. Each group was taught for fourteen 50-minutes' periods.

Before the experiment, the subjects were measured by using listening, speaking abilities tests and motivation tests. After the experiment, the subjects were measured again with the same tests. The data were statistically analysed by t - test difference scores.

The study findings revealed that ;

1. The listening ability in English of the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level.
2. The speaking ability in English of the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level.
3. The motivation in learning English of the experimental group and the control group was significantly different at the .05 level.